

Giới thiệu Bồn Tướng Bị Câm

Bạn đang đọc truyện Bồn Tướng Bị Câm của tác giả Phương Tiểu Hi kể về một vị phu nhân si tình, vì mối tình si ấy mà Phương Tô Nhượng sẵn sàng hi sinh tất cả.

"Người nam nhân ngôn tình cổ đại ta yêu chỉ có một. Chàng là một nam tử hán đại trượng phu, luôn chỉ nghĩ cho giang sơn xã tắc, chưa từng biết một mối thân vãn với ta một câu một chữ. Nếu đời này được bên cạnh chàng, ta nguyện rằng, kiếp sau, kiếp tiếp theo, mãi cho nhiều kiếp về sau, ta sẽ được và yêu chàng mãi, yêu mãi, yêu đến khi bầu trời này sụp đổ, cho đến khi mặt trời không còn tia sáng, cho đến khi trên thế gian chỉ còn một màu đen tăm tối... Thiếp là Phương Tô Nhượng, thiếp yêu chàng, có vạn vật chứng giám, chỉ cần thiếp còn sống, thì chỉ ít trên thế gian này vẫn có một trái tim còn đập vì chàng..."

Đây không phải là một tình yêu phổ thông, mà chỉ là sự hi sinh vì tình vô cùng thâm lắng, chỉ nguyện trao đi mà không cần hỏi đáp...

Mong mọi người đón đọc truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bồn Tướng Bị Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bình Trân Quận Chúa

Mã Nghi tắt di động, thờ dài phóng tầm mắt ra ngoài khung kính lớn, ở nửa vòng trái đất bên kia, có người đàn ông cô từng yêu. Tự gạt bỏ đau đớn trong lòng, vì sao yêu lại không thể chờ đợi? Mã Nghi chán nản liếc mắt nhìn dãy thành quả phát minh của đám học trò. Trong tâm khinh thường chê bai, tất cả chỉ toàn là đồ vứt đi, giống như chẳng xem Giáo sư cô ra gì, không có một phát minh nào mới mẻ đáng để cô chú ý.

"Giáo sư, ở kia có một học sinh mới, muốn được gặp cô ở kia."

Mã Nghi xoay người, thân hình thon gọn trong bộ đồ trắng toát lên vẻ đẹp uy nghiêm mà lại quyến rũ. Đôi mắt xinh đẹp hướng về phía trợ lý riêng của mình nói, liền thấy một cô gái khoảng hơn hai mươi, dáng người nhỏ nhắn đang đứng ngược lưng về hướng cô.

Mã Nghi nhàu mày, không mặn không nhạt từ chối: "Là người thứ bao nhiêu muốn gặp tôi?"

Đối với sự cao ngạo xa cách này của nữ nhân trước mặt, là trợ lý hẳn đã quá quen rồi, lúc đầu cũng muốn thay Mã Nghi từ chối, nhưng cô gái phía kia lại nói là mình không tự phát minh, mà là tìm thấy ở nơi nào đó, khiến hần tò mò muốn xem thử, phải bước đến hỏi ý kiến Giáo sư.

"Không phải, Giáo sư. Cái kia... Cô ấy nói là mình tìm được, chứ không phát minh ra. Tôi nghĩ cô nên qua đó xem thử một chút."

Mã Nghi nghe vậy không nói gì, gạt đầu một cái đi đến chỗ cô gái đó. Thăm nghĩ nếu như thứ mà cô gái đó tìm thấy có thể giúp gì cho cô thì cũng tốt, vẫn là so với những thứ dưới kia lại đỡ hơn phần nào.

Trợ lý bên cạnh cũng không rảnh rỗi, lập tức đi đến gọi cô gái kia, nhanh chóng đưa Giáo sư đến phát hiện của cô.

Mã Nghi đi theo, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn không biểu cảm khiến người đi sau căng thẳng. Nếu như không đạt theo ý muốn của Giáo sư, sợ là cô sẽ tức giận mà mắng mỏ không tha.

Vừa bước đến nơi được đưa đến, mắt mọi người liền mở to. Cái gọi là phát hiện được thấy là một cái máy có hình tròn, về ngoài dị dạng nhìn không ra là thứ gì, dây điện ở phía dưới lộ ra nguy hiểm, ở giữa là miếng nhôm lõi nhôm xấu xí. Nhìn cái máy, thực khiến người ta cảm thấy đây không phải là phát minh gì cả, mà chỉ là một đồng sắt vụn bỏ đi.

Mã Nghi hồ nghi nhìn cái máy trước mắt, kia là cái máy quái quỷ gì.

Cô đưa mắt nhìn một lượt, ý định bước đến xem thử, vừa chạm tay vào cái máy, trước mắt lập tức tối đen. Thân hình xinh đẹp chao đảo rồi ngã xuống, trước đó lại nghe thấy tiếng gọi Giáo sư của mọi người, ý thức mơ hồ, Mã Nghi liền chìm vào bóng tối.

...

Đầu tiên cử động ngón tay, sau đó cử động ngón chân, tiếp theo khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Đau họng quá!

Ý thức đầu tiên của Mã Nghi là đang nằm trên giường, mát lạnh êm êm.

Mí mắt nặng nề từ từ kéo lên, mơ hồ nhìn thấy một nơi xa lạ, theo bản năng hé mở đôi môi khô rát của mình.

"Ở đâu vậy?"

Giọng nói khàn khàn khiến nàng hoảng sợ, vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng gọi vội vã của một nữ nhân nào đó.

"Quận chúa tỉnh rồi! Quận chúa tỉnh rồi!"

Người trên giường khẽ nhủ mi thanh, mí mắt khó khăn nâng lên bây giờ lại hạ xuống.

Cái gì vậy? Cái gì mà Quận chúa? Thời nào rồi mà Quận chúa ở đâu lại xuất hiện?

Tiếp theo đó là một loại âm thanh bước chân từ xa đến, rất vội vã.

Đang muốn hỏi một lần nữa đây là ở đâu, liền nghe bên tai một giọng nói nam nhân ấm áp truyền đến.

"Tô Nhược, nàng tỉnh rồi."

Người trên giường vừa mới tỉnh, nghe giọng nói xa lạ cùng với hàng loạt từ ngữ không quen thuộc lại muốn suy nghĩ, đầu óc còn mê mang lại một lần nữa bất tỉnh.

"Phùng Linh quốc Bình Trần Quận chúa đã tỉnh, truyền gọi thái y!"

***

Mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là một cái màn che màu đỏ, ý thức nhận biết đây là một nơi hoàn toàn xa lạ đối với mình, lại không phải là bệnh viện.

Mã Nghi cảm thấy nóng bức, đưa tay lên muốn phe phẩy lấy gió liền nghe thấy một tiếng nói cạnh tai mình.

"Tô Nhược, ta biết nàng chưa chết mà."

Mã Nghi theo bản năng xoay đầu. Đôi mắt tròn to nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuổi trẻ đang phóng đại trước mắt.

Người bên cạnh cũng đang nhìn nàng. Hắn thấy sự ngạc nhiên của nàng liền cảm thấy vui vẻ, lại mở giọng thật nhẹ.

"Tô Nhược, ta thực nhớ nàng..."

Sau đó cái đầu to liền dụi dụi vào hõm cổ của nàng, cả người ôm chặt lấy nàng cọ cọ.

Mã Nghi toàn thân cứng đờ. Nàng hướng mắt nhìn thẳng, khẽ hạ mi mắt, nam nhân bên cạnh tò mò nhìn nàng, mang giọng hơi lo lắng gọi nàng một lần nữa. Cuối cùng, nữ nhân bên cạnh hắn đột nhiên mở to mắt, tức giận một cước đá hắn xuống giường, giọng trong cất cao hét lớn.

"Khốn kiếp, trợ lý Kim!"

Mã Nghi chấn động, giọng nói lạ lẫm này...

Cái quái gì vậy? Giọng nói kì quặc này từ đâu xuất hiện vậy?

Mã Nghi lại khẽ khàng cất giọng một lần nữa.

Vẫn là cái giọng nói đáng ghét đó.

Một lần thử mở miệng nói một câu nữa, vẫn là nó!

Cứ như vậy, không biết là bao nhiêu lần rồi. Mã Nghi mới hoảng sợ nhận ra đây chính là xuất phát từ cổ họng nàng mà ra. Nàng run rẩy xoay đầu nhìn một loạt người trong phòng đang ngơ ngẩn cùng kinh sợ quan sát nàng.

"Quận chúa... Người không sao chứ?"

Mã Nghi nhắm chặt mắt.

Nữ sinh cùng cái máy kì lạ, bất tỉnh, rồi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, nằm trên giường với một nam nhân không biết là ai, tiếp tục bị một toán người kì quặc gọi là Quận chúa cùng hàng loạt từ ngữ phương nào.

Mã Nghi chịu không nổi sự chấn động này, cuối cùng mở mắt nhìn lại thật kĩ mọi thứ lần nữa. Xác định những sự việc đang xảy ra với mình là sự thật, hoảng loạn lần tiếp theo bất tỉnh.

***

Khi Mã Nghi tỉnh dậy thì sắc trời đã sớm tối một mảnh, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là một phụ nhân cùng một nữ tử trẻ tuổi đứng bên cạnh giường nàng.

Thấy nàng đã tỉnh, cả hai cùng kinh hi chạy đến bên cạnh, người đưa nước người hỏi nàng có sao không. Mã Nghi nhận được những lời hỏi thăm này mặc dù có sợ hãi nhưng vẫn không từ chối. Gượng người một chút, mặc dù rất sợ với những gì đang xảy ra, nhưng nàng cũng không cố ý muốn từ chối hai người này.

Mã Nghi ăn chút cháo trắng từ nữ tử gọi là nha hoàn mang đến.

Ăn không bao nhiêu thì chịu không nổi nữa, lại nằm xuống trầm mặc nhìn lơ đãng, suy nghĩ mình đang ở đâu.

Mã Nghi nhắm mắt rồi lại mở mắt. Hoảng loạn một lần nữa lại tỉnh dậy, mặc dù ở thời hiện đại nàng là một nhà khoa học tài ba đi chăng nữa, thì đối với một sự xa lạ, một hoàn cảnh hoàn toàn mà mình không biết đến thì một chút bình tĩnh cũng không còn được lưu lại.

Nàng run sợ, trợ lý Kim, nữ sinh kia, nàng mở to mắt. Chính là cái máy kì lạ mà nữ sinh kia mang đến. Khi nàng chạm tay vào thì bất tỉnh, đến khi tỉnh dậy lại thấy mình đang ở nơi quái đản này. Chắc chắn là vậy, cái máy đó, là máy chuyển đổi thời gian?

Mã Nghi đau khổ gạt bỏ, nếu là máy chuyển đổi thời gian thì cả một toà cao ốc khi đó cũng sẽ biến về nơi xa lạ này.

Mã Nghi lặng lẽ rơi từng giọt nước mắt. Chẳng lẽ, nàng phải bỏ mạng ở nơi này. Nàng chỉ mới gần hai mươi chín tuổi thôi, vẫn còn một tương lai rộng lớn mà. Sự nghiệp khoa học của nàng, đứa em trai nhỏ bé tội nghiệp của nàng, trợ lý Kim, người nàng thương, những phát minh vĩ đại mà nàng đang tiến đến, cả những ngôi nhà, toà cao ốc, cuộc sống xa hoa mà nàng cực khổ hơn mười năm mới có được...

Mã Nghi đang thương tâm khóc than, thì nghe một giọng nói mềm mại cùng tiếng bước chân nhẹ nhàng đi đến.

"Quận chúa, người tỉnh chưa?"

Theo bản năng, Mã Nghi liền hô tỉnh. Xoay đầu liền thấy một nữ nhân xinh đẹp, da trắng như tuyết, nét mặt tinh xảo uyển chuyển, nụ cười nhân nhật trên môi, đôi mắt quyền rũ héch lên cao ngạo cũng không kém phần mỉa mai hoặc, tóc dài như suối, được búi cao chỉnh chu gọn gàng bởi một cái trâm cài bằng ngọc đẹp đẽ, trước trán hạ xuống một vòng bím nhỏ nhẹ nhàng thanh tao, phối hợp cùng một bộ y phục màu lam phớt dài dật mà theo Mã Nghi nghĩ là có nhiều lớp chồng chất lên nhau thật đáng ghét bỏ. Cả người nàng toát ra khí thế bất phàm như tiên nữ, nhẹ nhàng như mây trôi, xinh đẹp đến khuynh thành.

Nữ nhân đó bước đến ngồi bên cạnh Mã Nghi. Nàng mãi mê nhìn ngắm mỹ nhân trước mắt mà quên mất cả sự sợ hãi vừa xâm chiếm cả bản thân.

Nữ nhân đó hiền hậu vươn tay lấy một tách trà nóng, đưa đến bên môi Mã Nghi mỉm cười nói, "Quận chúa đã tốt hơn chưa? Ta nghe nha hoàn nói khi sáng người vừa tỉnh lại ngất đi, chưa kịp bước vào cung liền phải đi ra lại. Bây giờ mới có thể gặp người một chút, thật không ủng hộ công ta một thân chân thành đến Na Lai tự cầu hộ người một quê, thật may thật may nha!"

Mỹ nhân tuyệt trần nói liền phẩy phẩy tay lộ ra vẻ mặt vui mừng. Sau đó ngửa cổ uống cạn tách trà tiếp tục thao thao bất tuyệt câu chuyện nào đó.

Mã Nghi thất thần nhìn nàng, cảm lạnh đợi mỹ nhân nói xong mới mở miệng hỏi thăm

Nào ngờ nàng ta nói đến tận canh hai canh ba mà không mệt mỏi, nào là câu chuyện về vị vương gia nào đó, oai phong lẫm liệt, nào là nữ nhân nào đó gọi là cái gì đó phi phi gì đó đêm qua được Hoàng thượng thị tẩm, nào là ở đâu đó xuất hiện tiểu nha đầu thông minh lanh lợi trở thành tiêu điểm của đám nam nhân trong triều, nào là gì gì đó nữa. Mã Nghi thực sự không chịu nổi, vốn không có tính kiên nhẫn, nàng quên cả sợ hãi, tức giận rít giọng, "Cô gái kia, cô có thể im lặng được chưa?"

Mỹ nhân giật mình, mặt mày đỏ bừng như là hoảng hốt muốn ngã xuống đất ngay tại chỗ. Nàng ta vội vàng gạt gạt đầu, đây là lần đầu tiên Quận chúa nổi giận với nàng nha, thực sự là quá dữ tợn, còn ghê hơn cả Tần phi nương nương.

Mã Nghi vuốt ngực một cái, để yết hầu thông thuận, hơi thở ổn định, mới chậm rãi ngược mắt hướng mỹ nhân hỏi: "Đây là đâu vậy?"

Mỹ nhân choáng váng, đầu óc mơ hồ cảm thấy như có gì đó đang dả kích rất mãnh liệt sâu trong nơi nào đó. Đây là đâu? Đây là nơi mà Quận chúa một mực muốn đến lúc trước chứ đâu!

"Quận chúa, đây là Tề quốc." Mỹ nhân thật thà nhiệt tình trả lời, mặc dù tâm can đang bị "Phượng Tô Nhược" ngược đãi mạnh mẽ.

"Tôi là ai? Tôi không phải Quận chúa!" Nhíu mi một cái, Mã Nghi lắc lắc đầu, "Cô là ai? Quận chúa là ai?"

Mỹ nhân sững sốt, chẳng phải nói là Quận chúa đã tốt rồi sao? Bây giờ liền hỏi những thứ ngớ ngẩn này? Bị mất trí nhớ? Mỹ nhân liên tục tự đưa câu hỏi trong đầu óc chính mình, hồ nghi nhìn người trước mặt như không tin là Mã Nghi lại quên mất tất cả như vậy.

"Ánh mắt gì vậy? Tôi hỏi cô không trả lời à?" Tinh tinh Mã Nghi tuy sợ hãi nhưng vẫn rất khó chịu, sự cao ngạo từ nhỏ khiến bây giờ nàng vô cùng không chịu được cái gọi là người khác không nghe lời mình.

"À, ta nói ta nói..." Mỹ nhân lắc lắc đầu, bím tóc trước trán tung tung theo đường nét xinh đẹp, nàng nhẹ nhàng nhắc lại chuyện như là Quận chúa đã bị mất trí nhớ, "Người tên là Phượng Tô Nhược, là đương kim Quận chúa Phùng Linh quốc đến đây là Tề quốc để học hỏi phong truyền bốn quốc. Ta là thất công chúa Ngao Mạc Linh. Nay, chúng ta đã là bằng hữu từ khi vừa bước chân đến Tề quốc nha, tại sao người lại dễ dàng quên ta như vậy? Chẳng

lẽ một chương của Bình Mạn Vương gia mạnh đến mức liền làm người ngất đến gần một năm nha, thực là khiến ta hoảng sợ đó. Này này Quận chúa!"

Ngao Mạc Linh tức tối vẩy vẩy tay trước mặt "Phượng Tô Nhục", không ngừng kêu gọi nàng hoàn hồn về hiện tại.

"Phượng Tô Nhục" ngẩn người không quan tâm đến Ngao Mạc Linh nữa. Hiện tại cái nàng quan tâm nhất là, nàng không biết phải sống như thế nào trong cái gọi là Tề quốc gì gì đó. Chính xác hơn là, nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình hy sinh cuộc đời này cho khoa học, liền trở thành vật thí nghiệm cho cái máy xuyên không gian của nữ sinh chết tiệt kia.

Nàng một lần nữa lại muốn khóc, ở hiện đại cha mẹ nàng đã mất, cũng vì làm vật thí nghiệm cho một công trình khoa học, để lại nàng cùng một đứa em trai nhỏ. Bây giờ nàng thành tài, tiền đồ vang vọng, nhưng lại bất hạnh biến thành cái thể loại này, để lại một mình em trai, làm sao mà nó sống nổi đây?

Ngao Mạc Linh nhìn thấy "Phượng Tô Nhục" đột nhiên khóc rống lên, hoảng sợ ôm lấy nàng vào lòng, để mặc cho nàng rơi nước mắt, rồi rầm chỉ biết vuốt nhẹ trên tấm lưng sớm đã ướt đẫm mồ hôi kia.

"Phượng Tô Nhục" khóc một hồi lâu thật lâu, cho đến khi mệt mỏi ngủ thiếp đi, Ngao Mạc Linh mới thở dài đặt nàng xuống giường, đắp chăn cẩn thận cho nàng, rồi nhẹ nhàng rời đi.

Chắc có lẽ là nhớ lại Bình Mạn Vương gia đã làm nàng thương tâm nên mới khóc đến kiệt sức như vậy. Ai, thật là tội nghiệp cho Quận chúa...

***

Trời tờ mờ sáng.

"Phượng Tô Nhục" thở dài một tiếng, vốn đêm qua không thể nào ngủ được, vừa chớp mắt một chút lại giật mình thức giấc.

Hừ, gọi cao như vậy, ngủ được thì cũng rất hay!

"Tô Nhục" mệt mỏi suy nghĩ, Quận chúa, ta ta người người, cái thể loại này chỉ có là cổ đại thôi.

Nàng cảm thấy hơi hối hận, ngày trước nếu biết thương em trai một chút, quan tâm nó một chút, thì sẽ có dành thời gian để xem phim cùng nó. Hoặc đến mấy nữ sinh chào hỏi thân thiện một chút, thì chắc bây giờ cũng biết một chút gì đó gọi là con người của cổ đại, cái gì gọi là kiếm hiệp, hoàng cung, hậu cung rồi xuyên xuyên gì gì đó.

Nàng ôm chầm đau lòng, bây giờ thì hay rồi, một tiếng gọi cũng khó mở miệng, chứ đừng nói ban cho một cái cương vị mà vài ngày qua cả khối người bước đến phòng nàng cúi đầu rồi quỳ xuống rồi thưa thưa, xem nàng còn hơn cả cha mẹ họ, như vậy thực khiến nàng muốn tôn thờ, nàng còn rất trẻ mà.

"Phượng Tô Nhục" xoay người nhào đầu ra ngoài, nhìn thấy sắc trời rạng đông đẹp mắt, xoa xoa bàn tay. Có thể đến đây được thì cũng có thể trở về được, nàng là một nhà khoa học tài giỏi, nàng tự tin mình có thể làm ra một cái máy giúp mình trở về nhà.

Nhưng trước mắt phải tập làm quen với thói sống ở đây, rồi sau đó mới có thể có được không gian làm việc riêng được.

"Phượng Tô Nhục" ngồi dậy, nàng đã nằm trên giường cũng là một thời gian dài, chưa một lần nào bước xuống dưới, thậm chí chưa từng mở miệng kể từ khi mỹ nhân tên Ngao Mạc Linh xuất hiện. Từ đó đến nay vẫn chưa hết sợ hãi, vẫn là không muốn tiếp nhận sự thật mình đến thế giới khác người, nên mới không muốn đổi mặt. Toàn khi nàng nằm đều là người được gọi là nha hoàn tên Hoà Diễm giúp đỡ thay y phục cả những bữa ăn hằng ngày. Bây giờ thì phải thay đổi một chút, giọng nói đã khác, không biết mặt mũi có còn hay không, thuận tiện xem xét tình hình xung quanh mới được.

"Phượng Tô Nhục" vuốt vuốt yết hầu, nhướn cổ gọi lớn, "Hoà Diễm? Có ai ở đây không?"

Nàng nhú nhú mày, vài hôm không nghe lại lại thấy khó chịu, nhưng phải cảm thán giọng nói này thật êm tai, nhẹ nhàng như nước trôi, thoáng mềm như gió thổi.

Chỉ vừa vài khắc, bên ngoài liền chạy vào một nữ tử.

Hoà Diễm thấy chủ tử mình đã thức giấc, lập tức hành lễ vấn an rồi nhanh chóng mang nước ấm đến để nàng rửa mặt.

"Phượng Tô Nhục" nhú mày ngài, không vui nhìn thau nước trước mắt.

"Đây là gì vậy?"

Hoà Diễm gãi gãi đầu, khó hiểu đáp: "Quận chúa, đây là nước rửa mặt."

"Tô Nhục" ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt kia của nha hoàn, lại cúi đầu nhìn thau nước bằng vàng óng ánh nước kia.

Nàng thở hắt một hơi, nơi cổ quái này, có lẽ phải mất rất nhiều thời gian mới có thể làm quen được.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mất Trí

"Phượng Tô Nhượng" thay xiêm y xong liền được hai nha hoàn đưa đến trước bàn trang điểm.

Lúc trước nàng có biết dùng gương đồng để soi, bụng nghĩ đồng như thế nào mới đạt cấp độ toả sáng như vậy. Bây giờ "Tô Nhượng" liền cảm thấy nghi ngờ những tấm gương ở thời đại của nàng có thật là do chính bản thân mình làm được hay không.

Trước mặt nàng, chiếc gương đồng quả thật nhìn cổ kính nhưng lại rất sáng. Mặt gương được lau chùi cẩn thận, lảng bóng đến mức nàng có thể nhìn thấy chính mình trong đó.

"Phượng Tô Nhượng" hết quan sát tấm gương rồi nhìn chính thân thể này, lập tức muốn ngất đi.

Trong gương là một nữ tử có dung mạo tuyệt hảo mỹ lệ. Mày ngài thanh dài cong cong, đuôi mày hất cao qua kẽ mắt, bén nhọn như mũi kiếm. Đôi mắt hơi hẹp, dài dài dưới tầng mi dày và dài, mắt kéo xuống u buồn mà tinh xảo. Cánh mũi nhỏ nhắn thẳng tắp cao ngạo đầy kiêu hãnh. Môi mỏng mềm mím lại như cánh hoa anh đào. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, từng đường nét uyển chuyển mềm mại rung động lòng người.

"Phượng Tô Nhượng" nhìn chính mình trong đó đến ngây cả người, đây không phải nàng. Nàng vươn tay sờ vào gương đồng, miết từng bộ phận trên khuôn mặt xa lạ kia. Lại lấy tay còn lại áp lên khuôn mặt mịn màng không tỳ vết của mình.

Lúc còn ở trong thân thể cũ khi trước, nàng cũng được xếp vào hàng ngũ đẹp trong bộ phận công tác. Vẻ đẹp sắc xảo và uy nghiêm, khác hẳn với vẻ đẹp này, mềm mại, kiêu diễm, bén nhọn mà buồn buồn.

Hành động này của Phượng Tô Nhượng chỉ là ngạc nhiên về dung mạo xinh đẹp mới lạ này, nhưng lọt vào mắt Hoà Diễm lại là ý nghĩa khác.

Hoà Diễm thờ dài một tiếng, bước lên chải tóc cho Phượng Tô Nhượng, đau lòng nói: "Quận chúa, danh hiệu Phùng Linh Đế nhất mỹ nhân vẫn là của ngài. Ngài xem, ông trời thật có mắt, may mắn khi ngã xuống nơi kinh khủng đó ngài vẫn bình an vô sự, chỉ ngất rồi lại hồi phục. May mắn a may mắn..."

"Phượng Tô Nhượng" giật mình, nàng không biết chuyện gì đang xảy ra với thân thể này, nghe được những gì mà Hoà Diễm nói kể cả lời của một vài trước đó đến đây, hình như là thân thể này động phải một nam nhân tàn bạo nào đó, để rồi phải nhận một chương roi thẳng xuống vực thẳm. Nhưng không ngờ là may mắn tìm được thân xác, các thái y tại giới nhất cung đến chữa trị, đều nói nàng chỉ còn một tia hơi thở, mau chóng báo cho vị Hoàng đế nào đó rồi lại nói cái gì gì đó, rất nhiều rất nhiều mà nàng chẳng thể nhớ nổi. "Phượng Tô Nhượng" càng nghĩ càng nhức đầu, nàng không hiểu một chút gì về cái thế giới mà nàng đang sống.

"Tô Nhượng" vừa thầm cảm thán dung mạo tuyệt trần này, vừa nâng mi hỏi Hoà Diễm: "Hoà Diễm, ta bị mất trí nhớ, người nói ta biết một chút gì đó về nơi này đi." Nói xong nàng lại tự cảm nhận tóc gáy mình nâng lên từng chút một, giọng nói này như thế nào cũng không thể nào mềm mại hơn được nữa, cũng là khiến nàng thương tiếc thay cho bản thân chính mình.

Bàn tay đang đặt trên bộ tóc dài mượt hơi run lên. Hoà Diễm đau lòng đến cực hạn, nàng đã ở bên chủ tử từ khi mới lên bảy, tiến cung liền được triệu đến làm nha hoàn thiếp thân, đại cung nữ nhất đẳng bên người, luôn bên cạnh chủ tử. Hầu hạ Tô Nhượng đã là mười năm, nàng không cha không mẹ, lòng hướng về chủ tử như là cha mẹ của chính mình, hôm nay lại nghe "Tô Nhượng" nói không nhớ một chút gì cả, đương nhiên lòng buồn bã đau đớn, hận không thể thay nàng nhận một chương của Bình Mạn Vương gia mà rơi xuống vực.

Hoà Diễm có kiềm hãm cổ nước đang cuộn cuộn nơi khoé mắt, nàng nhẹ nhàng vừa chải mái tóc đẹp đẽ của "Tô Nhượng", vừa cất giọng ôn nhu nói hết mọi thứ cho chủ tử nhớ lại.

Phượng Tô Nhượng là Cửu quận chúa của Phùng Linh quốc, hiệu Bình Trân. Hai năm trước được Hoàng huynh của nàng, là Phùng Đức đế đưa nàng đến Tề quốc để học tập hữu quốc. Bởi vì trong hoàng thất Phùng Linh quốc chỉ có một mình nàng là Quận chúa, các Công chúa còn quá nhỏ, Vương gia thì không thể đi được, nên nàng - một viên ngọc quý trên tay các Hoàng huynh, được sủng hạnh đến cực điểm buộc phải đi đến hữu quốc đây. Một phần khác, Phùng Đức đế và Thụ Thiên đế khi xưa là sư huynh đệ đồng môn, vì chiến sự mới buộc phải tách rời ra thành hai đất nước. Đối với Thụ Thiên đế mà nói, nàng không khác gì một thân muội của mình, cũng rất yêu thương nàng như muội muội. Nhưng mục đích nàng đến đây không chỉ đơn giản là thế, chiến sự chưa ngừng, tứ quốc muốn yên thì phải nỗ chiến, một trận chiến có thể đau thương, nhưng nó sẽ kết thúc chiến tranh, mà Phùng Linh quốc cùng Tề quốc nếu giao hữu với nhau sẽ tạo thành một liên kết không thể tách rời được. Phượng Tô Nhượng được đưa đến đây cũng với mục đích hoà thân, chỉ có như vậy mới có thể hàn gắn mối quan hệ của hai nước rõ ràng hơn để các nước khác phải suy sụp. May mắn trước đó, Phượng Tô Nhượng được xem là Đế nhất mỹ nhân Phùng Linh quốc, vì vậy mà việc hoà thân sớm muộn này tương đối dễ dàng.

Kể từ khi bước chân vào hoàng cung, nàng liền biến thành bằng hữu duy nhất của Thất công chúa Ngạc Mạc Linh, hiệu là Như An Công chúa. Đến đây được vài tháng thì nàng phải lòng Bình Mạn Vương gia, dâng sớ muốn được Hoàng thượng tứ hôn mình cho hắn. Nhưng Bình Mạn Vương gia một mực không chấp nhận nàng, nói rằng hắn đã có nữ nhân trong lòng, một đời một thê là nàng ta, quyết không nạp thiếp. Thụ Thiên đế không biết phải xử sự như thế nào. Một bên là đích muội của sư huynh, một bên là đích đệ của mình, không biết làm thế nào, đành phải để cả hai tự giải quyết theo ý của Bình Mạn Vương gia. Phượng Tô Nhượng theo chân hắn cũng gần được một năm, thời gian không dài khôn ngắn nhưng đối với một nữ tử hoàng tộc đó là một sự khác biệt khác lớn. Thế mà Bình Mạn vương vẫn không có ý gì với nàng, ngược lại còn khinh ghét ghê lạnh nàng.

Hơn nửa năm trước, Phượng Tô Nhượng thân là Quận chúa, lại bị một nữ nhân không thân không phận phi báng, trong lúc tức giận nàng đã đẩy ngã nàng

ta, làm cho nàng ta sẩy thai, mà cái thai đó lại là của Bình Mạn Vương gia.

Nói đến đây, Hoà Diễm lập tức tỏ thái độ căm hận, bàn tay siết thành một quyền, lửa giận ngút trời hận không thể cắn xé nàng ta cho hả giận.

"Phượng Tô Nhưộc" nghe xong thì nhú mày, mặc dù chẳng hiểu gì nhưng lòng vẫn nghĩ chủ nhân thân thể này quả thật là ngu ngốc. Nàng thấy nha hoàn của mình nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không muốn tự mình sinh thêm nhiều chuyện, vồ vồ nàng ta tiếp tục.

Bình Mạn Vương gia vì việc này mà tức giận. Lại thêm ngọn lửa từ phía nữ nhân kia, lập tức đưa lời đến Phượng Tô Nhưộc.

Phượng Tô Nhưộc nghĩ rằng đây là một cuộc hẹn của riêng hai người, liền ăn mặc khác thường một chút, cũng không thiết mang theo trường tiên hơn mười năm làm bạn kẻ thân, một mình đi đến nơi hẹn là Hoàng Kinh nhai. Bên cạnh đó là một vực thẳm sâu tận như không có đáy, mặc dù hơi ngạc nhiên vì điểm hẹn nhưng nàng vẫn vui mừng đến đây.

Hoà Diễm nghe lời lúc đó cũng không đi theo chủ tử, chỉ đứng từ phía xa, không nghe rõ cuộc đối thoại của chủ tử và Vương gia. Nhưng từ xa lại thấy Bình Mạn Vương gia vung một chưởng hướng đến Phượng Tô Nhưộc, Hoà Diễm không chạy đến kịp, nàng liền theo đà đổ người xuống vực.

Sau đó biến mất dưới vực, Hoàng thượng hoảng hốt báo tin cho Phùng Linh Đế, dốc hết sức tìm kiếm dưới đáy vực, sống thấy người chết phải thấy xác.

Lực lượng khá lớn, kể cả Vương gia Phùng Linh quốc thương yêu tiểu muội cũng bước chân xuống vực tìm người. May mắn chỉ hơi ba tháng liền tìm được nàng. Khi đó nàng được tìm thấy từ một căn nhà nhỏ bằng trúc, thân thể chỉ suy yếu một chút, dung mạo cả thân mình đều không có một vết thương, thể nhưng lại bất tỉnh đến gần năm tháng trời không chịu tỉnh.

Tề quốc Hoàng đế nổi giận, hạ chỉ tử hôn cho Bình Mạn Vương gia và Phượng Tô Nhưộc như đúng ý nguyện lúc trước của nàng.

Bình Mạn Vương gia gây ra tội lớn, đành phải chấp nhận nhưng lòng không cam, khi biết tin nàng được cứu lên, tâm càng nổi tia lãnh ý, không một tia áy náy hay gì cả.

Hoà Diễm nói xong liền khóc. Bình Trân Quận chúa chủ tử của nàng, thật bi ai...

"Phượng Tô Nhưộc" lại không một tia cảm xúc. Nàng nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp trong gương. Đệ nhất mỹ nhân như vậy, Bình Mạn Vương gia gì đó lại không có tình ý, dối lừa chuyện gì vậy, chắc chắn phải có nguyên do gì đó mới đúng.

Nàng nhắm mắt, thật ra, nàng chẳng có một chút cảm giác gì với cái thế giới này. Phượng Tô Nhưộc thực sự đã chết rồi, còn chết thảm nữa, nàng cũng chết rồi, chẳng qua là không xuống âm phủ mà là đến đây thôi.

Nhưng nói sao thì nói, bây giờ nàng mượn xác người ta như một con ốc mượn hồn, vậy thì cuộc sống của nàng sẽ là cuộc sống của "Phượng Tô Nhưộc". Nói cách khác, từ nay về sau nàng là "Phượng Tô Nhưộc", không còn là Mã Nghi nữa.

Tâm can đau đớn, sự thật này đúng là khó chấp nhận được mà.

Nàng thở dài một tiếng, vồ vồ tiểu nữ tử đang khóc sụt sướt kia. Miệng muốn hỏi vậy nam nhân lần trước nằm trên giường nàng là ai, nhưng ngẫm lại lời lại nuốt hết vào bụng, tự mình tìm hiểu thì hơn.

Phượng Tô Nhưộc đứng lên, liền cảm thấy choáng váng, bộ tóc này thật nặng, lại còn thêm hàng tá trâm cài. Nàng nhú mày, tay nhẹ nhàng chậm rãi rút từng cây trâm một, rồi tháo cả búi tóc cao ra, lập tức suối tóc bung xoã mê người. Tô Nhưộc cầm lên một sợi dây buộc tóc, vurun tay ra sau mặc kệ ánh mắt tròn tròn của Hoà Diễm, rất thông thả buộc nhẹ phía dưới, thả dài phía sau là một suối tóc mượt mà. Nàng nhìn ngắm một lượt các cây trâm trên bàn, quyết định lấy ra một cây trâm bằng ngọc đơn giản nhất, tròn bóng dưới thân, phía trên điểm một bông hoa bằng thạch, tinh xảo đẹp đẽ, rồi nhẹ nhàng cầm nhẹ sợi buộc tóc phía sau, nhìn ngắm một lượt, tóc tai nhẹ nhàng thanh tao, đúng theo phong cách của nàng, lúc này mới hài lòng nở nụ cười.

"Đi thôi, ra ngoài dạo chơi một lúc."

Vừa động thân, cả người cứng ngắc bước đi. Phượng Tô Nhưộc có chút đau mỏi thắt lưng, mặc dù lúc trước khi còn trong thân xác thực, nàng rất thích mặc trang phục ôm sát người, cảm thấy như vậy rất tôn dáng, thậm chí còn rất yêu thích thể loại thời cổ đại, nghĩ chỉ có những người cao quý mới phải ăn mặc gọn gàng, hơi ôm thân thể lại vô cùng kín đáo.

Nhưng như thế nào nàng cũng không thể nào nhập được sự thật trang phục Trung Hoa cổ xưa quá mức nặng nề thế này. Khởi phải nói lúc có cung nữ giúp nàng mặc y phục đã qua bao nhiêu lớp áo, ban đầu Tô Nhưộc như bị dọa sợ, thể nhưng dù mặc như thế nàng cũng không cảm thấy nóng, lại nói bao lâu nay chỉ nằm yên một chỗ. Bây giờ thì khác, từng bước chân Tô Nhưộc lại như đeo theo thêm chì bên người, thắt lưng mảnh khảnh muốn gãy đến nơi.

Nàng ngắm mình trong gương lần nữa, hơi xoay người hỏi Hoà Diễm: "Có bộ váy nào đơn giản một chút không?"

Vì chưa tiếp nhận thấu đáo được lối xưng hô cùng ngôn ngữ nơi mình đang sống, Phượng Tô Nhưộc đến bây giờ nói chuyện vẫn không có chủ ngữ xưng hô.

Hoà Diễm tỏ vẻ khó hiểu, nhưng nhìn tay nàng xoa xoa thắt lưng liền vâng một tiếng chạy vòng phòng trong. Nàng ta cùng một vài cung nữ khác mang theo vài khay lớn trang phục, các cung nữ lại hành lễ rồi bắt đầu nhanh nhẩu giúp Phượng Tô Nhưộc thay áo váy.

Trong một khoảng thời gian không dài không ngắn ở đây, nàng được biết chức vị của mình tương đối cao, có thể so sánh đứng dưới hai người mà trên vạn người. Hai người đó tất nhiên là hai vị Hoàng đế, thế nên việc nàng được hầu hạ, tay không chạm vào bất cứ thứ gì chỉ cần yên lặng ở đó để được phục vụ, dù nàng nói thế nào cũng không thể nào thay đổi thì cứ mặc kệ, đó là việc của bọn họ, muốn làm thì cứ việc làm đi.

Phượng Tô Nhượng thay ra một váy, xoay xoay mấy vòng, cảm thấy lưng không mỏi, bụng không thất mới chậm rãi đi ra ngoài.

Nàng lệnh chỉ cho một mình Hoà Diễm theo sau, còn lại không cần đi theo. Một mình thong thả đi như vậy, yên tĩnh lại dễ tiếp nhận cuộc sống mới. Tô Nhượng tự nói trong lòng, nếu như yên phận sống, không chừng có thể sẽ trở về nhà thật của mình, dù gì đây cũng không phải nhà chính của thân thể này, làm việc ở đây cũng không tiện. Đành phải mặc số phận mà sống thôi.

Phượng Tô Nhượng ngẩng đầu nhìn bình minh trên cao. Ánh nắng xuyên khe lá hạ xuống chân loài người.

Nơi nàng đang đứng là Thanh Hoàn cung, cung Bình Trân quận chúa.

Xung quanh được trồng một vài khóm hoa màu sắc sắc sỡ, chói mắt dưới ánh trời dịu nhẹ.

Thanh Hoàn cung nói lớn có lẽ vẫn chưa đủ, phải là cực kì lớn, có thể so sánh ngang ngửa Tiêu Mê cung của Thái hậu nương nương, cung điện lớn thứ ba trong hoàng cung đồ sộ Tề quốc này.

Phượng Tô Nhượng thấy trời còn chưa sáng hẳn, liền tham lam hít thở không khí trong lành, vòng vèo cũng không rõ phương hướng, chỉ biết nhớ rõ đường đi.

Dọc đường, Tô Nhượng đi đâu cũng thấy những khóm hoa tươi mát, nhìn có vẻ được chăm sóc tỉ mỉ, đủ màu kì dị, cả những ngọn núi giả sừng sững hùng vĩ nhưng nhìn mãi như thế nào cũng cảm thấy quá lạ. Khắp nơi toàn là những thứ kì trân dị bảo đủ màu đa sắc được bày biện khắp nơi hết sức diễm dĩa.

Tô Nhượng đi được một chút lại thấy một chút. Không nơi nào là không có những thứ quý báu, nàng tự hỏi có phải chủ nhân thân xác này rất thích những thứ diễm dĩa hay không, khiếu thẩm mỹ tại sao lại tệ đến mức này.

Nghe Hoà Diễm nói, trong hoàng cung rộng lớn tổng cộng có hơn mấy trăm cung điện, được phân ra thành nhiều nơi. Thanh Hoàn cung gần với Như Hoa cung, cung Thất công chúa Ngao Mạc Linh, mục đích là để nàng cùng công chúa có thể thuận tiện qua lại với nhau hơn. Hoàng cung có rất nhiều điện. Hoà Diễm không kể nàng về các điện, nhưng nàng một phần có thể biết được quy mô của hoàng cung này là đủ lắm rồi.

Trong lúc xem xét tìm tòi xung quanh, không biết là đã có bao nhiêu người thấy nàng như thấy quỷ. Có người vui mừng, có người sợ hãi, có người ghét bỏ, cũng có người ngưỡng mộ.

Tô Nhượng không để tâm mấy, vốn lúc còn ở thân thể cũ đã quá quen thuộc với việc người khác nhìn mình chăm chú, nên nàng một mắt vẫn hướng về phía trước, cao đầu hạ mi nhân nhặt bỏ qua, tai thì vẫn chú ý nghe Hoà Diễm đi phía sau nói.

Nàng theo lời Hoà Diễm nói, mỗi khi thức dậy việc đầu tiên là đến điện Thái hậu để thỉnh an người. Hoà Diễm còn nhấn mạnh, "nàng" rất được Thái hậu sủng ái, yêu thương. Bởi vì trong tất cả các Hoàng nhi của bà, chẳng có một nữ nhi nào cả, đó cũng là chuyện khá tốt. Nhưng đến lúc lớn tuổi, ngày ngày trong nơi hậu cung hẻo lánh, chỉ mãi nhìn cái phi tần tranh sủng, bà cũng chẳng thể nào vui vẻ được, việc nàng đến đây đã khiến Thái hậu rất vui mừng, cho nên hằng ngày đến thỉnh an Thái hậu cùng bà bầu bạn là việc mà trước đây "nàng" vẫn hay làm.

Tô Nhượng âm ừ qua loa. Đi qua vài hành lang gấp khúc, nàng cùng Hoà Diễm đến Tây Hoàn uyển dùng điểm tâm.

Tây Hoàn uyển rất thanh trang, bố trí rất nhẹ nhàng, khác hẳn dáng vẻ toàn viện bên ngoài, đặc biệt có một bức họa treo trên tường. Bức họa đó là một nam nhân rất đẹp. Mây kiếm kéo dài cao ngạo, mắt phượng hẹp dài toả ra ôn nhu nhẹ nhàng, nhíu mày mạnh mẽ, môi mỏng hơi cười dịu dàng. Tóc cột lỏng phía sau, tuy ý có một vài sợi tóc phiêu dật phía trước. Nam tử đang đứng thẳng trong một bộ hắc bào rộng rãi, thân hình cao lớn hơi lộ quyền rũ. Phượng Tô Nhượng càng nhìn càng thấy quen thuộc. Nàng nhún mày một cái, cuối cùng lại không nghĩ ra đã gặp qua ở đâu. Tô Nhượng hơi nheo mắt, nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn mỹ của nam nhân trong họa.

Nàng chép chép miệng, nam nhân này thật đẹp, nhưng nhìn kĩ lại, nam nhân này ánh mắt không hướng về phía trước, mà nghiêng sang một phía khác. Tô Nhượng khi còn ở thời hiện đại của nàng đã từng chuyên sâu về hội họa trong khi học Cao học, nhưng sau thời gian vì vấn đề sức khoẻ lại bỏ. Cho nên khi nhìn bức họa này liền thấy ra điều đó, dường như phát họa ra khi đang lén lút ngắm nhìn chứ không phải là làm mẫu để họa ra.

Hoà Diễm thấy chủ tử chăm chú nhìn bức họa Bình Mạn Vương, thờ dãi một hồi,忍不住 nói: "Quận chúa, nô tỳ không muốn ngài phải đau lòng vì một nam nhân tồi tệ như vậy, nhẫn tâm như vậy... Quận chúa đừng buồn nữa..."

Phượng Tô Nhượng giật mình, dời mắt nhìn Hoà Diễm, không hiểu gì chỉ cười mà không nói. Mặc dù rất muốn hét lớn rằng mình chẳng phải là Quận chúa gì, lại càng không biết nam nhân mà Hoà Diễm nói là ai. Nhưng nàng biết nếu nói ra nàng thật sự là ai và tại sao lại phải nhập hồn vào thân thể này, chắc chắn sẽ không ai tin nàng, sẽ nói nàng bị điên, nàng sợ thậm chí có thể thiếu nàng vì nghĩ rằng nàng là yêu nghiệt...

Hoà Diễm cúi đầu, nhìn thấy nụ cười của nàng cũng không an tâm hơn. Chỉ biết đi xuống mang điểm tâm lên để Tô Nhượng dùng, cả buổi không nói thêm một câu, lẳng lặng đứng sau chủ tử đợi nàng sai bảo.

Phượng Tô Nhượng chán nản nhìn bàn điểm tâm, đều là những món kì lạ mà nàng khi trước chưa bao giờ được thấy. Nhưng khi nhìn thấy Hoà Diễm cúi đầu muốn gọi lại thôi, đành chậm rãi nhâm nhi từng món một.

Mặc dù không quen với những món ăn nơi này, nhưng nàng cũng rất điềm tĩnh mà dùng, trong lòng thầm thán rất vừa miệng, rất ngon.

Nhưng ăn một chút nàng liền dừng, ngon thì ngon nhưng cũng không quen ăn ở nơi hoàn toàn xa lạ, lại trong tâm trạng bất ổn như vậy. Phụng Tô Nhược đứng lên, lập tức muốn đến Tiêu Mê cung nơi Thái hậu nhanh chóng một chút, có lẽ Thái hậu có thể cho nàng biết một chút gì đó hay ho cho kế hoạch nàng sắp bày ra để trở về nơi thuộc về mình.

Đi theo Hoà Diễm cùng một vài cung nữ khác, bước ra khỏi Thanh Hoàn cung, Phụng Tô Nhược chán nản nhìn xung quanh. Khắp nơi toàn là những thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, nàng đi đến đâu, toàn cả cúi đầu một cái chứ không quỳ lạy như những người mà trước nay Tô Nhược gặp mặt.

Nàng chậm rãi lướt qua từng hành lang gấp khúc, mắt chỉ thấy ngoài thị vệ vẫn là thị vệ, khắp nơi im ắng không người.

Tô Nhược cũng chẳng chú ý mấy, có lẽ là nàng dậy quá sớm nên không có ai. Nàng thẳng lưng đi tiếp, cũng không để ý được phía sau là những ánh mắt không giấu được vẻ lo lắng cùng tia sợ hãi..

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tiêu Mê Cung.

Phụng Tô Nhược đi một lúc thật lâu, cuối cùng cũng đến được Tiêu Mê cung.

Tiêu Mê cung rất lớn, đây được xem là tâm cung lớn thứ ba trong cung điện Tề quốc lúc bấy giờ. Theo sử sách đại quốc có lưu lại, Tiêu Mê cung đây từng là cấm cung của một phi tử đứng đầu hậu cung Hoàng thành khi xưa, tên gọi là Mê Huyền, Hoàng quý phi nương nương, một sủng phi của Tần Triệu đế. Mê Huyền người như tên, xinh đẹp long lanh mê hoặc chúng sinh. Nàng ta năm ấy là Đệ nhất mỹ nhân của Đại Tần cũng là Tề quốc hiện tại. Đợt tuyển tú năm đó, nàng ta mới vào đã được phong Từ nhị phẩm Mê Chiêu nghi, nắm giữ Nghi Hòa cung, chẳng những thế còn được Thánh thượng ban tặng vô số châu vật bảo bối, qua hơn nửa năm liền một bước trở thành Từ nhất phẩm Thần Phu nhân, khiến cho bao nhiêu phi tử cấm cung ghen tị đến đỏ mắt. Thế nhưng dường như Mê Huyền không có tình cảm với đương kim Thánh thượng. Theo lời, nàng ta quả thực muốn vào cung, nhưng không phải là vì người đàn ông đứng đầu kia, mà nàng ta chẳng qua là muốn vực lại gia tộc, cho nên mới tham gia tuyển tú, đều lo do ép buộc mà ra. Đáng nhẽ ra, những phi tử như Mê Huyền vì việc như thế mà vào cung, chuyện còn truyền đến tai Thánh thượng thì chỉ có một con đường chết, nhưng Tần Triệu đế bấy giờ lại không giết nàng, ngược lại còn xem nàng như trân bảo, yêu thương nàng, nâng trên tay sọ vỡ, ngấm trong miệng sọ tan. Ngài giúp nàng ta thực hiện ước nguyện, lại một lần nữa tấn phong nàng ta trở thành Quý phi nương nương. Những nghĩ nàng ta sẽ một lòng đáp lại tấm lòng Tần Triệu đế, thế nhưng Mê Huyền lại không. Nàng ta chỉ đưa ra hàng loạt chính sách giúp Tần Triệu đế bình ổn nhân dân, tạo nhiều việc tốt cho khắp nhân loại, đối với nhân dân còn thường xuyên quyên tặng vô vàn vật giúp ích, một mực yêu dân như con không khác gì Tần Triệu đế, thế nhưng lại đối với Tần Triệu đế từ đầu đến cuối chỉ một thái độ lạnh nhạt.

Tần Triệu đế tuy vậy nhưng lại đối với nàng như thế không thay đổi, chỉ có hơn chi không có kém. Ngài thậm chí còn muốn phế hậu, khiến cho bao người kinh sợ. Quan lại triều đình thì một mực bảo nàng là hồ ly tinh, chỉ làm cho Thánh thượng mù quáng. Người dân thì ngược lại, hô tụng nàng là nữ thần của bọn họ. Đối với điều nàng, Tần Triệu đế rất giận dữ, Thần Quý phi lại bình tĩnh vô cùng. Bấy giờ, gia tộc nàng vững mạnh, dù có người đối đầu cũng có người thuận theo, Mê Huyền là một mỹ nhân, cứ thế vừa hạ gục bao nhiêu phi tử, vừa đấu trí với vô số quan triều, tiến thêm một bước trở thành Hoàng quý phi.

Đáng tiếc, Mê Huyền vị nơi cấm cung được hơn bốn năm, từ một Đệ nhất mỹ nhân chốn nhân gian trở thành Hoàng quý phi bao người kính ngưỡng, nắm lấy Huyền Thần cung chưa được bao lâu nàng ra đi, để lại Đại Tần một Tần Triệu đế yêu nàng đến chết đi sống lại, hàng trăm hàng triệu con dân ca tụng nàng như thần.

Tần Triệu đế sau đó vì muốn tìm kiếm một chút hơi thở của nàng, liền cho xây một Mê Huyền cung, theo phong cách thần thái hết như lời Mê Huyền mong muốn trong một lần bệnh mê sảng khi nàng còn sống. Không bao lâu Mê Huyền cung được dựng lên, cũng trở thành tâm cung của Tần Triệu đế, ngài vì thương nhớ Hoàng quý phi mà rất nhanh sau đó cũng đi theo nàng, để lại ngôi vị cho con trai cả. Theo sử sách, Tần Triệu đế bị người đời sau chỉ trích vô cùng ác liệt, thân là một thiên tử lại vướng vào nhi nữ tình trường làm cho thần mê trí loạn. Thế nhưng cũng có người khen ngợi ngài là một người đàn ông tốt, yêu thương người mình yêu như vậy, có bao nhiêu người làm được?

Mê Huyền cung từ đó qua bao đời vẫn tồn tại, nhưng cái tên cùng một chút phong thần trong đấy dần thay đổi theo thời gian và chủ nhân. Đến lúc Đại Tần đổi chủ, trở thành Tề quốc thì nó được đổi thành Tiêu Mê cung, không còn là của phi tần, mà là của Thái hậu nương nương.

Phụng Tô Nhược nghe được Hòa Diễm phía sau nói mãi như thế, trong tâm cảm thán không ngừng. Cung điện đẹp đến mức này, uy nguy đến cỡ này, thế nhưng lại không thể tồn tại đến thời hiện đại của nàng. Nếu không, khi nghe Hòa Diễm từ thuật nàng cũng chẳng có một chút ấn tượng, rõ ràng là rất nhanh sau này thôi rồi sẽ đến thời Đông Chu, Tần, Hán, Tam Quốc, rồi lướt qua Minh, Thanh tiếp sẽ đến hiện đại, Mê Huyền cung hay Tiêu Mê cung này sẽ chẳng còn tồn tại nữa, thế đấy sinh ra lấy lòng rồi chết đi lặng lẽ, chẳng một ai biết đến. Nói đến Tô Nhược cũng cảm thấy xót ruột, ngẫm nghĩ mình phải nhớ thật kỹ quy mô, các chi tiết trong cung để đến khi trở về, nàng có thể lập ra một mô hình nhỏ cho Tiểu Duệ em trai nàng chơi.

Tiêu Mê cung phía trước là chính điện, bao bọc là một màu đỏ, xen lẫn là cam. Tô Nhược cùng đám cung nữ lướt nhanh qua đường trước. Nàng nghĩ, chẳng có gì dễ dàng nhìn, khắp nơi đều là thị vệ cung nhân như thế, dù cảnh có đẹp đến mấy cũng đều bị che lấp, thế thì nhanh chân vào chính điện ngắm nhìn bên trong còn sướng hơn.

Dọc đường, đám người Tô Nhực đi đến đâu cung nhân đều quỳ vái lạy hành lễ với nàng, qua vài lần nàng liền nhớ được mình còn được gọi theo tên khác, đó là “Bình Trân quận chúa”.

Sống đến hai mươi tám tuổi, Phụng Tô Nhực nàng lần đầu tiên cảm thấy mình thực có quyền lực. Chẳng là nói đến hiện tại, nàng đang đứng trước một nam nhân xa lạ có khuôn mặt vô cùng tuấn tú, mắt trong to ngoài hẹp dài, mày rậm hạ thấp làm cho đôi mắt xinh đẹp như sâu thẳm, đuôi mày kéo dài qua kẽ mắt, mũi cao thẳng, môi bạc mỏng đỏ, nhìn tổng thể thật khiến người ta khó dời mắt. Vóc người cao ráo trong bộ quan phục màu lục nhạt, nàng nhìn hấn cách một đoạn gần hai mét mà lại cảm thấy mình không cao bằng cảm người ta, da hơi ngăm, Phụng Tô Nhực nhìn thẳng vào mắt hấn, nếu hấn được sống ở thời đại của nàng, có lẽ không những phụ nữ mà cả đàn ông nhìn thấy cũng hít thở ngậm ngùi.

Nam nhân cao lớn kia, đứng trước mặt nàng, ban đầu nhìn nàng nhửu mày một chút, sau đó ánh mắt tìm tòi nhìn thẳng mắt nàng, cả hai cùng nhìn nhau chốc lát, nàng như bị hút vào ánh mắt sâu thẳm của hấn. Thế mà lúc nàng định thần được thì cũng là lúc nghe thấy Hòa Diễm phía sau lớn tiếng đối với nam nhân xinh đẹp kia: “Ưu Kim Thần to gan, dám lớn mật nhìn thẳng thuần nhan Bình Trân quận chúa.”

Ban đầu Ưu Kim Thần nhìn Phụng Tô Nhực có chút thất thần, quả là một mỹ nhân! Trong lòng thầm khen nàng không còn từ ngữ để sánh, thế nhưng vừa nghe tiểu nha hoàn phía sau nàng vỗ lên “Bình Trân quận chúa”, hấn lập tức vút hết ca ngợi, bất mãn nhửu mày.

Ra khỏi Hoàng thành trăm dặm, người người ai không biết đến cái Bình Trân quận chúa này, đừng nói đến trong Hoàng thành, bao cả hoàng cung.

Cái tên Bình Trân quận chúa, nữ nhân vô liêm sỉ không biết chừng mực, lúc trước hằng ngày đều mặt dày mày dạn đứng trước cổng lớn phủ đệ Bình Mạn vương một khúc hai nháo ba thất cổ đòi hấn thú nàng, chẳng những thế còn không biết điều làm nhiều trò ác độc với cung nhân trong cung, quả thực chẳng coi ai ra gì, tự mình xem đây là Phụng Linh quốc chắc. Tuy Ưu Kim Thần hấn chưa từng gặp qua Bình Trân quận chúa, bởi nàng ta ngoại trừ trong Thanh Hoàn cung, đi đi về về cũng chỉ có Tiêu Mê cung cùng phủ Bình Mạn vương, nhưng là toàn dùng kiệu, yến tiệc trong cung hấn cũng không được phép tham dự, nên chẳng biết mặt mũi nàng ra làm sao, chỉ biết nàng là một đại mỹ nhân cùng với lời đồn đại có xác thực tứ phía, mà dù có dịp đi chăng nữa hấn cũng chẳng có hứng gặp qua nữ nhân xấu tính đến thế. Ưu Kim Thần lướt mắt mấy lần, muốn mở miệng mắng mỏ vài câu nhưng nghĩ lại nàng ta là Quận chúa Phụng Linh quốc, đã thế còn là Nhất phẩm Quý nữ của quý quốc, hấn đành kim nén tất cả giận dữ ép hết xuống bụng, không cam lòng hạ thấp người xuống hành lễ với Quận chúa, giọng tràn đầy oán giận mà thốt lời tạ tội.

Kia... Phụng Tô Nhực nhìn thấy rõ ràng trong mắt hấn là một cổ chán ghét cùng khinh thường, thế mà cũng nhẫn nhịn quỳ chân cúi người trước mặt nàng. Cái thể loại này có phải là “Phụng Tô Nhực” lúc trước quá mức hung bạo, cho nên người gặp người ghét, chỉ là dựa vào cương vị mà ức hiếp người khác hay không. Nàng nhìn cái đầu đội nón hiệu quan lam nhạt trước mắt càng nghĩ càng thấy đúng, đây chỉ là nàng cố tình bỏ qua những ánh mắt khi bắt gặp dọc đường đến đây.

Phụng Tô Nhực nhìn Ưu Kim Thần một chút, nam nhân đầu đội trời chân đạp đất thế mà phải quỳ lễ với nàng, hấn là trăm nghìn đao găm đâm vào nàng cũng không hết giận đi. Đến thế nàng vội vàng nhớ lại từ gì dùng để gọi hấn đứng lên.

Trong triều đình, tuy Ưu Kim Thần hấn chỉ là quan tam phẩm, thị lang bên cạnh Lại bộ Thượng thư, thế nhưng cha hấn là Nhất phẩm Tể tướng đại nhân, ai ai vừa nghe đến tên người họ Ưu cũng phải nể mặt mấy phần, cả đương kim Hoàng thượng cũng không loại trừ. Mặc dù biết nữ nhân trước mặt này có địa vị cao ngất trời, lại đừng nói là Phụng Vũ đế, ngay cả Hoàng thượng cũng sùng ái nàng ta, nhưng đầu sao Tể tướng đại nhân cha hấn cũng là đại thần trong triều, chớ nhẽ Hoàng thượng lại vì cái nữ nhân không biết điều này mà trút giận lên người nhà họ Ưu.

Đoạn hấn ngược đầu nhìn Phụng Tô Nhực, thấy vẻ mặt trầm ngâm khó đoán của nàng liền cất giọng không vui nói: “Kim Thần to gan, biết lỗi bồi tội với Quận chúa, thứ xin Quận chúa có thể cho Kim Thần đứng lên được hay không?”

Phụng Tô Nhực nghe thấy mới dứt khỏi khối tư liệu kềm còi về từ ngữ của mình, hơi mất tự nhiên nhìn hấn gật đầu rồi nói “Đứng lên đi”, sau đó không muốn tiếp chuyện, liếc mắt một cái liền vòng một vòng tránh qua chỗ Ưu Kim Thần đi về phía trước.

Được phép, Ưu Kim Thần vội vàng đứng lên, phui phui ống quần cùng nếp nhăn trên áo, sau đó xoay người nhìn theo Phụng Tô Nhực, nghĩ nghĩ có chút tức giận, liền quay phắt mặt đi. Hôm nay hấn gặp vận cứt chó gì, xui đến tận mạng. Ban sáng thì bị cái tên Ngao Hồng Tiêu quấy nhiễu, đến lên triều lại phải nghe Thượng thư đại nhân trách mắng, hạ triều thì gặp phải mấy tên Ngự sử dài, tránh đường thẳng đi đường vòng hướng về phía Bắc, buộc phải đi ngang qua đại điện hậu cung, nhưng hấn cũng mặc kệ, cùng lắm thì vái mấy cái bị mắng mấy lời cũng còn hơn là gặp mấy tên hỗn đản kia. Thế mà xui xẻo không gặp nương nương nào lại trúng phải Đệ nhất “xấu” nữ.

Ưu Kim Thần hừ một tiếng, ngoái đầu nhìn bóng dáng xinh đẹp kia lại biến thành vô cùng tột tệ trong mắt hấn, trong bụng thầm mắng sao Phụng Tô Nhực không đi gặp tổ tiên của nàng đi cho rồi, trở về chỉ rước nhục nhả.

Nhìn sắc trời lên cao, nghĩ cũng gần đến giữa giờ mẹo, Ưu Kim Thần chỉnh lại trang phục, nhanh chóng bước chân về phía trước, cũng gần đến lúc hấn về gặp Thượng thư rồi.

Cùng lúc hấn bước đi, một tiểu thái giám liếc mắt, phát phát trần cho đám cung nữ dọn dẹp nơi khác, sau đó giả vờ tìm kiếm ai đó, vội vã bước theo hướng của Phụng Tô Nhực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khá ái nhưng tầm thường vẫn giữ trọn vẻ chuyên nghiệp của thái giám, bên nhón nơi đuôi mắt không dấu vết biến mất.

“Quận chúa, vừa rồi là thị lang Ưu Kim Thần, thường bên cạnh Lân Thượng thư...” Hòa Diễm bước sau Phụng Tô Nhực, nhỏ giọng nhắc nhở nàng, thấy Quận chúa cũng chẳng để tâm mấy, lại nói: “Quận chúa, vừa rồi là hấn nhìn thẳng thuần nhan của ngài, là hấn sai, thuần nhan của một nữ tử làm sao có thể tùy tiện để nam nhân khác nhìn ngắm như thế.”

Đi cũng được một đoạn xa, Phụng Tô Nhực căn bản cũng chẳng muốn biết nam nhân xinh đẹp vừa rồi là ai. Nàng đảo mắt mấy vòng, thế giới cổ đại

quả là cổ hủ như vậy, nhìn một chút đã bảo người ta thất lễ, lẽ nào đến thế giới hiện đại của nàng xuất hiện nụ hôn giữa đường phố hay tình một đêm, bọn người này cũng ngại xui đến nơi hết đi.

Nàng cười cười vài tiếng, tỏ vẻ với Hòa Diễm mình đang nghe, nhưng thực chất chả hiểu gì cả, một lòng một dạ muốn đến Tiêu Mê cung nhanh một chút. Nghĩ đoạn, bước chân Phụng Tô Nhược lướt nhanh hơn, làm đám nha hoàn phía sau vốn thân thể không được như Quận chúa, nay bước đi nhanh có một chút khó, mặt ửng đỏ, hơi thở dồn dập hết cả lên.

Cuối giờ mẹo là lúc thỉnh an Hậu cung, cùng giờ Phụng Tô Nhược bước ra khỏi tầm cung của mình cũng có khá nhiều phi tử khác bắt đầu rời cung, chỉ cách nhau sai biệt không quá thời gian. Ngược hướng Phụng Tô Nhược, Tần phi lười biếng bước từng bước, tay trái đặt lên tay đại cung nữ Điều Điều bên cạnh, cả người xinh đẹp lộng lẫy nhưng lại có ý tỏ vẻ mất mấy phần sức sống.

Tần phi đi đến gần ngã rẽ, bỗng nhiên dừng bước, hí hửng nhìn bóng dáng thiếu nữ cách đó không xa, giọng điệu êm tai có mấy phần trầm xuống hỏi Điều Điều: “Người nhìn, kia không phải là Bình Trân quận chúa chứ?”

Đại cung nữ Điều Điều nhìn kỹ, sau đó sùng sốt đáp chủ tử: “Thưa là nàng ta.”

Tần phi nhếch mép, thoáng lên sự khó tin nơi khuôn mặt, thân mình nhẹ nhàng ngã vào Điều Điều, nói: “Không ngờ nàng ta khỏe nhanh đến thế, chẳng phải người nói nàng ta đang dưỡng thương không thể bước đi được sao?”

“Thưa phải, nô tỳ rõ ràng nghe thấy Như An công chúa bảo nàng ta không thể rời giường, buộc phải dưỡng thương trên giường.” Điều Điều nghe giọng điệu Tần phi không vui thì vội vàng trả lời, nàng ta ngừng chút suy nghĩ rồi nói tiếp: “Nương nương không tin, nàng ta từ khi vừa tỉnh liền nằm yên một chỗ, cả Như An công chúa, Bình Mạn vương gia cùng Hoàng thượng cũng không gặp qua, nói không chừng nàng ta vừa mới khỏi thôi, nô tỳ cam đoan.”

Liếc nhìn Điều Điều một cái, nàng ta vội vàng cúi đầu, Tần phi thấy thế thì hừ một tiếng, phất tay đi lên vài bước, sau đứng đợi Phụng Tô Nhược bước đến, trên khuôn mặt xinh đẹp một lớp phấn mỏng hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Phụng Tô Nhược nghe thấy Hòa Diễm bảo sắp đến Tiêu Mê cung rồi, thở hắt một hơi, trong cung không được phép dùng kiệu, nếu không nàng liền để cung nhân nâng nàng đi rồi. Lúc còn ở thân thể trước, mặc dù Phụng Tô Nhược thường hay đi tập thể dục, nhưng đi lâu như vậy, cả đôi giày dưới chân khiến cho bước đi không được thoải mái, đến lúc dừng lại lại cảm thấy chân như nhũn đi, hơi run mà đi chậm lại.

“Quận chúa, kia là Tần phi nương nương.”

Hòa Diễm ổn định hơi thở, đoán không sai chủ tử quên mất người này, vội vàng nhắc nàng. Tần phi là một trong số sủng phi đứng đầu hậu cung, bề ngoài ôn hòa nhưng bên trong lại không, tốt nhất là vẫn phòng chừng Quận chúa lại chọc phải nàng ta, họa đến bao giờ cũng không hay.

Đứng ngay ngã rẽ, Phụng Tô Nhược nhìn người phụ nữ trước mắt này. Một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, mắt ngọc mây ngài, đuôi mắt kéo dài được nàng ta dùng bút vẽ hơi hếch lên, không đậm nhưng rõ ràng, chân mày kẻ cao, đến cùng mảnh dẻ xinh đẹp, mũi thấp thấp, môi đỏ mọng đầy đặn, trên mặt chỉ phủ một lớp phấn nhẹ, tóc nàng ta được vấn cao thẳng hướng lên trời, nhìn rõ hình vắn từ phía trước, từ đỉnh tóc lên trước mái từng tấc tóc đều được đính đều những hạt châu sáng, trước trán còn có một luống tóc dài bắt qua nhau kéo đến tận tai, giữa mi tâm lại có một điểm chu sa đỏ như lửa. Dáng người Tần phi đầy đặn nhưng không béo, ôm tròn trong bộ hoàng phục hồng đậm, chỉ rõ nàng ta là một phi tử cấp cao, dáng vẻ mê người điệu vô cùng sung sướng.

Tần phi thấy Phụng Tô Nhược dùng ánh mắt lạnh nhạt dò xét mình, đáy mắt xẹt qua tia kinh hoàng, thế nhưng nhanh chóng dùng khăn tay che miệng cười khe khẽ, phong thái từng nhắc tay cử chỉ đều lộ ra vẻ đoan trang xinh đẹp.

“Quận chúa, biệt lai vô dạng.”

Nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp kia muốn bao nhiêu ngọt ngào liền có bấy nhiêu ngọt ngào. Phụng Tô Nhược nhìn Tần phi một chút, lại nghĩ, nàng ta hẳn là một người có thể lực đi, nhìn diện mạo thể kia, hiện rõ ra là một người trên vạn người rồi.

Nghĩ đoạn, nàng gật đầu một cái, đáp: “Biệt lai vô dạng.”

Ban đầu Tần phi nhìn Quận chúa có chút ngạc nhiên, bảo lúc này nếu có thể, nàng ta thật hận không thể xông đến ngắm nghía xem có thật là Bình Trân quận chúa hay không. Khắp cả hoàng cung, người nổi danh nhất có lẽ là vị Bình Trân quận chúa đây. Nàng ta bề ngoài mỹ nhân, nhưng lại khoa trương vô cùng, đi đến đâu để lại dấu ấn đến đâu, trên người khắp nơi không nơi nào là không có trân kỳ dị bảo. Nghe nói lúc trước Hoàng thượng ban thưởng cho nàng ta một cây trâm ngọc và một bộ trang sức trị giá mấy vạn lượng vàng, nàng ta lại mang hết lên người, không chừa một chút nào là thu liễm. Trâm cài trên đầu cũng là hơn năm cái, tai đeo khuyên cũng to gấp mấy lần người khác, cổ đeo mấy bộ chuỗi ngọc, cả bàn tay năm ngón không có ngón nào trống không. Thử hỏi, bây giờ trước mắt Tần phi là một thiếu nữ thuần khiết trong sáng, tóc thả dài sau lưng, đính trên đỉnh búi chỉ một cây trâm ngọc đơn giản mà tinh xảo, mặt không một điểm phấn trang, trang phục nhìn qua chỉ là một bộ váy phấn ôm người, ngoài ra không có gì rực rỡ như trước, nào có ai ngờ là “Bình Trân quận chúa” thích nhất khoe khoang chứ?

Chớp mắt một cái, đầu óc Tần phi bắt đầu chuyển động, chẳng lẽ Bình Trân một lần ngã vực liền thay đổi tính cách? Nghĩ đoạn, nàng ta nở nụ cười rục rịch, bước mấy bước liền đứng trước mặt Tô Nhược, bắt lấy bàn tay mềm mại kia, thân thiết ngã người cười đùa.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nương Nương.

Tần phi là một nữ nhân vô cùng âm hiểm, nàng ta bọc kĩ bao nhiêu xấu xa dưới lớp mặt nạ vàng xinh đẹp. Trong hậu cung, nàng ta vốn tại được một địa vị cao như thế, hầu hết đều nhờ cả vào Liêu Hệ vương. Liêu Hệ vương nắm giữ trong tay một nửa số kỵ binh, tuy không nắm giữ lệnh bài thống soái nhưng coi như là lớn mạnh, từ bé đã thể hiện mình là một nhân tài, cho nên được Thánh thượng sủng ái, từ đó mà mẹ vinh nhờ con, Tần phi cũng được ân huệ không nhỏ.

Kể từ hai năm trước, khi Tần phi biết được Bình Trân quận chúa có sức ảnh hưởng như thế nào đối với hoàng tộc hai nước thì ra sức kéo nàng về phía mình, nghĩ đến chẳng qua mục đích muốn ghép đôi nàng cùng Liêu Hệ vương, thế nhưng lúc trước lại thấy nàng một mực chẳng thèm quan tâm, luôn hướng Bình Mạn vương mà lộ vẻ, dù có bức tức nhưng Tần phi lại tin tưởng mình chắc chắn đến lúc sẽ thành công. Bây giờ xảy ra cái Quận chúa mất trí, ông trời hẳn là cho Tần phi thêm một tia cơ hội đi.

Chuyện này không rõ ràng quá mức nhưng người hiểu biết nhìn liền thấy được mục đích. Hòa Diễm nhìn thấy Tần phi nắm tay Quận chúa của mình, vội vàng thay chủ từ đỡ lấy nương nương.

“Ồi chào, Bình Trân muội đến thỉnh an Thái hậu sao?”

Tần phi liếc mắt, không quan tâm đến Hòa Diễm đang đề phòng mình, miệng cười cười hỏi Phụng Tô Nhượng. Rõ ràng là một câu tường thuật thế kia, Tô Nhượng nhìn Tần phi mà chẳng mấy vui vẻ, thế nhưng vẫn tỏ ra thân mật cười nhẹ: “Phải, nương nương cũng thế sao?”

Tần phi che miệng sùng sốt: “Ày, đã qua nửa canh giờ mọ, không đi thỉnh an Thái hậu thì đi đâu? Cứ bảo Bình Trân đường thượng không thể đến, rất lâu rồi Thái hậu chưa gặp người, nay thấy người hẳn rất vui vẻ.”

Tần phi lại nắm tay Tô Nhượng, ra hiệu cùng nhân đi theo phía sau, vừa đi vừa nói với nàng: “May mắn trùng hợp gặp được người, hay chúng ta cùng đường đến đi nhé?”

Chẳng cần đồng ý thì cũng đã đi rồi, Phụng Tô Nhượng thầm trách, trên môi vẫn là nụ cười nhàn nhạt, cũng không rút tay mình ra khỏi tay Tần phi. Dẫu sao đi chung cũng có vẻ giảm bớt sự ngượng ngùng, có Tần phi bên cạnh nàng cũng không có thiệt, học một chút từ ngữ thì tốt hơn.

Lợi dụng lúc một mình bên Tô Nhượng, Tần phi mân nhẹ mu bàn tay nàng, giọng êm ái cất tiếng hỏi thăm: “Chẳng hay lúc Bình Trân tỉnh dậy, có gặp Bình Mạn vương không?”

Đây là lần thứ mấy Phụng Tô Nhượng nghe được cái tên này, nàng cũng chẳng thể rõ. Bình Mạn vương không biết là hình dạng ra sao, cả tên thật của hân nàng còn không rõ, nhưng người ở đây hình như rất quan tâm đến việc hân có liên hệ với nàng. Tô Nhượng nghĩ mà dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ quan trọng đến mức khi mức khỏi giường, liền đến thăm hỏi hân hay sao.

Nàng nghĩ hồi, ăn ngay nói thật lúc đầu.

Tần phi thấy thế, khẽ thở dài không dấu vết bảo: “Thiếu nhi cũng sắp về từ Biên thành, nào có thể quên được Bình Trân. Nay Bình Trân khỏe lại, Thiếu nhi hẳn là rất vui mừng.”

Đây hẳn là con trai Tần phi đi, nàng nghĩ. Muốn gán ghép như thế làm sao được, từ khi tỉnh dậy nàng chưa từng nghe đến cái tên này, vì vậy Tô Nhượng chắc chắn trong lòng rằng mình trước chưa từng biết nam nhân này, cùng hân không có quan hệ.

“Ta cũng rất muốn biết Thiếu của nương nương như thế nào.” Ý là, nàng không biết hân như thế nào, ngụ ý đừng có tò về thân thiết như thế.

Nhưng người nói vô ý, người nghe lại có tình. Tần phi cùng đám cung nữ nghe Quận chúa gọi tục danh Liêu Hệ vương thân thiết như thế, đột nhiên cảm thấy bầu trời như có một cơn bão, vùng vẫy đáng sợ.

Bình Trân quận chúa thật sự là mất trí rồi sao, có ai lại gọi một nam tử một cách thân mật đáng thế cơ chứ. Nhớ lần đầu tiên hai người giáp mặt chỉ khách sáo chào một câu rồi nhanh chóng rời đi, chẳng lẽ Bình Trân quận chúa bất tỉnh rồi lại đổi ý định bỏ Bình Mạn vương gia quay sang Liêu Hệ vương gia sao. Đám cung nữ sùng sốt đoạn cúi đầu, nhưng cũng không dám tiếp tục nghĩ nữa, chuyện của chủ tử không phải là việc để đám cung nhân bọn họ dám nghĩ.

Đi sau Hòa Diễm nghe đến liền nhủ mảy, Quận chúa có lẽ là mất trí nên mới không biết Liêu Hệ vương là ai, cũng thế mới nói người muốn biết Liêu Hệ vương như thế nào. Thế nhưng chẳng lẽ người lại không biết cách gọi thẳng tục danh của một nam nhân như thế là vô cùng mờ ám sao, Quận chúa sao có quên được chuyện này cơ chứ.

Tần phi nhìn thiếu nữ đi bên cạnh, trong lòng tự vị không rõ. Nghe nói Bình Trân quận chúa bị mất trí nhớ, nói như thế đây cũng chẳng phải là chuyện xấu gì, nói lại cũng là nên thừa cơ như thế. Chuyện này nếu có trực tiếp Lãng nhi ở đây thì hay ho rồi, bắt một vợ liền giữ được con cá này, nhi tử Tần phi giới giang như vậy, Tần phi không tin Bình Trân sẽ không yêu hân.

Nghĩ đến đây, Tần phi vui vẻ rõ ràng, nụ cười trên môi cũng rực rỡ hơn mấy phần. Nàng ta cười ha ha, bàn tay nắm tay nàng càng chặt hơn, khiến Tô Nhượng không ổn trong lòng.

Đi đoạn không xa, trước mắt liền thấy dòng chữ uốn lượn đẹp đẽ “Đại điện Tiêu Mê”.

Phượng Tô Nhược đến lượt vui vẻ, cuối cùng cũng đến. Nàng chỉnh chỉnh tóc một chút, lại thấy bên cạnh Tần phi dùng khăn che khăn cười khê.

“E là chúng ta đến hơi sớm rồi.” Tần phi phẩy tay một cái, đám cung nữ lui ra không ít, chỉ còn hai cung nữ nhất đẳng cùng ba cung nữ nhị đẳng sau lưng. Phượng Tô Nhược thấy vậy quay sang Hòa Diễm tỏ vẻ thắc mắc. Hòa Diễm thấy thế vội đến sát Quận chúa, nhỏ giọng nói: “Quận chúa không nhớ, vào đại điện chỉ có thiếp thân tỷ nữ năm người, nhị đẳng cùng nhất đẳng mới được phép vào.”

Phượng Tô Nhược gật đầu, bảo nàng ta sắp xếp, thế là cạnh nàng chỉ còn lại năm người, hai nhất đẳng cùng ba nhị đẳng giống như Tần phi. Sau đó Tần phi kéo lên môi cười nhợt nhạt, tay đưa lên tựa người vào Điều Điều bên cạnh, kéo tay nàng bước vào.

Tiêu Mê cung rộng lớn, gần phân nửa diện tích đây là của Đại điện. Bước vào trong, cảm nhận đầu tiên của Phượng Tô Nhược đối với Đại điện Tiêu Mê cung là sự hùng vĩ của nó.

Đọc hai hàng cột trụ cao ngất ngưỡng lớn đến vòng tay hai người, màu đỏ bao trùm cả điện, trần cao đến nỗi ngẩng đầu tinh mắt mới nhìn thấy hoa văn to lớn nhất trên đây, uốn lượn cong cong, Phượng Tô Nhược sững sờ nhìn chung quanh.

Trên tường xen kẽ nhau là họa tiết không tước cùng hoa bất định ngoạn nghèo đến hoa mất, từng chi tiết một vừa rõ vừa ảo khiến người ta nhìn vào liền không muốn dời mắt, chỉ muốn ngắm mãi để nghiên cứu kỹ càng. Khắp điện to lớn, gần trăm cung nhân chia nhau quy củ đứng đây, các đại cung nữ thì thỉnh thoảng đi xung quanh một chốc, lại có vài thái giám kiểm tra từng góc ngách.

Tần phi liếc thấy Phượng Tô Nhược bên cạnh mê mẩn, nhún mày ho nhẹ một tiếng nhắc nhở, từ khi nào mà Bình Trân quận chúa lại tỏ ra nghiên ngắm Tiêu Mê cung như thế. Hai năm ở đây chưa từng thấy, bao giờ vào đây cũng vội vội vàng vàng, cùng lắm là liếc mắt mấy cái, khen qua loa khoác lác, nào có vẻ mặt thích thú thế đâu, chẳng lẽ đạo Quý môn quan rồi mới biết thưởng thức cái đẹp của Tiêu Mê cung sao.

Ở Hoàng thành, bao chỗ đẹp đẽ có lẽ Bình Trân quận chúa chưa từng được đến, nhưng mà nói ra thì khắp cả Phụng Linh quốc bao thứ tuyệt hơn nhiều, nàng ta cũng chưa từng khen ngợi. Nghe bảo, Quận chúa chỉ thích mỗi cái phong thái u ám của phủ Bình Mạn vương, cả Kinh Càn cung của Hoàng thượng, nàng ta bước vào cũng hừ hừ mấy cái, trước chứ đừng nói đến Tiêu Mê cung này a.

Nháy mắt ra hiệu cho Điều Điều, nếu như Phượng Tô Nhược đã thích như thế, muốn kéo nàng về phe của Liêu Hệ thì nàng ta cũng chẳng tiếc thứ gì cả.

Điều Điều hiểu ý Tần phi, nhìn kỹ từng nơi mà tầm mắt Bình Trân quận chúa lướt đến, thầm tự nhắc nhở chính mình phải thể hiện thật tốt, nàng ta cũng không muốn bị Tần phi phạt nặng như mọi khi.

Thật ra, Phượng Tô Nhược không phải là quá yêu thích những điều này, bất quá chỉ là ngoài Cổ cung ra, nàng cũng chưa từng thấy cung điện nào hùng vĩ như thế. Nay nhớ đến lần thăm Cổ cung, cung điện cổ xưa như in vào trí não của nàng, từ đó mà nàng cũng lập một mô hình nhỏ cho lớp học của mình, rồi dạy bọn chúng. Nay nhìn thấy một cung điện trang hoàng khác, xa lạ mà cũng vô cùng mới mẻ, khác hẳn với Cổ cung kia, nàng mới chăm chú nhìn như thế, cũng chỉ là muốn ghi nhớ mà thôi, nào có cảm tưởng gì đâu.

Chẳng là người nhìn nhìn vào thì lại thấu theo ý nghĩ khác, chỉ trách từng biểu hiện cùng ánh mắt nàng quá rõ, toàn bộ tâm tư cũng không muốn giấu giếm, Tần phi lại là người đoán sắc mặt, hiểu lầm cũng không lạ.

“Quận chúa, cẩn thận dưới chân.” Hòa Diễm đi bên cạnh, tay đỡ lấy Phượng Tô Nhược không chú ý mà nhỏ giọng nhắc nhở.

Nói lúc này Phượng Tô Nhược mới đưa mắt đi thẳng, dưới chân sàn bóng sáng, chứng tỏ nơi đây đã được dọn dẹp lau chùi vô cùng sạch sẽ. Nàng đưa mắt, phía trước, trên cùng phản lên ánh mắt là ghế chủ tọa, bằng vàng vô cùng lớn, phía sau lưng cũng là một bức tường có không tước to lớn.

Trên ghế chủ tọa, Lộ Thái hậu từ xa đã nhìn thấy Tần phi cùng Bình Trân quận chúa. Giống hệt Tần phi, Lộ Thái hậu quan sát kỹ Phượng Tô Nhược, ánh mắt không kiềm được ra vẻ vô cùng ngạc nhiên, nha đầu này thay đổi thế sao, hay chỉ là một chốc nhất thời rồi sau này sẽ lại khoa trương như cũ.

Nhưng mà, dù gì thì trước nay Bình Trân đưa nhò này chẳng bao giờ qua lại với Tần phi, mặc dù lúc nào cũng bị nàng ta bám lấy nhưng lại khinh thường. Hôm nay đi chung như vậy, đây là có ý gì? Lại nói ánh mắt Bình Trân nhìn đến Đại điện thật kì quái, ần ần hiện hiện sự hiếu kì. Chẳng lẽ thật như lời Thuận ma ma nói lần trước, Bình Trân bị mất trí nhớ ư?

Lộ Thái hậu đưa mắt về phía Thuận ma ma, ra hiệu hai nha hoàn quạt bên cạnh lui ra hai bước, đợi Thuận ma ma đứng cạnh mình rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Đã là giờ gì, tại sao Bình Trân lại đi cùng Tần phi?”

Thuận ma ma nhìn nhìn ra ngoài một chút, mới thưa đáp: “Chỉ mới qua nửa canh giờ mọ ba khắc, vẫn là sớm thừa Thái hậu. Lão nô nghe báo Bình Trân quận chúa hôm nay dậy rất sớm, đi dạo khắp nơi mới đến Tiêu Mê cung, có lẽ là Tần phi cùng nàng gặp nhau giữa đường, cho nên mới vào cùng nhau.”

Lộ Thái hậu gật gật đầu, quả thật hôm nay bà có cố ý đến sớm hơn mọi khi để đợi các phi tử. Mọi khi phải đến cuối giờ mọ bà mới xuất hiện, hầu như mọi người đến đủ, nhưng sáng nay cứ khó chịu trong người, cũng là muốn xem Bình Trân có khỏe hẳn rồi đến thỉnh an bà không. Ai biết hôm nay trong người khó chịu là thế, nhưng lại biết được Bình Trân đến.

Phía kia, Tần phi mắt thấy rõ được Thái hậu nương nương, trên mặt xuất ra tia ngạc nhiên, rồi vén váy quý xuống, thỉnh an: “Thỉnh an Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Phía sau cung nữ nhất tề quỳ lạy, chỉ riêng Phụng Tô Nhược đầu môi nhìn, không hề lộ bất kỳ động tác thình an, làm cho Hòa Diễm bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Nói rằng lúc trước Thụ Thiên đế cho phép nàng miễn lễ quỳ bái, ngoại trừ bài vị tổ tiên thì không cần phải quỳ lễ bất kỳ người nào cả. Nhưng mà bây giờ là trước mặt Thái hậu nương nương, dù không quỳ lễ ít ra cũng phải cúi người, đó là một cái nghi, nào có nữ tử hoàng thất nào thấy trưởng bối mà không có chút lễ tiết mà nhìn thẳng mắt người.

Nhưng mà, điều này Phụng Tô Nhược nào có biết, nàng chỉ đơn giản là không quen cúi người chào hỏi người khác. Khi trước, lúc còn ở thế giới của mình, có khi ông nội nàng còn chưa có vậy đâu. Có mấy khi đi tiệc, phục vụ mới cúi người chào, nàng thăm mắng trong bụng, muốn nàng tự coi mình là phục vụ sao, hay là những người thấp kém bên cạnh quỳ lạy như thế.

Tần phi không được miễn lễ, len lén ngược mắt nhìn, thấy Bình Trân quận chúa ngẩng cao đầu không xem ai ra gì, hoảng hốt ho nhẹ mấy cái, muốn ra hiệu cho nàng giữ chút lễ tiết.

“Bình Trân, nhiều ngày không gặp con, mau đến gần một chút để ai gia nhìn kĩ.” Không ngờ Lộ Thái hậu thấy vậy cũng không trách, chỉ hơi cười rồi lên tiếng bảo nàng tiến lại gần.

Tần phi cảm thấy trong lòng khó chịu, từ đáy lòng chen lên tia bất an, nhưng cũng chẳng dám làm gì ngoài cúi đầu, ai bảo nàng ta không có cái khiên che mình chứ.

Vừa oán thầm, đã thấy bên cạnh Phụng Tô Nhược bước lên vài bước, nàng hí mắt một chút, làm cho đôi mắt xinh đẹp cong lại thành một hình bán nguyệt, đôi môi đang dấu như là đang cười. Khuôn mặt đáng yêu ánh vào mắt Lộ Thái hậu, làm cho bà cười vui vẻ.

“Bình Trân đã khỏe chưa?”

Phụng Tô Nhược cười cười, gật đầu đáp: “Dạ rồi, Bình Trân đã rất khỏe.”

Thời gian ở Tề quốc, ngoài việc tìm Bình Mạn vương nàng cũng là đến Thái hậu, cho nên thái độ gần gũi tự nhiên cũng là thời gian ban cho. Lại nói Phụng Tô Nhược cảm thấy Thái hậu thân thiện, giống như mấy bà lão ở viện dưỡng lão mình thỉnh thoảng hay đến, cho nên cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại lại muốn thân với bà một chút.

Lộ Thái hậu nhìn nàng, đôi gò má cao ửng hồng, cảm thấy nàng thực sự đã tốt, liền gật đầu với Thuận ma ma, để ma ma đưa Phụng Tô Nhược về chỗ ngồi, lại nhìn Tần phi đang quỳ phía dưới.

Cảm nhận được ánh mắt sát bén, Tần phi như nín thở. Nàng ta dạo đây không mấy khi gặp Thái hậu, bởi vì lấy cớ không khỏe, liền mấy hôm cáo bệnh không thình an, có trời mới biết, nàng ta hận Thái hậu bao nhiêu. Chính nàng ta không được tấn phong, một trong những lý do cũng là do Thái hậu. Tần phi nghĩ đến Liêu Hệ vương, hận y sao không về sớm một chút, chỉ có khi y trở về, nàng ta mới được vực dậy mà thôi. Nghĩ đoạn oán khí tích tụ càng nhiều, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp đang cúi xuống tối càng thêm tối.

Phụng Tô Nhược mắt thấy biểu cảm trên khuôn mặt có tuổi của Thái hậu đã thay đổi, cũng chẳng còn chút dấu vết nào là yêu thương như khi nhìn thấy mình. Nàng tự hiểu trong lòng, chẳng phải đây là màn “mẹ chồng nàng dâu” của một hậu cung rộng lớn sao. Nếu nói Thái hậu không có hảo cảm với Tần phi thực là lớn, khuôn mặt có nếp nhăn đã tỏa ra vài ý lạnh, nghiêm nghị sắc bén không lên tiếng, làm cho không khí xung quanh bao tụ như hầm thấp, khó chịu lại bức bối.

Trong lúc Tần phi không biết phải làm sao, Phụng Tô Nhược lại nghe thấy giọng nói nhẹ tựa gió mà lại như sóng truyền thẳng đến tai mọi người.

“Mẫu hậu, sao ngài lại để Tần phi quỳ như thế, không khéo lại khiến nàng sức khỏe tụt dốc mất.”

Thoáng mùi hương long tiên hương lướt khắp đại điện. Lộ Thái hậu nhìn Hồng Hoàng hậu nhún mày không vui: “Hoàng hậu, sao con lại đến đây, chẳng phải ai gia đã cho phép con thỉnh dưỡng rồi sao?”

Phụng Tô Nhược xoay đầu nhìn, nữ nhân lông lẩy gấp trăm lần Tần phi nương nương. Hồng Hoàng hậu trong bộ hoàng phục đỏ rực, từng đường chỉ nét may là khéo léo đến hoàn hảo. Trên tóc nàng ta được búi cao như một tòa tháp, dưới lớn trên nhọn, từng tầng tóc nâng lên theo một cây trâm vàng xen kẽ hai bên trông vô cùng bắt mắt nhưng cũng không khoa trương quá đáng.

Hồng Hoàng hậu thi lễ thình an Thái hậu xong, mới đá mắt ngạc nhiên nhìn Phụng Tô Nhược. Thoáng chốc trên khuôn mặt điểm phần đẹp để lộ hiện nụ cười, bước đến bên cạnh nàng nói: “Bình Trân quận chúa, biệt lai vô dạng.”

Phụng Tô Nhược hừ mũi nhẹ như không có, nàng tuy là không thông minh bằng bọn người cô đại, nhưng là nhìn người vô cùng chính xác. Tuy Tần phi không tốt, nhưng cũng là hơn Hoàng hậu nương nương.

Khuôn mặt giấu dưới lớp trang điểm kia, mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt xé lên ngạo nghễ, mày dài vể mảnh nhỏ bén nhọn như mũi kiếm cao đến đáng sợ, mũi cao môi mỏng. Nhìn như thế ra là mỹ nhân, nhưng từng tác thịt trên khuôn mặt là lộ rõ nữ nhân này là người khó đoán, lòng dạ hiểm nguy, không đáng làm bạn. Nhưng nghĩ thế nào, Phụng Tô Nhược cũng gật đầu với nàng ta một cái, tỏ vẻ chào hỏi.

Lại nói, Tô Nhược tuy thông minh, biết nhìn người, nhưng sự thông minh của nàng lại biểu hiện không đúng lúc. Trước mặt Hồng Hoàng hậu, nàng ta hơi sùng sốt, không hiểu từ lúc nào Bình Trân quận chúa lại tỏ thái độ với mình, trước khi chẳng phải tốt đẹp sao, hay là do Tần phi. Vừa rồi nghe cung nữ báo quận chúa đi cùng Tần phi, chẳng lẽ là do nàng ta đã nói xấu gì đây về mình với quận chúa, cho nên quận chúa mới làm như thế.

Nghĩ cũng thấy đúng, trước nay Hồng Hoàng hậu nàng ta luôn là một người tốt, chưa từng làm việc gì quá đáng với Bình Trân quận chúa, lại nói nàng ta tuy có ý đồ hạ lên Tô Nhượng, nhưng là không lộ liễu như Tần phi. Và lại, hai năm đến đây Như An cũng là hảo bằng hữu của nàng, chưa từng nghe qua Bình Trân quận chúa là người đa mưu đa mẹo, chỉ bảo rằng nàng ta ngu ngốc thiếu suy nghĩ, như là vừa rồi thái độ khinh ghét hèn rõ lên mặt, thực không đúng lẽ tiết chút nào chứ đừng nói là giấu giếm cảm xúc.

Nghĩ đoạn, Hồng Hoàng hậu lại thêm khẳng định lỗi là do Tần phi. Nàng ta trực tiếp bỏ qua Phụng Tô Nhượng, cười nhạt cúi người đỡ lấy Tần phi, hướng Thái hậu mà nói: “Mẫu hậu, ngài để An muội muội đứng lên trước đã.”

Giọng điệu nhỏ nhẹ, thân thiết giống như một tỷ tỷ đang che chở cho thân muội trước cái rắn rỏi của mẫu thân mình. Tần phi giận đến nghiến răng, khuôn mặt dữ tợn trừng mắt. Lộ Thái hậu thấy thế cũng không rằng, hừ mũi nhìn chốc rồi mới để Tần phi đứng lên.

Quỹ lâu, chân tê rần, Tần phi run rẩy bám chặt tay Diêu Diêu, không thêm đoái hoài đến bàn tay mềm mại của Hồng Hoàng hậu đang đỡ mình.

“Tạ ơn Thái hậu.” Không cho là lời nói của Hoàng hậu đã giúp mình, Tần phi vẫn là cảm ơn với Thái hậu trước.

Hồng Hoàng hậu thế mà không giận, mỉm cười bước từng bước lên trên, hạ mình ngồi cạnh Thái hậu, cách trên chỉ khoảng một người đứng, đó là vị trí cao thứ hai trong đại điện này, mẫu nghi thiên hạ.

Phía dưới, Phụng Tô Nhượng nhìn chỗ ngồi của mình cách xa Tần phi đến hơn một mét, nàng chỉ biết yên lặng nhìn kiến trúc của Đại điện to lớn, chẳng buồn chẳng vui mà nghĩ, cứ tưởng mình là muội, ai ngờ mới vào chẳng thấy bóng ai, biết sớm vậy đã quá giờ một chút hãy đến, ngồi không như vậy quá thực là nhàm chán.

Khoảng một tách trà sau, trong lúc Lộ Thái hậu và Hồng Hoàng hậu vẫn đang hàn thuyên trong ánh mắt tức giận không hề kiêng dè của Tần phi, các phi tử khác bắt đầu nhắc vậy bước vào.

Tô Nhượng hơi nhìn theo, Hòa Diễm bên cạnh liền nói nhỏ, dẫn đầu là Đức phi nương nương, đứng đầu hàng phi, dưới Hoàng quý phi, trên tần và nhiều hàng phẩm khác.

Đúng là người đứng đầu luôn có phong thái khác người. Nhìn xem Đức phi mặt lạnh như băng, đôi mắt dài bén nhọn của nàng ta ngạo nghễ mà không kiên dè lướt đến bốn người trong Đại điện, phẩy tay áo, nàng ta cúi người, giọng nói lạnh lẽo cùng bọn phi tần phía sau hành lễ: “Thỉnh an Thái hậu nương, Hoàng hậu nương, cát tường, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Bấy giờ, Thái hậu ngồi thẳng lưng, ngẩng cao đầu liếc mắt điểm qua từng người, sau đó gật đầu phất tay miễn lễ. Hoàng hậu cũng không khác, nàng ta cười nhẹ đáp lời thỉnh an đến hàng phi, sau đó cũng cho mọi người an vị.

Lộ Thái hậu háng giọng một chút, hỏi thăm qua vài vị tần sau đó nhìn đến Phụng Tô Nhượng nói: “Mấy hôm nữa, bản cung sẽ cầu Hoàng thượng ban cho Bình Trân một phủ đệ riêng, từ nay về sau nàng sẽ không cần phải vào thỉnh an bản cung nữa.”

Lời nói nhẹ như thế, nhưng vào tai mọi người như là một tiếng sấm vang thẳng vào ngực, mọi người hoảng sợ ngẩng đầu.

Nói rằng ngạc nhiên cũng phải, Phụng Tô Nhượng dù có thân thiết với hoàng tộc Tề quốc như thế nào cũng chỉ là một vị khách ngoại quốc, đáng nhẽ nàng phải đến phủ đệ cho sử giả, nhưng Hoàng thượng lại cho phép nàng ta nhập cung, đó phải nói là ưu ái đến mức nào. Nhưng mà như thế cũng coi như là được chút lợi ích cho phe các hoàng tử, nếu may mắn các phi tử bắt được Tô Nhượng, chẳng nói là tiếp thêm sức mạnh cho chính họ sao. Lúc này, vị trí Đông cung còn đang chao đảo, việc lôi kéo quận chúa về chẳng phải càng thêm gấp rút. Trước kia nàng còn vang cái danh yêu thương Bình Mạn vương, nay tốn hơn nửa năm lại nói mất trí nhớ, dựa vào việc sủng ái của Hoàng thượng cùng với hoàng thất Phùng Linh quốc, chẳng phải Bình Mạn vương đã bị gạt bỏ sang một bên là chắc chắn. Thế mà bây giờ Thái hậu lại nói muốn để quận chúa xuất cung đến phủ, như thế cũng là bọn họ thiệt thòi, tâm tư cũng khó giấu được mà trở nên khó chịu.

Khi bọn phi tần mới bước vào Đại điện, Phụng Tô Nhượng đã cảm nhận rất nhiều ánh mắt nóng bỏng hướng về mình, nàng cũng tự biết bản thân. Nhưng không ngờ khi nghe Thái hậu nói nàng chính là có một phủ đệ riêng, phản ứng của mọi người lại đáng kinh ngạc như vậy.

“Mẫu hậu, như vậy có vội quá không?” Hồng Hoàng hậu cũng không kém hoàng mà cất lời. Nàng ta còn muốn Như An gần gũi quận chúa một chút, như thế mới vạch đường giúp Thái tử. Nếu Bình Trân quận chúa chuyển ra phủ đệ, như vậy thì kế hoạch của nàng ta chẳng lẽ muốn tiêu hủy liên tiêu hủy.

Đức phi khuôn mặt tuy vẫn còn lạnh nhạt, nhưng đôi mắt lại ánh lên sự khó chịu, nàng ta cũng tiếp lời: “Thần thiếp cũng cảm thấy như vậy, dẫu sao mẫu hậu cũng muốn hằng ngày gặp quận chúa, hay để một thời gian sau cũng được.”

“Không vội, đợi Nhiều ma ma hồi cung, ai gia sẽ thỉnh Hoàng thượng.” Lộ Thái hậu tỏ ra dứt khoát, mặc dù bà thương Bình Trân, cũng là muốn đợi ba ngày nàng sẽ đến trò chuyện với bà, nhưng mà nếu đợi đến lúc các vương gia trở về Niên thành, như vậy sẽ chuốc rắc rối vào cho Tô Nhượng. Bà nghĩ, thà để Bình Trân ra ngoài, còn hơn là để nàng bị vậy “bắn” lên người.

Nhìn thấy Hoàng hậu như muốn nói thêm, Lộ Thái hậu lắc đầu: “Đừng nói nữa, Bình Trân, con cảm thấy như thế nào?”

Phụng Tô Nhượng cảm thấy nếu không thuận theo Thái hậu, như vậy thì sẽ làm bà rất mất mặt, cho nên không nghĩ nhiều ngoan ngoãn đáp: “Đều nghe theo lời Thái hậu.”

Lộ Thái hậu nghe vậy thỏa mãn cười cười. Sau không tiếp tục chuyện này nữa, bắt đầu hướng các nương nương có hoàng tử tuổi nhỏ hỏi thăm.

Mọi người thấy thế cũng không dám nhiều lời, cúi đầu thỉnh thoảng đáp lời Thái hậu, trong lòng mỗi người lại có suy nghĩ riêng, nhưng chung một ý niệm lại là vì Tô Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Kinh Đô Bắc Tề.

Lúc trở về Thanh Hoàn cung, trong đầu Phụng Tô Nhượng vẫn là mông lung mơ hồ.

Nàng nhớ lời Lộ Thái hậu ban nãy đã nói: “Bình Trân, con chuyển ngoài cung, e là không chu đáo bằng trong cung, nhưng là sẽ không có ai gây dám đến gây rối phiền hà cho con, con muốn làm gì thì làm, nhưng rảnh rồi phải tiến cung thăm lão già này, nhớ chưa?”

Lộ Thái hậu nắm chặt tay nàng, nói từng chữ như rót vào một ly nước ấm, nhẹ nhàng, lưu luyến. Bà nói, thờ dài, rồi lại nói rất nhiều điều khác. Phụng Tô Nhượng lặng yên nhìn bà rất nghiêm túc, nhưng bà nói gì nàng lại không hiểu, cũng không chú tâm, nghe được tai này lọt qua tai kia. Lúc ấy nàng chỉ nắm được một điều, nàng sắp có “nhà” mới, chỉ như vậy, mấy chữ cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng, đến thẳng bây giờ.

Phụng Tô Nhượng để mặc cung nhân hầu hạ mình, ngồi nhìn chăm chăm tách trà mà suy nghĩ. Hoàng thượng trong lời Thái hậu, Tô Nhượng biết là Thư Thiên đế. Nàng không rõ lúc trước mình thân thiết quen thuộc với Thư Thiên đế ra sao, nhưng mà từ lúc tỉnh dậy đến bây giờ, hẳn là vẫn chưa từng được gặp qua hẳn.

Nghĩ rồi, nàng nhấp nhẹ ngụm nước, cất giọng: “Lúc trước, ta với Hoàng thượng có thân với nhau không?”

Giọng nói du dương dễ nghe, nhưng Phụng Tô Nhượng lại tự cảm thấy tóc gáy mình dựng hết cả lên, vội đặt tách trà xuống bàn, vuốt vuốt gáy.

Hòa Diễm nghe nàng hỏi, cúi đầu thắc mắc: “Thưa là, thân là gì ạ?”

“À, có nghĩa là, quen thuộc, gần gũi hoặc là có gì đó như ta cùng người chẳng hạn?” Nàng sờ mũi, chẳng phải nói kiến thức người cổ đại rất tuyệt vời sao, Hòa Diễm chẳng lẽ là một trong số những người ngược lại?

Nghe kỹ mới hiểu ý Quận chúa, Hòa Diễm cười híp mắt, như là nhớ lại chuyện cũ mà đáp: “Quận chúa, nô tỳ với ngài làm sao lại giống như Hoàng thượng với ngài. Ngài quên, Bệ hạ là yêu thương ngài rất nhiều, người khác nhìn vào còn tưởng rằng ngài chính là hoàng muội ruột thịt của ngài ấy nữa là.”

“Vậy tại sao từ khi ta tỉnh đến nay, Hoàng thượng vẫn chưa đến thăm ta.”

“Nào có, Quận chúa, Quân tổng quản vẫn thường đến hỏi thăm bệnh tình của ngài, chỉ là vừa hôm nay chưa đến thôi. Hoàng thượng là trăm công nghìn việc, có lẽ vẫn là đợi ngài tỉnh mới triệu kiến ngài đấy ạ.” Nói rồi tiến lên vài bước, châm thêm trà vào tách cho Tô Nhượng.

Phụng Tô Nhượng yên lặng. Quân tổng quản chắc là người bên cạnh Hoàng thượng đi, theo lời Hòa Diễm, nàng như được tiếp thêm tự tin, vội hỏi tiếp: “Vậy bây giờ ta đến gặp Hoàng thượng được không?”

Hòa Diễm gật gù đầu: “Được chứ ạ, giờ hạ triều qua đã lâu, Hoàng thượng có lẽ đang ở thư phòng, gặp được ngài hẳn là vui vẻ lắm.”

Nếu Hoàng thượng là người cấp “nhà” cho nàng, vậy nàng hẳn là phải đến cầu hẳn nhanh nhanh một chút, nàng muốn quay trở về lắm rồi.

Nghĩ đoạn, Tô Nhượng nhanh chóng đứng lên, bước chân ra ngoài, nói vọng: “Đi, chúng ta đi gặp Hoàng thượng.”

Hòa Diễm sững sốt, vội vàng đuổi theo, phát tay cho đám cung nữ theo hầu, đến nói với một tiểu thái giám: “Mau báo cho Quân tổng quản, Bình Trân quận chúa muốn cầu kiến Hoàng thượng.”

Tiểu thái giám vàng dạ, vội vàng chạy đi.

Hòa Diễm quay đầu mấy bước cũng không kịp Quận chúa, mặt đỏ bừng chạy theo, giọng gấp gáp: “Quận chúa Quận chúa, ngài đợi nô tỳ với, ngài để nô tỳ dẫn đường đi.”

*

Đông cung, Tề quốc.

Không gian u ám vẫn là một mực vây quanh nơi đây, Ưu Kim Thần khó chịu chỉnh lại quan phục, rất không vui nhìn nam nhân ngồi trên ghế chủ vị.

Tiếng đàn của mỹ nhân bên cạnh êm ái rót vào tai người, làm tâm tình thư thái không ít. Nhưng là, những người có mặt nơi này cũng không có hứng để nghe. Ai bảo chủ nhân Đông cung hiện tại khuôn mặt lại như hầm băng, khó gần thể kia.

Huru Manh Dần liếc mắt Ưu Kim Thần một cái, nhả nhặn nhấp trà, cũng là có chút u ám nói: “Đừng nói với chúng ta là ngài gọi chúng ta đến chỉ đến hưởng nhạc thử trà, có chuyện gì thì ngài mau mau nói đi.”

Ưu Kim Thần nghe thế vội vàng gạt đầu, chỉ có thể dựa hết vào Huru Manh Dần, hẳn cũng tự lượng sức không dám đắc tội với Ngao Hồng Tiêu.

Phẩy tay một cái, để cho hạ nhân lui hết xuống dưới, Ngao Hồng Tiêu lúc này mới ngẩng đầu nhìn hai bằng hữu duy nhất trước mặt.

Khuôn mặt tuấn đạt, mày kiếm cao ngạo, đôi mắt dài hẹp héch nhẹ, mũi cao thẳng làm cho hốc mắt sâu sâu, bạc môi hơi mím, chân mày đuôi mắt lộ rõ vẻ tức giận. Ngao Hồng Tiêu như là cố gắng kiềm chế cảm xúc, toàn thân hẳn bây giờ như tỏa ra một lượng lớn khí lạnh, phong thái cao ngạo của Thái tử Điện hạ nay hầu như thoát hết ra ngoài, khí thế đông mãnh đến kinh người.

Hai người Ưu Kim Thần cùng Huru Manh Dần liếc mắt nhìn nhau, thu lại vẻ mặt không vui, nghiêm túc nhìn Thái tử.

“Trần Bắc vương, nửa năm nay y đã làm gì?” Giọng Ngao Hồng Tiêu trầm đến cực điểm, lửa giận tràn đến tận đáy mắt.

Trần Bắc vương? Ưu Kim Thần giật mình, chẳng lẽ Trần Bắc vương có động tĩnh rồi sao? Hắn vội nhìn sang Huru Manh Dần, đáp lại cũng là khuôn mặt khó hiểu của y, lòng của hoàng sợ.

Huru Manh Dần vuốt ngón trỏ, trả lời: “Từ khi ngài đi, Trần Bắc vương vẫn ở yên trong phủ, đến bây giờ vẫn chưa bước ra ngoài.”

Vừa dứt lời, trên đã nghe “rầm” một tiếng, tấu chương bên tay Ngao Hồng Tiêu đã bị đẩy hết xuống đất, hắn dùng tay đập mạnh lên một hàng tấu chương khác, làm cho bản tấu từng mảnh nứt đôi.

Huru Manh Dần cùng Ưu Kim Thần sững sốt, giật ra phía sau theo bản năng. Bọn họ rất hiếm khi thấy Thái tử dữ tợn như vậy, vội vàng quỳ lên, cúi đầu không lên tiếng đợi chịu trận.

Quả nhiên, tách trà vừa dùng của Ngao Hồng Tiêu bị hắn dùng lực ném xuống cạnh gối, mảnh sứ văng vào chân, tuy không đau nhưng nỗi sợ của hai người bọn họ lại tăng lên mấy phần.

Ngao Hồng Tiêu bây giờ đã là tức giận vô cùng, hẳn đi Tuy thành, nửa năm nay mới chính thức trở về. Vừa về đến muốn vui vẻ thư giãn một chút, nào ngờ lại biết tin từ Trần Bắc vương, hẳn vốn tưởng rằng Huru Manh Dần và Ưu Kim Thần ít nhất biết được chút gì đấy giúp ích, nào đâu cả hai cũng chẳng biết chuyện gì cả, tôn công hắn để hai người trấn tại Kinh thành, thực sự vô cùng tức giận.

Hắn rút từ ngực một chiếc khăn tay nữ nhân, quát lớn: “Hơn hai tháng trước, Đông cung vắng chủ lại thêm một cung nữ, các ngươi có biết nàng ta là ai không hả?”

Cả hai ngẩng đầu nhìn, chiếc khăn tay hồng nhạt thêu hoa bên góc đẹp đẽ, cũng là lạ lắm vô cùng. Nhìn một hồi, cả hai cố gắng nhớ lại bọn cung nữ hiếm hoi trong cung, khó khăn nghĩ mấy cũng không nghĩ đến một người nào có dùng khăn hồng.

Huru Manh Dần ngẫm rồi hoảng hốt, nổi bất an từ từ dấy lên trong lòng.

Ngao Hồng Tiêu nhìn ra vẻ mặt của hai người trước mặt, giận dữ càng ghê gớm hơn, hắn cầm chiếc khăn trên tay vò đến rách nát.

“Là người Trần Bắc vương, hẳn để tiểu thiếp của mình vào đây, bọn tiện nhân này!” Nói rồi ném mạnh chiếc khăn đã không còn hoàn thiện xuống đất. “Bốn thái tử để các ngươi ở lại trông chừng, các ngươi lại không để lời bốn thái tử vào tai phải không?”

“Chà nhè là...” Ưu Kim Thần bấy giờ mới rõ ràng sự tình, hoảng hốt nhớ đến một vị thiếp của Trần Bắc vương có một lần rời khỏi phủ cách đây không lâu, chẳng lẽ là người đó sao.

Ngao Hồng Tiêu nhìn rõ hai người trước mặt không biết một chút gì, nhất thời cảm thấy tức giận không thôi, hắn cố gắng khống chế cảm xúc, ép hết nóng nảy xuống ngực, chậm rãi ngồi xuống vị trí cũ.

“À vào đây, lấy đi thư của Điều Cung rồi.” Ngao Hồng Tiêu thở dài, bàn tay siết lại thành quyền.

Ưu Kim Thần cùng Huru Manh Dần run lên. Điều Cung là Đại tướng Vồng quốc, sức lực phi phàm, nắm trong tay một đội binh mã hùng mạnh. Lần này Thái tử Điện hạ muốn có được giang sơn, đã không ngại hợp sức cùng Vồng quốc, mà đó cũng là thông qua vị Đại tướng quân này.

Chẳng nói, giao thư của hai người nếu để Hoàng thượng biết được, chẳng lẽ là đi tong sao, đừng nói là giang sơn, cả mạng cũng e khó giữ nữa là.

Nhất thời không khí xung quanh hạ xuống, ba người bước vào trầm tư. Ưu Kim Thần có nhiệm vụ quan sát phủ Trần Bắc vương, lần này sơ sót, trong lòng đều là khó chịu, hẳn nghĩ nếu hắn chú tâm một chút, có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Thái tử cũng sẽ không phí tâm như vậy.

Nghĩ đoạn, Ưu Kim Thần ngược mắt hỏi Hồng Tiêu: “Chúng ta hay là đến phủ vương gia tìm lại được không?”

Huru Manh Dần bấy giờ sững sốt, nghĩ chút lắc đầu: “Phủ vương gia canh giữ nghiêm ngặt, e là muốn lọt vào cũng là khó.”

Ưu Kim Thần như nhớ ra, phản bác: “Canh hai là lúc đổi vị trí, chắc hẳn lúc ấy sẽ để ra chỗ hờ, chúng ta thừa đó mà vào.”

Nửa năm quan sát, Ưu Kim Thần biết rõ thời gian mà các thị vệ và ám vệ đổi vị trí cho nhau, thay phiên canh trực từng vị trí một. Cho nên nói, nếu như muốn tiến vào Vương phủ, hẳn là người nắm chắc thành công nhất.

Huru Manh Dần muốn nói nữa, nhưng nghĩ lại cách này cũng có chút khả thi, vậy phải đợi Thái tử xem xét trước.

Đúng lúc này, đôi mắt dài sắc bén của Ngao Hồng Tiêu chợt mờ. Hắn nhìn cả hai, nhếch môi nói: “Chẳng phải nói lục hoàng đệ thích nhất là nữ tử thanh lâu sao, hai ngày nữa phụ hoàng mở cung yến, lúc đó cứ để bát hoàng đệ xử lý đi.”

“Thái tử, như vậy không được, Tiến vương chỉ mới mười tuổi, làm sao có thể chèn người vào phủ Trấn Bắc vương.” Huru Manh Dần chớp mắt đã nghĩ ra vấn đề, vương gia nhỏ tuổi, nói muốn nghĩ đến những thứ này phải là bọn người lớn mới nghĩ ra, mà Tiến vương thân cận nhất là Thái tử, như vậy chẳng phải nói Thái tử “độc” vương gia rồi.

Ngao Hồng Tiêu cười lạnh, hẳn muốn làm gì đương nhiên phải nghĩ đến hậu hoạn trước sau, đoạn hắn lắc đầu: “Lương quý phi ngươi bỏ đi đâu, mấy tháng này chẳng lẽ các ngươi còn không rõ tình hình trong cung? Chỉ cần bát hoàng đệ ngoan ngoãn một chút, chẳng phải mẹ con Lương quý phi càng được thêm sủng ái hay sao?”

Tuy là rời khỏi Kinh thành, nhưng mọi hành động cử chỉ của từng người nơi đây hắn đều nắm rõ, chỉ là hắn cũng không ngờ đến người của Trấn Bắc vương lại lọt vào Đông cung này.

Nghĩ rồi, Hồng Tiêu nói tiếp: “Lần này trở về, cũng là Đông cung chứa chấp những kẻ chèn ép dài, các ngươi nghĩ xem, là kẻ nào lại ngu xuẩn đến thế.”

Chuyện này nói cũng là do người Đông cung. Phải là Huru Manh Dần cùng Ưu Kim Thần không có khả năng quản được cung nhân trong cung, chỉ có thể là nơi đây còn có kẻ tiếp tay, nếu không muốn vào cũng khó.

Hai người cũng rõ được điều này từ trước, chỉ là nơi đây rộng lớn như vậy, người của Thái tử một nửa cũng là đi theo ngài đến Tuy thành, làm sao biết rõ được mọi thứ. Nếu muốn nói kẻ tình nghi, phải nói đến kẻ thường xuyên bên cạnh ngài nhất, cũng là kẻ đã ở lại đây quản lý toàn bộ cung nhân Đông cung này.

Ngao Hồng Tiêu như thấu được tâm tư hai người, ngón trỏ gõ nhẹ trên mặt bàn, nói: “Phi Ngân sẽ không phải là người nọ, y không có khả năng.”

Nói đoạn hắn thờ dài, Phi Ngân là người thân cận bên hắn, như thế nào cũng không có khả năng phản bội.

“Bỏ đi, cứ quan sát một thời gian ngắn, thay đổi từng chút một đại nội cung nhân.” Ngao Hồng Tiêu không muốn để cho hai người Ưu Kim Thần và Huru Manh Dần suy đoán nhiều về người của mình, hắn nghĩ chốc nhớ đến một người nữa, lập tức hỏi: “Dạo gần đây Bình Trần như thế nào rồi?”

Hai người biết ý Thái tử, không tiếp tục nghĩ ngợi. Chỉ là vừa nghe đến cái tên Bình Trần, não bộ hai người đồng loạt buông ra nhiều ý nghĩ khác nhau.

Huru Manh Dần chịu trách nhiệm trong cung, hắn cúi đầu đáp: “Cũng là khi tinh dậy nàng chưa từng bước ra khỏi Thanh Hoàn cung, chỉ là hôm nay vừa mới tiến Tiêu Mê cung thỉnh an Thái hậu.”

“Ta cũng đã gặp qua nàng.” Ưu Kim Thần gật đầu, nói: “Nàng ta là mất trí nhớ, nhưng cơ hồ tính tình vẫn không đổi.”

Ngao Hồng Tiêu nghe đến thì cười, nhưng nụ cười vào mắt hai người trước mặt lại đáng sợ vô cùng. Hắn nói: “Nàng tinh dậy cũng quá thán, nay muốn chuyển ra phủ đệ riêng, các ngươi nghĩ là sẽ không phải đến tìm hoàng thúc chứ?”

Huru Manh Dần lắc đầu: “Chắc chắn là không. Nghe rằng nàng gọi Liêu Hệ vương trước mặt Tần phi rất thân thiết, chẳng lẽ đã không nhớ ai ra ai rồi.”

Nghe đến Liêu Hệ vương, lòng mày Thái tử nhíu lại: “Dùng mọi cách không được để kẻ nào tiếp cận Bình Trần, nếu không đó sẽ là mối nguy lớn nhất.”

Huru Manh Dần cùng Ưu Kim Thần gật đầu, đồng thanh đáp “Vâng”.

Bấy giờ Ngao Hồng Tiêu mới phẩy tay: “Bốn thái tử mệt rồi, lui ra hết đi.” Đoạn đứng lên, đi vào bên trong. Hai người kia hiểu ý, nhẹ nhàng lui ra, cho người vào thu thập bề bộn, xong xuôi hết mới thở phào về rồi khỏi, về mặt đã không còn hoảng sợ như trước.

Cả hai cùng ra khỏi Đông cung, đợi đến chỗ vắng bóng người, mới thở dài một hơi. Lúc này, Huru Manh Dần nói với bằng hữu: “Ngươi đoán xem, là ai?”

Ưu Kim Thần biết rằng Manh Dần đang nói về vấn đề gì, thầm lọc ra những người khả nghi nhất, một hồi mới đáp: “Ta cũng không rõ, Phi Ngân thân cận với Điện hạ, có lẽ cũng không như chúng ta đoán bừa.”

Dần nghe rồi liếc mắt, không nhanh không chậm hỏi lại: “Không phải Phi Ngân? Vậy ngươi nghĩ vị thiếp Trấn Bắc vương có khả năng tự mình đột nhập à?”

Nghe bằng hữu nói vậy, Kim Thần có chút ảo não, hắn lắc đầu: “Hôm nay đập phen ra cửa, xui xẻo quá, xui xẻo quá!”

“Bản công tử nhắc nhở ngươi, Trấn Bắc vương phủ không đơn giản như bề ngoài, tốt nhất đừng để lọt ra sơ sót như hôm nay.” Huru Manh Dần vỗ vỗ bả

vai Kim Thần, bước mấy bước rồi nói tiếp: “Nhưng so ra bản công tử còn khổ cực hơn người, hừ!”

Kim Thần bước theo, không vui: “Người cùng lắm chỉ là trong cung có mấy vị phi tử, không có gì mà khổ cực hơn ta, ngày ngày ra vào trong cung, sợ đến lúc cha ta trở về, khó mà thoát khỏi chương công của người!”

“Hừ, Lân thượng thư ở đâu, sao người ngốc thế?” Huru Manh Dần không bỏ qua khuôn mặt đen như đất nòi của bằng hữu, tiếp tục: “Người còn bỏ qua Bình Trân quận chúa rồi sao? Nói đến đạo gần đây cũng không biết Bình Mạn vương cùng Phí phu nhân như thế nào rồi.”

“Xùy, đừng nói vậy, bảo rằng hơn hai tháng nữa vương gia, thế gia Phùng Linh quốc đến rồi, cái danh phu nhân đặt bấy chỗ Phí cô nương, để người khác nghe được thì chúng ta chết chắc!” Đợi đến lúc Bình Trân quận chúa trở thành vương phi, há chẳng phải hân và Huru Manh Dần cùng chết dưới tay nàng ta sao.

Ai ngờ Huru Manh Dần lúc này cũng không sợ ai nữa, hừ một tiếng nói tiếp: “Còn người, Phí cô nương Phí cô nương, vương gia nghe được cũng không đánh chết người thì thôi.” Hân dừng một chút, bỗng nhớ đến gì đấy, bước chân ngay tức khắc dừng lại. “Kim Thần, người nói có phải Điện hạ... Điện hạ ngài ấy có ý với Bình Trân quận chúa không?”

Ưu Kim Thần nghe xong sững sốt, nhìn khuôn mặt tái đi của bằng hữu, cũng nghĩ đến tình hình hai năm trở lại đây của Thái tử, dăm chiêu nói: “Chẳng phải nói ngài ấy muốn đề Ti nhị tiểu thư làm trắc phi, cũng sắp đến lúc rồi, chắc hẳn ngài ấy không có ý gì với quận chúa đâu.”

“Người có nhớ, trước khi đi ngài ấy nói gì với chúng ta không?” Manh Dần lắc đầu, nói tiếp: “Vài tháng trước ám vệ có nói, thấy dấu vết của Điện hạ mất tích, ngài ấy đã ở đâu, trong khi đó ngài ấy lại biết được thời gian quận chúa tỉnh dậy, chúng ta cũng không có báo.”

Đến đây Ưu Kim Thần mới nhớ lại, khi đó, Thái tử có nói rằng, không được bỏ qua nhất cử nhất động của quận chúa, bảo vệ nàng như bảo vệ ngài. Lúc đấy bọn họ chỉ nghĩ rằng Bình Trân quận chúa chỉ là một quân cờ trong tay ngài, cho nên mới không để ý đến cho mấy. Bây giờ nghĩ lại, quả thật đều là có nguyên nhân sâu xa. Lại nói đến Thái tử mất tích, cả việc bọn họ không báo tin cho ngài ấy biết quận chúa đã tỉnh, chẳng phải nói người của ngài trong Thanh Hoàn cung, nhưng bộ phòng của quận chúa không phải đã được dọn dẹp sạch sẽ, không có một ám vệ cùng kẻ ngoài hay sao.

Nghĩ đến đây, Ưu Kim Thần lâm vào hoang mang, hân vô thức mấp máy môi. Huru Manh Dần tuy nói thế nhưng suy nghĩ khác hẳn, hoàn toàn hướng theo chiều hướng tốt hơn. Nếu như Thái tử có ý với Bình Trân quận chúa, vậy thì ngài ấy nhất định sẽ có được nàng ta, tính tình của Điện hạ hẳn ta hiểu rõ, chỉ cần muốn thì chắc chắn sẽ có được. Mà một khi đã có được một quân cờ tốt là Bình Trân quận chúa thì ngài vàng kia cách Thái tử cũng chỉ một hai ngày là cùng mà thôi.

Huru Manh Dần tự cười với ý nghĩ của chính mình và Thái tử, hân lắc nhẹ đầu nói: “Nói thế thôi, người cũng đừng nghĩ nhiều, hiện tại nếu Thái tử chọn đường nào thì chúng ta cũng phải theo ngài ấy đến cùng.”

Ưu Kim Thần thờ dãi gặt đầu: “Cũng phải.”

“Bây giờ người mau trở về đi, lo quan sát phủ vương gia cho tốt, đừng để lại có sự chuyện như hôm nay.” Huru Manh Dần nhìn trời một chút, đoán chừng cũng đã quá giờ, bèn cáo từ trước: “Ta có việc, phải đi trước, bao giờ có chuyện thì đến tìm ta.”

Ưu Kim Thần hơi gật đầu, đáp lời rồi đi hướng ngược lại, vòng về chỗ Lân thượng thư.

Hai người đi rồi, cũng không rõ từ ngọn núi giả cách đó không xa, có bóng người mờ nhoáng lướt qua, đôi mắt lấp lóe dưới chiếc mũ vành chớp động nhanh chóng thu về phía cả hai vừa bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Xuất Cung

“Quân Thường, người nói Bình Trân đến cầu kiến là có chuyện gì đây?”

Trong thư phòng rộng lớn của Kinh Càn cung, Thư Thiên đế trong bộ long bào uy nghiêm, đặt nhẹ bản tấu chương xuống, ngài nghe lời báo của Quân tổng quản, vuốt cằm mà hỏi.

Quân tổng quản cười cười, đáp rằng: “Lão nô nghe nói Thái hậu nương nương là muốn ban cho Quận chúa phủ đệ riêng, hẳn là nàng đến để tạ ơn ngài rồi.”

Thư Thiên đế cười ha ha, không cho là đúng lúc đầu: “Trẫm với người cùng cực, trẫm đoán nàng đến là cầu trẫm tiến nhanh hôn kỳ của nàng cùng Hoàng đệ, như thế nào?”

Quân tổng quản nhăn mặt, không cam trả lời: “Lão nô làm sao dám cùng ngài cá cược cơ chứ, nào nghe Quận chúa đã mất trí nhớ, đến ngài có lẽ nào cũng là quên rồi không?”

Nói đến đây, Quân tổng quản thở dài, Thư Thiên đế cũng không cười được nữa. “Nói như thế nào, nàng muốn gì cứ để nàng tùy ý, là trăm có lỗi trước.”

Ngài thở dài, quả thật, nếu như Thư Thiên đế lúc trước kiềm chế Bình Mạn vương một chút, như vậy thì Bình Trân cũng không đến nỗi rơi xuống vực, rồi mất trí nhớ như vậy.

Đang nghĩ, tiểu thái giám canh giữ bên ngoài lại chạy vào, quỳ xuống báo: “Hoàng thượng, Bình Trân quận chúa nói rằng muốn cầu kiến ngài, đang ở bên ngoài.”

Thư Thiên đế không nghĩ nữa, phát tay đồng ý, chỉnh lại long bào một chút, đợi Bình Trân tiến vào.

Phượng Tô Nhượng đi theo Hòa Diễm, đứng trước Kinh Càn cung, đồ sộ uy nghiêm hơn hẳn những tòa cung nàng đi qua trên đường, cũng là hùng vĩ hơn hẳn Tiêu Mê cung.

Đi qua từng khúc quanh, nhìn từng vòm hoa, núi giả, rồi hồ nhỏ, nhiều thứ mà nàng chưa từng nhìn thấy bằng mắt thực, nay muốn che giấu sự hãi cùng tò mò cũng khó. Tô Nhượng không kiềm được, thi thoảng lại chăm chăm nhìn một ngọn núi giả, muốn tìm ra cách tạo ra, ngắm nghĩ sau này làm mô hình cũng được, cứ như vậy, Hòa Diễm tưởng rằng nàng gấp gáp muốn gặp Hoàng thượng, nào ngờ lại là đường đi kéo dài hơn phân nửa.

Cung nhân đồng loạt quỳ xuống thỉnh an Quận chúa, về mặt hầu hạ y hệt nhau, quy củ còn hơn ở thời nàng sống. Phượng Tô Nhượng càng nhìn càng thấy hấp dẫn, mọi điều vào trong não bộ hầu như là dành hết cho phát triển nơi hiện đại nàng từng sống.

Đến khi đến thư phòng Kinh Càn cung, một lần nữa Tô Nhượng lại phải dùng biểu cảm mờ to mắt. Cái gọi là thư phòng, còn lớn hơn cả phòng sách, thư viện nàng từng thấy, rộng lớn, uy nghiêm, nói rõ tính cách của chủ nhân nó.

Phượng Tô Nhượng đứng đợi tiểu thái giám vào thông báo chủ nhân, nàng nghĩ thầm, không biết nên làm gì trước khi nói chuyện với Hoàng thượng.

Đây là vua một nước, là người đứng đầu cả một quốc gia lớn thế này, bảo nàng không sợ là giả. Nàng nhớ lại, từng nghe nói các đời vua chúa ngày xưa có người dùng đức trị dân, lại có người dùng vũ lâm đạo. Năm còn ở trường, còn nghe nói đến các cách xưng hô cùng lễ nghi khắc khe trong cung đình, nói rằng chẳng cần nhớ, nhìn cách cung nhân hầu hạ nàng thôi cũng đã hiểu rõ. Tuy là theo lời Hòa Diễm nói, nàng không cần quỳ lễ với bất kỳ ai, cả là Hoàng thượng yêu chiều nàng, nàng cũng chỉ hành lễ vắn an bình thường là được rồi, mức độ thân thiết của nàng với Hoàng thượng chỉ có nhiều chứ không có ít. Nhưng mà, lúc này đứng trước mặt vua một thời đại, là một người xuyên không gian như nàng mà nói, chưa nhũn chân là tốt lắm rồi, đừng nói đến là tỏ vẻ thân thiết với Hoàng thượng.

Hòa Diễm như nhìn ra Quận chúa đang thất thần, tiến lên mấy bước đỡ lấy nàng, nói khẽ: “Quận chúa đừng lo, Hoàng thượng sẽ không làm khó ngài đâu, nô tỳ theo ngài đến đây, chưa từng thấy qua Hoàng thượng nổi giận với ngài đâu.”

Phượng Tô Nhượng nhìn Hòa Diễm, cảm thấy cô bé này đáng yêu quá, biết lo cho mình chu đáo như thế, nghĩ đến từ khi đến nay mình ăn muốn ngủ nghỉ cũng là do nữ tử này chăm sóc, không khỏi thở dài, vỗ vỗ tay nàng ta: “Ta biết rồi.”

Lúc này, tiểu thái giám đã chạy ra, cúi đầu đưa tay hướng mời, nói với Tô Nhượng: “Quận chúa, đường này.” Có nghĩa là Hoàng thượng đã chấp nhận lời cầu kiến.

Phượng Tô Nhượng hít một hơi, bước vào bên trong, theo lệ Hòa Diễm chỉ được phép đứng ngoài trông chừng, cũng là một mình nàng đi.

Mùi long tiên hương ập vào mũi, nồng đậm tràn hết cả đầu óc con người, làm cho thần thái nàng có chút tỉnh táo lại có chút mơ hồ. Ánh nắng chiếu vào phòng làm cho từng góc ngách thư phòng vàng chói hắt lên, hắt vào mắt Tô Nhượng khiến nàng hơi nheo mắt, lại không dám nhìn lâu cũng là quan sát kỹ.

Phượng Tô Nhượng nhớ lại cử chỉ cúi đầu của Hoàng hậu ban sáng đối với Thái hậu nương nương, đứng trước ngã cùng của phòng, mắt thoáng qua một màu vàng chói mắt, nàng mắt nhắm cúi đầu nói: “Bình Trân thỉnh an Hoàng thượng vạn tuế.”

Thư Thiên đế sững sốt, đánh mắt qua Quân tổng quản, cũng là ngạc nhiên hết cỡ.

Đoạn không để nàng cúi lâu, Thư Thiên đế đã lên giọng: “Bình Trân sao lại khách sáo với trăm như thế, mau mau bình thân.”

Phượng Tô Nhượng bấy giờ mới đứng thẳng, hô lên “Tạ ơn Hoàng thượng”, nhưng là ánh mắt lại không dám đưa đến phía trước, chỉ nhìn phía dưới, long bào trải dài rộng lớn, lại là long sán vàng chói, mũi lại thoáng mùi long tiên hương đậm, làm cho đầu óc nàng từng chút lâm vào mê mang.

Thư Thiên đế thấy thế thì buồn cười, có bao giờ tiểu muội mình cũng là yêu thương nay lại không dám nhìn mình. Ngài phẩy phẩy tay, nói: “Mau đến đây, gần chút để trăm xem Bình Trân như thế nào rồi?”

Tô Nhượng tiến lên mấy bước, cũng là không nhìn ngài mà đáp: “Bình Trân đã khỏe hẳn rồi.”

Khuôn mặt tròn trịa hồng hào, đôi mắt sáng nước rũ xuống, cánh mũi chun chun, môi mọng khê mím, giống như là sợ hãi vô cùng. Thư Thiên đế nghe được giọng Tô Nhượng đã chắc chắn bình phục, mới nhẹ nhõm thở một hơi không dấu vết. Lại thấy nàng hơi hít mũi, mới quay nói với Quân tổng quản còn đang đưa về mặt hồ nghi: “Bình Trân mới bình phục, mau đổi huân hương đi, để mùi long tiên hương cũng không tốt.”

Quân tổng quản giật mình đáp lời, vội vàng lui ra.

Bấy giờ, Thụ Thiên đế mới đứng lên, bước mấy bước đứng trước mặt Tô Nhực. Nàng hoảng hốt lui ra vài bước, nhìn mũi giày thù tinh xảo của Hoàng thượng. Hành động này khiến Thụ Thiên đế dờ khóc dờ cười, lại bước đến vỗ vai nàng: “Hoàng muội, mau ngước mặt lên để trẫm xem chút nào.”

Một tiếng “hoàng muội” lại dịu dàng ôn nhu, Tô Nhực theo bản năng ngước mắt, lập tức sững sờ.

Thụ Thiên đế vầng trán cao rộng, mày kiếm cao ngạo khí phách, mắt sâu ánh ngời, đuôi mắt có vài nếp nhăn ẩn ẩn, môi mỏng rộng, khuôn mặt toát vẻ lão luyện uy nghiêm, cũng có chút hiền dịu, không biết là đối với nàng hay là ánh mặt trời chiếu sáng, đôi mắt ngài nhìn nàng như là nhìn một đứa con thơ, đối lại sẵn sốc và yêu thương.

Ngài nhìn về mặt Tô Nhực, liền chắc chắn rằng lời Quân tổng quản là đúng, Bình Trân cả ngài là quên rồi.

Thụ Thiên đế lại thờ dài, vỗ vỗ nàng: “Nói trẫm nghe, làm sao lại như thế này?” Không biết là hỏi tại sao nàng lại quên ngài, hay là tại sao lại ngốc nghếch đem lòng thương cái tên Bình Mạn vương kia.

Phượng Tô Nhực mơ màng nhìn, có nghe nói qua vua đã phải có khí chất, Thụ Thiên đế đúng là khí phách vô cùng. Thần thái từng chút một tỏa ra khí thế ngất trời, cũng là lần đầu tiên nàng thấy được một người có khí chất này, nên ngừng người nhìn mãi không thôi.

Thụ Thiên đế không thấy nàng trả lời, lại nhìn long nhan mình chằm chằm như thế, không trách, cũng chỉ cười nhẹ. Ngài đưa Tô Nhực đến ngưỡng cửa thư phòng, nói: “Nhực nhi, muội nhìn xem, trời trông thật đẹp phải không?”

Phượng Tô Nhực không hiểu nhìn trời, gật gật đầu.

Thụ Thiên đế lại nói: “Trẫm nghe nói muội muốn rời cung, chuyển ra phủ đệ ở?”

Lúc này Tô Nhực mới nhớ đến mục đích mình đến đây, vội vàng ném hết ý nghĩ mê mang ban nãy, đáp “vâng”.

“Trẫm cũng là muốn muội ở đây, Du đệ sẽ không phiền lòng.”

Tô Nhực ngẩng ra, môi mấp máy nhỏ: “Du?” Giọng nàng rất nhỏ, nhưng Thụ Thiên đế là người luyện võ, như thế nào cũng rơi hết vào tai.

Ngài đau lòng, đưa tay xoa đầu nàng thân thiết đến không thể nào thân thiết hơn: “Là hoàng huynh của muội, Bình Trân có muốn về nhà không?”

Nàng gật mình sững sờ, không rõ ý thâm sâu của ngài, chỉ vừa nghe về nhà, lại gật đầu một cái.

Thấy thế Thụ Thiên đế lắc đầu, ngài không có muội muội, chỉ là sư đệ của mình có, ngài chung chí với y, làm bạn cũng coi nàng như muội ruột thịt của mình. Lần trước nghe biết nàng sang Tề quốc, vui mừng không thôi, nào biết nàng đến đây lại gặp phải điều không hay, bây giờ nàng muốn rời đi, là huynh trưởng như ngài, lại có cảm giác đau buồn đan xen.

Ngài nói: “Nếu muội muốn, bây giờ đã có thể chuyển ra phủ đệ riêng, trẫm sẽ phái người sát muội. Sư thần cùng vương tử bên phía Du đệ sẽ sớm đến đây, khoảng hơn hai tháng muội sẽ được về nhà thôi.” Ngài dừng chút, không đợi nàng đáp lời đã cười nói: “Thêm nữa, trẫm cũng đâu có đáng sợ đến thế, muội cũng không cần phải bày ra vẻ mặt đang đối diện với hổ dữ thế đâu.”

Nàng nghe đến có chút ngượng ngùng, muốn trả lời rằng nàng không phải là sợ, chỉ là đứng trước vua một nước, nói nàng dù có can đảm đến mấy cũng không dám phát hết cái lá gan nhỏ của mình ra đâu, bảo rằng trước vua như trước cha mà, có ai mà không như vậy đâu chứ. Nhưng thấy Thụ Thiên đế xoay người bước đi, lời đến môi cũng nuốt vào hết, cảm xúc vui mừng bùng lên trong lòng.

Theo ngài nói, vậy nàng đã được chuyển sớm hơn lời Thái hậu nương nương. Tô Nhực không nghĩ nhiều về lời Thụ Thiên đế nói, xoay người bước theo ngài hỏi với: “Vậy... Bình Trân đi nhé?”

Thụ Thiên đế ngồi xuống, ngước nhìn Tô Nhực, gật đầu cười khê: “Ừ, đi đi, bao giờ rảnh lại hỏi cung bồi Thái hậu cùng ta nhé.”

Tô Nhực vui vẻ gật đầu, cũng là lo đi về mặt triu mến cùng ngôi xưng của ngài. Nàng thoăn thoắt chạy đi, miệng cười không ngớt.

Một lát sau, Quân Thường chậm chạp đi vào, cũng là đứng bên cạnh bàn Hoàng thượng, thờ dài một hơi.

“Nàng có đến Như Hoa cung không?” Thụ Thiên đế tay phê tấu chương, chậm chậm hỏi Quân tổng quản. Bình thường Tô Nhực rất thân với Như An công chúa, nếu nói nàng muốn xuất cung ngài cũng là nghĩ nàng sẽ đến trò chuyện với công chúa của mình một chút.

Nhưng không ngờ Quân Thường lắc đầu, cung kính đáp: “Thưa không, nàng đi nhanh lắm, chốc chốc cũng sắp đến Thanh Hoàn cung rồi ạ.” Vốn nói Quân tổng quản không còn trẻ, nhưng năm tháng cũng không làm ông mất đi sức khỏe nhiều cho lắm, tuổi già nhưng sức không yếu. Thế mà, vừa rồi ông đi theo nàng xem một lát, ai biết vừa đi một quãng đã mất bóng người, quả thực nàng còn nhanh hơn là chạy.

Thụ Thiên đế nghe được cười cười, “Nàng vội vàng muốn xuất cung, cũng là muốn trở về Phụng Linh quốc.”

Quân Thường sững sờ: “Thứ cho lỗi nô lăm mồm, nhưng chẳng phải nói Quận chúa đến Tề quốc là muốn hòa thân sao?”

Cũng là người bên mình lâu năm, Thụ Thiên đế không phải không tin tưởng, ngài thờ dài: “Cũng là hoàng đệ ngu ngốc, làm nàng như thế chẳng lẽ một nữ

tử như nàng còn muốn ở lại đây sao?”

Hiểu được tâm tư của chủ tử, Quân Thường cúi đầu, không đáp lời. Thư Thiên để xua tay, cũng không muốn nói tiếp vấn đề này.

Việc Tô Nhượng đến đây hòa thân, chẳng qua cũng là Phùng Đức để không muốn mọi người mình lơ thì, cho nên mới buộc nàng sang đây tìm người mình ưng ý. Nhưng đến cuối năm nay, nếu nàng còn chưa tìm được ý trung nhân, quả thực điều khiến Thư Thiên để không mong muốn nhất chính là hạ chỉ từ hôn nàng với Bình Mạn vương gia.

Không phải nói, Bình Mạn vương là thân đệ của mình, nhưng y cũng là nam nhân, nam nhân mà lại đi đối xử như thế với một nữ tử xinh đẹp lại yêu mình đến say đắm như vậy, quả thực, Thư Thiên để ngẫm lại cũng không muốn nhận y là hoàng đệ.

Thư Thiên để lại thờ dài một tiếng, lắc đầu không nghĩ nữa, tiếp tục vui đùa vào tấu chương. Ngải nghĩ, đến đây hay đến đó, làm gì thì làm, chỉ cần Phùng Tô Nhượng cảm thấy vui vẻ, ngải cũng đồng ý cho qua.

*

Hòa Diễm không hiểu tại sao Quận chúa của mình lại đi nhanh như vậy, thực mất hết phong thái của một Quận chúa.

Nhớ lại, nàng ta nghe lời mờ ban nãy có thấy Hoàng thượng và Quận chúa đứng sau cửa phòng, nói chuyện gì cũng không rõ lắm, nhưng lại thấy sắc mặt Quận chúa tươi cười rạng rỡ, nàng ta đoán thầm trong lòng chắc chắn đây phải là chuyện gì đó tốt lắm, mới khiến Quận chúa vui vẻ như vậy.

Nhưng mà, dù có vui đến cỡ nào, cũng phải nhớ đến bọn cung nữ phía sau chứ. Quận chúa cứ như thế mà đi một mạch, vừa bước ra chỉ nói với Hòa Diễm một câu “Đi thôi”, sau đó biến mất dạng, khiến cho đám cung nữ đỏ bừng mặt mà chạy theo. Đoạn lâu mới đến Thanh Hoàn cung, cũng là mới vào đã thấy Tô Nhượng ngồi đấy uống trà, không thèm quan tâm đến các nàng.

Hòa Diễm thở gấp, hít hơi thật sâu ổn định lại hô hấp của mình. Sau đó mới để bọn cung nữ phía sau đi nghỉ, đổi lại một đám cung nữ khác. Nàng ta đi vòng sau Tô Nhượng, giúp nàng thay trà, hỏi nhỏ oán thầm “Quận chúa, ngải có việc gì vui lắm phải không, sao cứ chạy mất hết phong phạm như thế?”

Đuôi mắt chân mày Phùng Tô Nhượng một nét đều mang theo nét nhẹ nhõm, nàng cười một chút mới nói: “Ta bảo, chuẩn bị đồ dùng, chúng ta chuyển ra phủ Quận chúa, không lâu nữa sẽ được trở về nước.” Đoạn dừng một chút, lại hỏi: “Người là theo ta đến đây phải không? Vậy hẳn người biết đồ ta dọn như thế nào, nghỉ một lát rồi đi ngay đi, kéo khi chuyển ra lại chậm trễ.”

Nói xong, nàng hắng giọng một lát, ôm cánh tay nổi hết da gà của mình, quả nhiên, Tô Nhượng vẫn còn chưa quen với cách xưng hô cùng ngôn ngữ ở đây, nói một lát lại mất hết tự nhiên. Hòa Diễm nghe đến sùng sốt một hồi, đáp lại Tô Nhượng cũng là ngạc nhiên lắm “Dạ, nô tỳ là theo ngài đến đây. Nhưng tại sao chúng ta lại phải xuất cung đến phủ ạ?”

Phùng Tô Nhượng không trách nàng hỏi nhiều, vô cùng thoải mái nói: “Hoàng thượng ban cho ta phủ đệ để làm gì? Chẳng nhẽ quanh năm suốt tháng lại để trưng đấy sao? Và lại, trong cung nhàm chán muốn chết, người không cảm thấy vậy à?”

Hòa Diễm càng ngạc nhiên hơn: “Hoàng thượng ban phủ đệ cho ngài? Chẳng phải là Thái hậu bảo lâu sau mới có sao à?” Nàng ta nhìn sắc mặt chủ tử một chút, nói tiếp: “Ngải cũng chưa đến Như Hoa cung lần nào, chả nói nơi đâu cũng không tốt bằng hoàng cung ạ?”

Phùng Tô Nhượng hốt hoảng trong lòng, nàng có biết đâu là đâu đâu, chỉ vờ nói qua loa. Nàng ngẫm nhanh, lại giả vờ giận dữ, nhấn mạnh nói lớn: “Bây giờ là Hòa Diễm người học theo ai, lại đi trả treo với ta như vậy? Bảo người xuất cung cùng, không muốn thì ở lại trong cung đi, ta cũng chẳng nhất thiết phải là người đi cùng!”

Thấy Quận chúa tức giận, Hòa Diễm vội vàng quỳ xuống, luôn miệng: “Quận chúa bớt giận, Quận chúa bớt giận. Nô tỳ lỡ mồm, xin ngài lượng thứ.”

Tô Nhượng tự cảm thấy diễn xuất mình thực hay, cũng tự khen bản thân học hỏi thật nhanh, sớm như vậy cũng nhớ được một chút phong thái của người bề trên. Lúc này nhìn Hòa Diễm dưới chân, lòng cũng khó chịu đôi chút, nhưng vẫn cố ý tiếp tục.

Nàng hừ mũi, giọng nhỏ lại cho qua: “Mau đứng lên đi thu thập đồ cho ta, nhìn người thật chướng mắt.”

Hòa Diễm được tha, cuống quýt xin thứ lỗi, lúc đứng lên đã sợ đến mặt mũi đỏ bừng, lưng áo cổ cao cũng chảy mồ hôi. Tô Nhượng thấy thế, buồn cười vô cùng, nhưng vẫn làm ra vẻ, nàng lại hậm hừ trong cổ: “Mồ hôi nhễ nhại thế kia, còn không mau đi thay đồ đi, gió mùa thu không phải là tốt lắm.”

Ngẩng đầu nhìn Quận chúa, thấy nàng liếc mắt một cái, Hòa Diễm kéo môi cười đến khuôn mặt như nở hoa. Nàng ta cũng đã biết Quận chúa bây giờ rất hiền hòa, là không nở lòng phạt nàng đâu.

Hòa Diễm “dạ” một tiếng, xoay người nhanh chóng bước đi, thay y phục xong lại gọi người đến giúp mình thu thập đồ đạc của Quận chúa, lòng cũng vui lên một chút. Tuy nói hoàng cung thật tốt, nhưng lúc trước lại thấy những vị phi tần của Hoàng thượng đến Thanh Hoàn cung quấy rối, nàng ta cũng rất không muốn ở đây.

Nói đến phủ đệ, ở bên ngoài tươi mát, lại là phố xá nhộn nhịp, biết đâu được tính tình dễ nổi nóng của Quận chúa cũng bị át đi bởi cái tươi vui của Kinh thành một chút. Nàng ta lại nghĩ, nếu nàng ta ở bên cạnh Quận chúa, Quận chúa ở đâu, nàng ta chính là ở đấy. Hồi tới hồi lui cũng chỉ muốn chắc chắn rằng chủ tử sẽ không đổi ý.

Nghĩ đến, Hòa Diễm cũng cảm thấy nôn nao, lâu lắm rồi không được xuất cung, lần này đến phủ cảm thấy thực vui a. Đoạn tay làm việc càng nhanh

chóng hơn, hô hào cùng nhân cũng lẹ làng hơn, cũng không chú ý Tô Nhựt đã đứng bên ngoài nhìn vào. Nàng cười nhẹ, lòng đoán chắc tiểu nha đầu Hòa Diễm cũng không muốn ở đây, nhìn mặt mày tươi tắn thế kia, làm sao lại tỏ vẻ buồn bực cho được.

Theo lời Thư Thiên đế, Phượng Tô Nhựt thuận lợi xuất cung. Trước đây, nàng cũng ghé qua thỉnh chào Lộ Thái hậu, bà nghe đến chỉ gật đầu, cũng không hỏi han nhiều mà để nàng rời đi. Hòa Diễm nói, Quận chúa vẫn là nên đến Như Hoa cung một chuyến, nhưng Tô Nhựt nghĩ rồi lắc đầu, nàng có quen với Như An công chúa đâu, đến đây làm gì, lại nói là thực tốn thời gian của nàng, Hòa Diễm thấy thế cũng không khuyên nữa, cho người nhắc đồ, lập tức xuất cung.

Lên kiệu ra khỏi cung, đập vào mắt Tô Nhựt, vẫn là một ánh nắng chói mắt, bên ngoài vắng bóng người, đi một đoạn lâu cũng không thấy một ai, cung nhân nói, hôm nay là một ngày lễ trong dân gian, ban sáng sẽ ít ai xuất môn, có cũng là nam tử, lão bá, không có nữ tử, một cái mặt nhân cũng không có. Bọn họ cũng không rõ đây là lễ gì, chỉ biết ban đêm trong Kinh thành sẽ có một chợ lạnh, rất lớn, đó cũng là lúc mọi người từ bé đến lớn trong nhà, kể cả tỷ nữ hạ nhân cũng phải xuất môn, nhưng ban sáng thì mọi người phải trong nhà, ép buộc lắm mới được đi ra.

Phượng Tô Nhựt ngồi kiệu lớn, lắc lư một chút nhưng cũng không khiến nàng mệt mỏi. Một bên tựa vào cửa sổ, nghe tiểu cung nữ tường thuật lễ hội dân gian.

“Phủ của ta gần nơi tổ chức hội chợ sao?” Nàng nắm được một điểm này, lâu rồi không được nhìn những con người bình thường một chút, nàng cảm thấy mình sắp tự biến mình thành một kẻ quý tộc nhàm chán làm chuyện vô bổ rồi.

Tiểu cung nữ vâng dạ: “Thưa đúng, trùng hợp là đêm nay, Quận chúa có thể sẽ thích lễ hội đây.”

Hòa Diễm yên lặng nghe xong, hớn hờ nói: “Ngài có muốn tham gia không? nô tỳ sẽ đi tìm hiểu lễ hội trước khi hoàng hôn.”

Cũng là Hòa Diễm hiểu, tuy rằng chủ tử của nàng ta tính tình nóng nảy, nhưng lại là người thích nơi đông vui, không chịu nổi cái tĩnh mịch yên lặng, cũng có thể vì đó mà nàng mới thích đi kiếm người gây sự, trong cung quả thực là quá cô đơn.

Tô Nhựt ngẫm nghĩ một chút, gật gật đầu coi như đồng ý. Hòa Diễm cùng tiểu cung nữ thấy chủ tử đồng ý thì cười đến híp mắt. Tô Nhựt liếc mắt, cố ý bỏ qua, bỏ màn xuống, lui người vào bên trong nghỉ ngơi.

Tiểu Duệ, em ở đó, có khỏe không? Đã là bao lâu rồi, hai chị em mình mới rời xa nhau lâu đến như vậy?

Tô Nhựt muốn ngủ, nhưng nhắm mắt lại nhớ đến khuôn mặt tuần tú của em trai mình. Nàng đưa tay lên ngực, hít thở mấy lần cố không để nước mắt rơi xuống. Nhất định phải tìm cách trở về! Trong lòng nàng lặp đi lặp lại câu nói này hàng nghìn lần, chính nàng không ngừng tự an ủi bản thân, cố vũ bản thân chắc chắn phải tìm được đường trở về nhà của mình.

Kiểu lắc nhẹ, xóc nảy theo nhịp, Tô Nhựt mơ màng một chốc, mang theo nỗi đau xót xa nhớ nhà, nàng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kinh Đô Bắc Tề.

Lúc Phượng Tô Nhựt bước xuống kiệu lớn, đã là gần giữa trưa. Đứng ra kiệu đi không lâu như vậy, phủ đệ Bình Trần quận chúa cách hoàng cung không xa là mấy, nhưng Hòa Diễm cố ý cho người đi chậm một chút, nàng ta sợ sẽ đánh thức giấc ngủ của Quận chúa. Đối với hành động này của Hòa Diễm, Tô Nhựt cũng không nói, cũng là quan tâm nàng thôi, lòng nàng vút lên một chút an ủi.

Đứng trước cổng lớn phủ quận chúa, Tô Nhựt nhìn đến choáng ngợp. Đây cũng là rộng lớn quá rồi, nàng không nhìn đến được góc tường trước ngoài phủ. Bên trên, là một biển lớn hiện dòng chữ to rõ, uốn lượn sinh động, như sắp bay ra ngoài. Tô Nhựt nhìn biển, nhìn mãi lại không hiểu trên đây viết gì, lúc này nàng mới rõ. Hóa ra, chữ cổ khó đọc đến thế. Nàng thở dài, cũng không muốn nhìn đến nữa, phát tay đưa ý Hòa Diễm sắp xếp cho người vào trong, còn mình đứng một bên nhìn. Bởi vì hôm nay người ra ngoài không nhiều, lại là trưa chói mắt, đường lớn trước phủ quận chúa trống trải, rất thuận lợi cho bọn người Tô Nhựt.

Đến quá giờ, Tô Nhựt mới chính thức bước vào phủ đệ của riêng mình. Nơi đây như được chuẩn bị từ trước, từng nơi góc gác đều sạch sẽ không chút dơ bẩn. Những ngọn núi giả cao uy mà nàng từng thấy nay là trong chính phủ mình, Tô Nhựt có chút vui vẻ, dù sao cũng là nàng chưa từng nhìn thấy. Trong sân, lần này lại thêm nhiều hơn hồ cá, vòm hoa, cách cỏ, thì thoảng lại có gốc cây nhỏ nhỏ, Tô Nhựt đi hết một vòng, mới là chân. Nàng nhắm mắt, tổng cộng có một đại sảnh tiếp khách, chín sân viện, một thư phòng chung, một trù phòng chung. Tính ra phủ quận chúa này chiếm không ít đất của đất nước, Tô Nhựt thở phì phò trong lòng.

Trở về phòng của mình, Phượng Tô Nhựt trực tiếp ngã xuống giường. Hòa Diễm đứng cạnh giường, thấy nàng mệt mỏi cũng không vui vẻ, nàng ta đỡ lấy quận chúa, chỉnh chỉnh lại gối đầu, rồi nói với nàng: “Quận chúa nghỉ ngơi một chốc, nô tỳ đi trù phòng, đến giờ sẽ gọi người dậy.” Hóa ra nô tỳ cũng có tư cách định giờ giấc cho chủ của mình. Tô Nhựt mơ màng một hồi, cuối cùng cũng chìm vào mộng đẹp.

Khi Hòa Diễm đánh thức nàng là quá hoàng hôn. Tô Nhựt được hạ nhân hầu hạ tắm rửa, chải tóc thay áo, rồi mới dùng bữa. Ngồi trước bàn đầy thức

ăn, nàng cũng đã không còn lạ lẫm nữa, phải nói là quá quen thuộc với một bàn lớn một mình dùng, không còn buồn chán như lúc đầu nữa, nhưng cảm giác cô đơn, trống rỗng vẫn không bao giờ rời khỏi.

Mức một thìa canh, Tô Nhựt lại nhớ đến người em trai tội nghiệp của mình. Không biết bây giờ, thằng bé có dùng cơm chưa. Không biết nó có nhớ phải uống thuốc sau khi ăn cơm không. Không biết thằng bé bây giờ, có cảm giác cô đơn như nàng không... Tô Nhựt nghẹn ngào, lòng lại run lên, nước mắt ứa ra. Tiểu Duệ, chị hứa sẽ tìm mọi cách để trở về với em.

Nhìn lại một bàn cơm lớn, tìm nàng càng thêm lạnh lẽo, miệng cũng không còn mùi vị, thờ dài bỏ bát xuống bàn, Tô Nhựt chậm rãi đứng dậy, nói với Hòa Diễm: “Dọn dẹp xong rồi cùng ta ra ngoài.”

Hòa Diễm không rõ tâm tình chủ nhân, chỉ biết vội vàng cho người thu thập bàn ăn, rồi mới lon ton chạy theo quận chúa. Dù có buồn bã đến mấy, thì Tô Nhựt vẫn phải cố gắng mà vượt qua. Nàng ngồi trước gương, ngắm nhìn khuôn mặt của chính mình cũng đã nén đi giọt nước mắt. Đợi đến khi bọn tỳ nữ vào phòng, Tô Nhựt đã chinh chu hết cảm xúc.

Hòa Diễm cùng vài tiểu tỳ mang ra một bộ váy trắng, bộ trang sức nhẹ cùng vài món đồ khác. Tô Nhựt lười biếng, để mặc các nàng giúp mình, sau đó lại nhắm mắt để các nàng tô vẽ khuôn mặt. Chỉ một lát sau, Tô Nhựt mới hoàn hảo xem lại. Một mỹ nữ bạch y, tóc búi thấp, phần đuôi thả dài sau lưng. Trước mái có vài sợi tóc được làm cong sang hai bên tai, nhẹ nhàng đáng yêu, để lộ ra vàng trán trắng bóng mịn màng. Chân mày được vẽ đậm, dài thẳng hếch qua đuôi mắt. Khuôn mặt tròn trịa, mắt sáng nhưng lại u buồn, môi đỏ mím mím, hoàn toàn là một dáng vẻ không ai sánh bằng.

Phượng Tô Nhựt ngắm nhìn thân xác không phải của mình, vừa quen thuộc mà cũng xa lạ. Nàng nhìn vào gương đồng, soi thẳng vào mắt chính bản thân, sự cô đơn chán chường nàng không thể nào khống chế được, đành rử mi dài, xoay người ra hiệu Hòa Diễm, bước ra khỏi phòng.

Ban đêm, khắp trong phủ quận chúa đã được hạ nhân thắp đèn sáng rọi, lối đi sạch sẽ rõ ràng. Đám người quận chúa chậm rãi xuất môn, bắt đầu xâm nhập vào thế giới bên ngoài. Hạ nhân từng tốp từng tốp theo sau, Tô Nhựt liếc mắt đứng sau cửa lớn phủ đệ, không vui trầm giọng: “Chỉ Hòa Diễm theo sau ta, tất cả đều ở trong phủ, một kẻ bước ra liền chịu phạt!”

Đám hạ nhân nghe được, vâng lời lùi xuống. Tô Nhựt lúc này mới hải lòng bước ra ngoài, thoáng cái đã sững sờ. Hóa ra, nhân gian cổ đại lại đẹp đến như vậy. Nhìn xem, ban sáng đường không một bóng người, nay lại đông như mắc cửi. Tâm tình Tô Nhựt trở nên tốt hơn, nàng nhanh chân lỏ theo Hòa Diễm chen đi. Đám người đông vui nhộn nhịp dường như không bị động tĩnh từ phía phủ quận chúa mới dọn đến mà chậm đi, ngược lại còn ồn ào hơn nữa.

Nàng men theo lối nhỏ được vạch giữa đám người, chạy vào bên trong.

“Hòa Diễm, người xem, bên kia làm sao lại đông đến thế?”

Hòa Diễm mới chịu choáng váng bị quận chúa kéo đi xong, nhìn đến tay chỉ của nàng, mới hít thở đều đặn rồi đáp: “Có lẽ là lễ hội tổ chức ở giữa đây không chừng. Quận chúa có cần nô tỳ đi xem không ạ?”

Lễ hội ban sáng tiểu cung nữ kia nói? Tô Nhựt ngẫm nghĩ, bây giờ đã là đi chơi, vậy thì không cần đến phải xem trước hay không xem trước nữa rồi, nàng cũng có chân, tự mình xem như thế còn tốt hơn. Nghĩ đoạn, Tô Nhựt mỉm cười nói: “Chúng ta cùng đi!” Sau đó lại len vào đám người, nhanh chóng đã nhìn thấy toàn diện.

Đó là một gian hàng ném tiêu, sơ sơ đông như thế cũng là do quà vật được lấy làm phần thưởng cho người thắng cuộc. Phượng Tô Nhựt đứng phía sau, nhìn thấy rất nhiều nam nhân đang đứng chờ đợi đến phiên mình ném, hầu hết là muốn giành lấy phần thưởng để trao cho tình nhân hoặc nữ tử mình yêu đấy mà. Nàng lại nhìn đến nam nhân đang ném, một thân gầy gò, cao ngất, hần ta ném hai lần đều lệch bia không đến nửa phân, làm cho người xung quanh thờ dài tiếc nuối. Lại nói còn lần cuối cùng, nam nhân chậm chạp đưa tiêu lên, hạ tiêu xuống, lấy đà sau rồi nhắm từng li từng tí, ông chủ gian hàng nhìn thì cười híp mắt, đêm nay lão gom nhiều tiền rồi, bây giờ thêm vào phải là số lượng không nhỏ đâu. Nam nhân cầm tiêu hít sâu một hơi, rồi nhắm mắt ném đi, mọi người xung quanh cũng là nín thở chờ đợi. Đột nhiên rào một cái, nam nhân mở choàng mắt rồi nhảy cẫng lên.

“Trúng rồi, trúng rồi!” Mọi người òa lên như trống vỡ, nhao nhao khiến Tô Nhựt cũng vui lây, rộ cười tươi híp mắt, cũng vỗ tay hoan hô. Từ mới bắt đầu lễ hội đến nay, người ném trúng bia cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nam nhân này phải nói là vô cùng may mắn rồi, xem hần gầy guộc như thế, cũng không ai nghĩ ra hần là người luyện võ, tất cả đều là ăn may.

Ông chủ gian hàng thấy người thắng trên mặt vẫn là nụ cười vui vẻ, lão để nam nhân lựa chọn món quà, cũng là tiểu nữ tử bên cạnh thích ý, nàng ta dịu dàng cầm trên tay khăn thêu mà nam nhân mình yêu lựa chọn, tựa vào hần cùng nhau bước ra sau, nhường phiên người kế tiếp. Tô Nhựt nhìn nụ cười của đôi tình lữ, niềm vui thoáng chốc biến mất. Ngày trước, nàng cũng từng có người yêu, người yêu của nàng, ở nơi đó không biết có nhớ nàng không.

Hòa Diễm thấy quận chúa bỗng dưng rử mắt buồn rầu, dõi theo ánh mắt nàng, lại tưởng rằng quận chúa đau xót cho ngày ấy yêu thương Bình Mạn vương, nàng ta cũng cảm thấy không vui, mới vội vàng lôi kéo quận chúa đi gian khác, nơi đây cũng không còn thú vị nữa rồi.

Phượng Tô Nhựt lúc nào cũng không muốn gây phiền, đành cất bước đi. Đến một gian hàng khác, là gian vải vóc, Hòa Diễm nhớ quận chúa thích nhất là lụa vải may y phục. Nàng ta nghĩ đến việc làm cho Tô Nhựt vui, bèn hỏi ngay chủ tử, một hai nói muốn dẫn nàng vào trong.

Lúc này lễ hội nhộn nhịp, nữ tử phu nhân đông đúc chen chân vào gian vải vóc, Tô Nhựt ban đầu sợ mùi người, nào ngờ đâu vừa vào lại nghe toàn là mùi hương nhẹ dịu thơm thoáng của nữ nhân, bỗng chốc nàng trở nên hứng thú, không biết bọn họ có dùng nước hoa hay không.

Bà chủ gian hàng là một phụ nhân lão luyện, mắt nhìn người vô cùng sắc bén, chỉ cần liếc mắt liền nhận biết được đó là loại người gì. Từ khi hai người Phượng Tô Nhựt bước đến, bà ta đã để ý từ lâu, nhìn khuôn mặt đẹp như tiên cùng những món trang sức trên người cô nương có vẻ là chủ tử kia thì

biết, đó không phải con cháu quan lại thì cũng là người chức cao quyền quý.

Chủ gian hàng đứng ở bên trong, bà ta nhanh tay lục lại ra một xấp gấm mới toanh đẹp đẽ, là gấm Nam Châu, tốt đến khó tả. Từ hoàng hôn đến giờ, chưa có người nào có thể mua được xấp gấm này, nếu bây giờ vị mỹ nữ mới vào mua được, vậy thì số bà ta quá tốt rồi.

Phượng Tô Nhục trước nay chỉ biết lựa vải cho áo công sở ở thời đại của nàng, đâu có biết thế nào là vải tốt cho trang phục thời nàng đang sống. Thế là Tô Nhục chỉ biết đứng nhìn Hòa Diễm chỉ mẫu giúp nàng lựa chọn. Bây giờ, bà chủ gian hàng lúc này mới bày ra khuôn mặt nịnh nọt ôm xấp gấm chạy đến, bà ta hỏi:

“Vị tiểu thư này, ta vừa nhìn đã biết nàng là nữ nhân biết cách ăn vận, trông nàng xinh đẹp thế kia, nàng đã lựa được xấp vải nào chưa?”

Tô Nhục nhìn cái xấp trong tay bà ta, cũng hiểu được bà ta muốn quảng bá vải gấm, bèn gật đầu với bà ta xem như chào hỏi, dù sao nàng cũng muốn hiểu một chút về thế giới ở đây.

Chủ gian hàng thấy Tô Nhục cho phép, khuôn mặt càng thêm tươi tắn. Bà ta bày xấp vải chèn lên trên, miệng luôn nói: “Đây đây, cô nương xem xem, đây là gấm Nam Châu, đẹp đến vô cùng a!”

Nam Châu là vùng lạnh, do khắc nghiệt mà vải gấm tạo ra khá khó khăn, nhưng loại gấm ở đây luôn luôn tốt. Mà cũng do khí hậu như thế, cho nên vải của chính Nam Châu tạo ra vô cùng ít, mà những gì ít ỏi thì người ta lại cho đó là hiếm, cho nên cũng đã là rất lâu, gấm Nam Châu trở thành thứ mà nữ nhân thích thú, từ đó mà giá thành mới từ từ lên cao, hằng năm lại tăng lên, làm cho nó càng ngày càng có “mặt mũi”.

Khi Tô Nhục bước đến gian hàng, cùng với sắc đẹp và từng món trang sức trên người, hầu như những nữ tử bà mẹ đến trước nhìn đến vừa mê muội vừa ghen tị. Kinh thành không phải là thiếu mỹ nhân tài nữ, nhưng vẻ đẹp buồn lạnh của Tô Nhục lại khiến người khác lạ lẫm, buộc phải đưa mắt, lòng dâng muốn vạ cảm xúc. Nàng rũ mắt đã khiến người ta lòng như trống đập liên hồi, đừng nói là khi nàng chỉ mỉm môi đôi chút.

Lại nói, nữ nhân luôn ghen ghét với những người có ưu điểm cùng những thứ tốt đẹp hơn mình, bởi vậy, Tô Nhục liền trở thành một kẻ thù vô cùng to lớn đối hầu hết nữ nhân trong gian hàng. Bọn họ đều oán rằng, bọn họ là người đến trước, cứ sao xấp gấm Nam Châu lại vào tay của Tô Nhục.

Hòa Diễm nghe đến gấm Nam Châu, mắt liền tỏa sáng. Mỗi năm quận chúa sẽ được ban cho hai đến ba xấp, tuy đó không phải là hiếm có trong cung xiêm y của chủ tử, nhưng đây là gấm Nam Châu, có càng nhiều thì càng tốt, có gì lại kể lể số lượng.

Nàng ta nhanh chóng bước đến sau lưng chủ tử, miệng nhỏ giọng nói: “Quận chúa, gấm Nam Châu rất hiếm, ngài mau xem thử xem có ưng ý.”

Tô Nhục đề ý được nhiều người đang nhìn mình bằng đôi mắt tức giận, lại không hiểu lý do vì sao, tính toán muốn rời khỏi, bèn gật đầu nhanh chóng bắt tay vào sờ sờ qua loa.

Thế nhưng chưa được cảm nhận độ ấm của xấp gấm, lại có giọng nói chanh chua từ đám nữ nhân bên trong: “Bà chủ, ta cũng muốn xem xấp gấm đấy, bà mau lấy ra đây thêm một xấp!”

Ba người Tô Nhục nhanh chóng quay nhìn, người nói hóa ra là một tiểu cô nương xinh xắn, khuôn mặt tròn trịa, mắt to môi đỏ, trông đáng yêu vô cùng. Thế mà giọng điệu lại vô cùng khó chịu, vừa nghe đã biết đây là tiểu thư nhà quan lớn, được cung chiều phải biết.

Bà chủ gian hàng mắt nhìn qua cây trâm vòng ngọc cũng biết tiểu cô nương là người khó chọc, nhưng lại không muốn mất đi vị mỹ nhân bên cạnh. Bà ta bèn bày ra vẻ mặt khó xử, nói với tiểu cô nương: “Tiểu thư a, nàng xem xấp gấm đã đến cho vị cô nương này trước, nàng cũng có thể lựa nhiều xấp khác ở bên kia.”

Tiểu cô nương nghe thế mà nổi giận: “Ta là người đến đây trước, bà lại để cho nàng ta lựa xấp gấm đó, bà có còn muốn buôn bán nữa không đây?”

Tuy rằng mọi người có vẻ hơi khó chịu với giọng điệu ngạo mạn của tiểu cô nương đấy, nhưng lời nàng ta lại đúng với suy nghĩ của bọn họ, cho nên biểu cảm trên từng khuôn mặt cũng rõ ràng hơn, tiếng xì xầm cũng bắt đầu nổi lên, chỉ trỏ vào Tô Nhục.

Hòa Diễm nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc của tiểu cô nương kia, lòng tức giận vô cùng. Chủ tử đường đường là hoàng muội ruột thịt của Phùng Đức đế, tuy rằng đây là Tề quốc, nhưng người hoàng tộc đâu phải là dễ dãi mà để một con nhóc miệng còn hôi sữa dám lên tiếng chỉ trích gián tiếp như thế. Nàng ta nghĩ rồi đưa tay lấy từ trong ngực ra một cây sáo nhỏ bằng ngón tay, dự thời.

Tô Nhục nghe liền biết mình gây họa, nàng không rõ được địa vị của mình trong xã hội này, trong lòng cũng thoáng chút lo lắng, bèn đưa tay đẩy bà chủ đang khó xử ở đó nói: “Không sao, để cho tiểu thư ấy lựa đi, ta không thích xấp vải này.”

“Quận chúa!” Hòa Diễm hô nhỏ, gấm Nam Châu khó có được như thế nào có thể bỏ dễ dàng như vậy được.

Bà chủ gian hàng thở ra một hơi, tiểu cô nương kia thực là vô duyên, nhưng mỹ nhân này đã nói vậy, bà cũng chẳng thể làm gì hơn, đành thu lại xấp gấm đưa đến vị tiểu cô nương ấy. Lúc này nữ nhân trong gian ai cũng hả hê. Dù không có được xấp gấm Nam Châu ấy, nhưng miễn không rơi vào tay nữ nhân kia thì cũng khiến người ta thoải mái rồi. Tô Nhục biết chuyện đã qua, liếc mắt hất cảm ý muốn ra ngoài với Hòa Diễm.

Hòa Diễm tỏ vẻ buồn bực, đỡ quận chúa ra ngoài. Cả hai cùng bước đi, nghĩ nghĩ đi qua thêm vài gian nữa, cũng không rõ được nụ cười châm biếm của tiểu cô nương khi này và ánh mắt sáng quắc đang dõi theo mình.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Mỹ Nhân

Ti Tiêu Mễ không hiểu vì sao đại ca lại vào Thanh Thanh lâu rồi thờ thần nhìn ra bên ngoài như vậy. Hôm nay là lễ hội của Kinh thành, đáng ra nàng ta phải được hưởng thụ không khí bên ngoài, vậy mà bây giờ lại phải ngồi chán chường ở đây. Sớm biết vậy thì Tiêu Mễ đã khóc lóc xin cha cho tam đệ cùng ra ngoài, nàng ta không bao giờ đi theo đại ca của mình ra ngoài nữa.

Tiếng đàn êm tai từ cách phòng bên cạnh rơi vào tai Ti Thanh Trần, hắn đưa mắt theo từng bước chân của mỹ nhân dưới phố, bên mỗi câu lên nụ cười mê người.

“Đại ca, huynh đừng có nở nụ cười như thế, nói muội biết huynh đang nhìn gì thế?” Ti Tiêu Mễ ngồi nhìn không đủ nữa, hàm hực hỏi.

Ti Thanh Trần vẫn cười như vậy, mắt không dời khỏi mỹ nhân đáp nhẹ: “Ta đang nhìn đại tẩu của ngươi, chẳng phải phụ thân bảo ngươi theo ta chọn người đấy, bây giờ thì ngươi không cần phải lo nữa đâu.” Nói rồi cười, như thể ngắm người dưới phố là chuyện rất vui.

Khuôn mặt đẹp của Ti Tiêu Mễ nhăn lại, đối với đại ca ngoài việc bề ngoài hòa nhã nhưng bên trong thì vô cùng khắc khe của mình, nàng ta ngoài e sợ cũng chỉ là e sợ. Nói rằng bắt nàng chọn đại tẩu giúp đại ca, không thì bảo nàng ta giết người phóng hỏa còn dễ dàng hơn.

“Huynh thực xấu tính!” Ti Tiêu Mễ liếc mắt xuống phố, lại nói: “Vậy đại tẩu của muội ở đâu? Chúng ta xuống dưới đi, huynh mang nàng đến đây cũng được.” Nhưng dù sao thì việc huynh trưởng Ti gia thành gia lập thất cũng là vô cùng quan trọng, nàng ta không thể không quan tâm đến chuyện này được.

Thanh Trần đưa mắt dài xuyên xuống dòng người, ánh mắt sáng lên từng hồi chiếu đến khuôn mặt xinh đẹp đang cười tươi của mỹ nhân trong lòng.

“Chưa đến lúc.”

“Sao?” Tiêu Mễ khó hiểu nhìn huynh trưởng của mình, thấy hắn vẫn cười nhìn xuống phố, cố tìm kiếm dấu vết theo ánh mắt của Thanh Trần, nhưng lại chẳng rõ được ai. Nàng ta buồn bực uống trà, không thêm đề ý đến nữa.

***

Phượng Tô Nhượng cầm trên tay con rối bằng vải được may tỉ mỉ, lòng vui vẻ cười tươi hết cỡ. Nàng còn nhớ năm nàng còn rất bé, cha nàng đã từng làm cho nàng một con rối bằng vải bông, còn nói đó là hình ảnh của nàng sau này lớn lên. Lúc đó cha nàng may xấu vô cùng, nhưng cha lại nói đó là một nghệ thuật, sau này nàng hiểu chuyện mới biết là cha trêu đùa nàng, hóa ra con rối vải bông đấy là con rối nam. Bây giờ nhớ lại khuôn mặt buồn cười khi cha bị nàng vạch trần lúc ấy, Tô Nhượng vẫn cảm thấy vui vẻ.

Nàng vuốt mặt con rối nhỏ, nó nhìn không đẹp bằng những con rối tinh xảo kia, nhưng lại giống tựa con rối trong ký ức của nàng. Đoạn Tô Nhượng đưa đến hỏi chủ gian hàng: “Con rối này bao nhiêu? Ta lấy!”

Chủ gian hàng là một nam nhân trẻ tuổi, hắn còn đang mê mẩn trong nhan sắc tựa như tiên của mỹ nhân. Nghe nàng hỏi hắn nhìn đến con rối, con rối này xấu nhất trong gian, vốn là muốn vứt đi cho đỡ chỗ, nào biết mỹ nhân lại yêu thích như thế, đúng là người đẹp khác người cũng có ánh mắt khác người. Nhưng miễn là mỹ nhân vui vẻ, lòng người cũng thích thú, chủ gian bèn phẩy tay nói: “Không cần, con rối này xem như ta tặng cô nương.”

Tô Nhượng nhìn khuôn mặt kham khổ của chủ gian, bảo Hòa Diễm lấy ra thỏi bạc, đưa cho hắn rồi cười nói: “Chúng ta mua bán qua lại, cảm ơn.”

Nói rồi xoay người bước đi, cũng không đợi Hòa Diễm, vân ve con rối như thể lướt nhẹ từng ký ức đẹp của mình. Mỗi cái vân nhẹ là một hình ảnh hiện lên trong đầu Tô Nhượng, nàng cười đến mê người, chiếm trọn bao nhiêu ánh mắt người trên phố.

Con phố dài rộng, đông đúc, không khí vui vẻ hơn bao giờ hết. Các gian hàng tham gia hội chợ càng ngày càng đông khách. Các quý phu nhân cùng nữ tử xuất hiện ngày càng nhiều, thời điểm này là thời điểm thuận lợi nhất để kẻ gian lợi dụng thời cơ làm loạn. Tô Nhượng trên tay ngoài con rối và những món trang sức ra trên người không có một đồng lẻ. Nàng không biết dùng tiền ở thời đại này, cho nên toàn bộ đều giao hết cho Hòa Diễm. Thế nhưng cây trăm ngọc cài của nàng lại có giá trị vô cùng cao.

Tô Nhượng đi được một đoạn, ở đâu lại xuất hiện hai nam nhân mặt mày bặm trợn, thừa cơ nàng không chú ý, hai tên nhanh chóng kèm hai bên tay Tô Nhượng, ép nàng vào giữa. Nàng không biết chuyện, tưởng rằng là chen lấn, bèn đẩy người bọn chúng ra, lui người xuống dưới. Hai tên gian lúc này hằm hừ, lại một lần ép nàng. Tô Nhượng muốn mở miệng nói chuyện, tay phải động một cái lại thấy như có gì đang đâm vào eo mình, nàng nhìn xuống, mới phát hiện là một cây chủy thủ.

“Nếu ngươi dám thét lên, bọn ta sẽ giết ngươi.”

Đôi mắt Tô Nhượng co lại, bây giờ mới rõ sự tình, nàng cố ép mình ngoan ngoãn nghe theo lời bọn chúng. Hai tên nam nhân thấy nàng hiểu chuyện, cùng gạt đầu một cái, chúng ép nàng càng sát hơn.

Một tên trong đấy đẩy nàng lên phía trước, hấn nhép miệng nói nhỏ: “Tỏ ra bình thường mà đi, đưa bọn ta hết số bạc người đang có!”

Tô Nhược mặt mũi trắng bệch, nàng không biết từ thời xa xưa đã có thể loại người như vậy, ai lại biết nàng lại là người xui xẻo dính trúng.

Nàng run chân đi lên mấy bước, giọng run rẩy nói: “Ta không có bạc.”

Sợ bọn hán không tin, Tô Nhược lại nhanh nói: “Không tin thì cứ soát người, ta không mang theo bạc.”

Nào ngờ hai tên nam nhân nghe thế liền trở nên giận dữ, tên cầm chủy thủ đẩy tay liền cho nàng một nhát, không sâu nhưng lại khiến Tô Nhược hoảng sợ không thôi, chân nhũn ra, muốn hét lên mà sợ bị giết, chỉ biết cố làm cho mình bình tĩnh, ngăn cho nước mắt trào ra ngoài.

Tô Nhược nghĩ lại hồi hận vô cùng, biết sớm như thế đã không giao hết bạc cho Hòa Diễm, cũng không vui quá mà mất nàng ta. Nàng lại cảm thấy ám ức cùng tủi thân, nếu không biến tới cái thế giới này, nàng đâu có gặp phải những chuyện như vậy. Đúng là xui xẻo vô cùng!

Tên nam nhân bên trái Tô Nhược lúc này biết nàng không có bạc, hấn nhìn đến món đồ trang sức. Nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn, tên nam nhân nhìn tới nhìn lui, xác định không có ai chú ý đến bọn họ, hấn mới nhanh tay rút một cây trâm từ tóc Tô Nhược, miệng gầm nhỏ: “Trên người có gì giá trị thì mau lấy hết ra!”

Tô Nhược nghe đến gật đầu lia lịa, tay thoát hết những gì mình có, từ cây trâm ngọc đến vòng tay bạc, không bỏ qua cả khuyên tai đính đá đẹp đẽ. Bọn gian lúc này hơi cười hiểm, chúng vừa đi vừa ép nàng, đi đến gần cuối một con hẻm, bỏ hết đồ của Tô Nhược vào ngực, bọn chúng lại tham lam nhìn đến đáng vẻ của nàng.

Mồ hôi Tô Nhược chảy đều, dọc xuống làm cho cả người nàng trở nên nhếch nhếch. Thế nhưng cũng vì đó, chiếc váy mỏng bị mồ hôi làm ướt, dính cả vào người. Tên nam nhân thô bị nhếch mép, hấn luồn tay xuống dưới, một cái muốn đặt lên đường cong bên dưới mấp mé gợi cảm của nàng. Nhưng tay hấn chưa kịp chạm đến, đã bị chặn lại bởi một cánh tay mạnh mẽ khác.

Tên nam nhân sững sốt, đồng bọn của hấn cũng giật mình. Cả hai ngược mắt nhìn lên, nhanh chóng rút ra một cây chủy thủ khác. Như biết được ý đồ của hai tên gian, Tì Thanh Trần bắt lấy cây chủy thủ còn lại của tên đồng bọn. Một tay Thanh Trần vận ngược cổ tay tên kia, tay còn lại dùng sức kéo chủy thủ về phía mình. Hai tên gian hoảng loạn không thôi, chúng nhìn đau cùng ra hiệu cho nhau, một tên dùng chân đá Tô Nhược xuống đất, tên còn lại lấy sức phản lại Thanh Trần.

Lúc này Phượng Tô Nhược mới rõ tình thế, bị ngã xuống dưới lại như tỉnh táo hơn, nàng xoay người một hai bước đứng dậy muốn chạy thoát, miệng hô to: “Cứu người, cứu người!”

Nơi này cũng là mép hẻm nhỏ, nhưng người qua lại lại không rõ tình huống bên trong, nghe có tiếng kêu cứu cũng vội vàng chạy đến. Hai tên gian đá mất, kẻ lại dùng chân đá vào lưng Tô Nhược, làm nàng đau đớn kêu lên. Bấy giờ tiếng kêu của nàng lại kéo lên nhiều tiếng bước chân nữa, bọn gian tức giận mắng tục một tiếng.

Tì Thanh Trần tái mặt nhìn nàng ngã xuống, lại giận dữ dùng chủy thủ đâm thẳng vào ngực một tên. Tên còn lại thấy đồng bọn mình bị thương, cũng giận không kém, hấn lấy chủy thủ còn lại chặn thay đồng bọn, lại dùng lực đánh vào Thanh Trần.

Tì Thanh Trần bây giờ đã như hổ dữ, mắt hấn như tòa lửa, mặt hung tợn khác hẳn vẻ ngoài thư sinh nho nhã bình thường của hấn. Thanh Trần thấy hai tên gian không phải là dạng yếu ớt, bèn dùng chủy thủ làm phòng, dùng khinh công đập tên bị thương, dồn sức vào chân đạp thẳng vào mặt của tên còn lại. Lúc này người ngoài đã đến, thấy một thiếu nữ đang nằm bất động ngay đó, ba nam nhân, hai bị thương một lành lặn đang ở phía bên kia. Vừa nhìn liền hiểu kẻ nào là kẻ gian, nhanh chóng tiếp đến giúp đỡ.

Hai tên gian hoảng sợ đến tái mặt, ở Kinh thành nếu có kẻ gian sẽ chịu trừng phạt vô cùng đáng sợ. Cả hai cố sức, đỡ lấy nhau quỳ xuống xin tha. Nào ngờ Tì Thanh Trần nhìn thế càng giận hơn, kẻ gây tội lỗi bây giờ còn đòi người ta bỏ qua lỗi lầm! Hấn lấy cây chủy thủ từ dưới đất, đâm một nhát thật mạnh vào người của tên lành, miệng gầm: “Ta là Tì Thanh Trần, các người tới số rồi!”

Hai tên gian nghe đến họ Tì, mặt tái mét, dập đầu liên hồi. Người dân xung quanh thấy vậy hùng hổ đi lên, kéo cả hai ra đánh đập dã man, đợi lúc quan phủ xuống chỉ có hai kẻ chết.

Tì Thanh Trần lúc này thở mạnh một hơi, chạy đến ôm Tô Nhược vào lòng, xót xa không thôi. Hấn vén mái tóc thấm đẫm mồ hôi của nàng sang một bên, tay rút từ ngực một cây sáo nhỏ, huýt nhẹ một tiếng, lại nghe như không có âm thanh.

Đợi đến khi con hẻm nhỏ tán đi hết người, từ trên cao hơn năm hắc y nhân nhanh chóng hạ xuống, bọn họ quỳ xuống gối Thanh Trần, hô lên: “Thiếu chủ!”

Tì Thanh Trần phẩy tay, thờ dài hỏi: “Tỳ nữ bên cạnh nàng đang ở đâu?”

“Bẩm đang ở trước phủ Bình Trần quận chúa.”

Thanh Trần nhìn người con gái trong lòng, bối rối vô cùng. Nếu như phụ thân biết người mình yêu là Bình Trần quận chúa, không biết y có tức đến ngất đi hay không.

Hấn gật đầu với thuộc hạ, ban nãy để cho Tiêu Mễ về phủ trước, còn mình vốn muốn đi theo nàng để hỏi thăm, nào ngờ lại mất dấu, đến khi tìm được lại

xảy ra tình huống này. Ti Thanh Trần ngấm nằng, lại hỏi thuộc hạ: “Phụ thân đã về chưa?” Hôm nay phụ thân ra ngoài cùng Thái tử điện hạ, cũng chẳng biết là chuyện ngài ấy như thế nào.

Hắc y nhân cúi đầu, cung kính đáp: “Chưa thưa thiếu chủ, nhưng chủ nhân có dặn, tối nay ngài ấy sẽ về trễ.”

Ti Thanh Trần gật đầu: “Được, cái người trở về trước đi!” Nói rồi ôm lấy Tô Nhựt, dùng khinh công bay lên cao, vút cái đã đến trước phủ quận chúa.

***

“Chị Nghi, anh Nghiêm đến đây!”

Tô Nhựt nằm mơ, cô thấy mình đang đi đến công viên chơi cùng Tiểu Duệ, lại thấy Thuần Nghiêm trở về. Ba người cùng nhau chơi đùa rất lâu, không rõ đến bao giờ, trời bỗng dưng tối đen. Tiểu Duệ bỗng nhiên biến mất, cô còn chưa kịp nói cô yêu nó. Thuần Nghiêm đứng bên cạnh, lại chỉ nhìn về phía trước, như người mất hồn, cô gọi cách mấy cũng không quay đầu nhìn lại. Tô Nhựt hoảng sợ, cô dùng sức ôm lấy Thuần Nghiêm, nhưng lại vô dụng.

Bóng đen nhanh chóng bao trùm lấy toàn thân Thuần Nghiêm, cô hét hoảng ôm lấy cánh tay anh, nhưng con đau từ thân không biết xuất hiện từ khi nào, làm cô không thể nào không buông tay.

Tiếng gió gào thét, con đau phủ xuống bất chợt, từ dưới chân Thuần Nghiêm bỗng nhiên hóa thành bột, anh như một bức tượng đứng đó, rồi từ chân lên đến eo, nhanh chóng biến mất. Tô Nhựt hoảng loạn quá mức, cô la lên, bỏ mặc con đau đang dần xé trong cơ thể, cô hôn mạnh lên môi Thuần Nghiêm, cô hôn hết lần này đến lần khác, như muốn cho anh biết cô đang ở đây, nhưng lại giúp ích gì.

Tô Nhựt chảy nước mắt, Thuần Nghiêm, Thuần Nghiêm... Đừng bỏ em, xin anh, đừng bỏ em...

Con đau cắt thịt lại ập đến, Tô Nhựt nhắm mắt, muốn cố gắng quên đi cảm giác này, nhưng nó càng ngày càng chân thực hơn, buộc Tô Nhựt phải chấp nhận. Nàng cắn răng, thét dài một tiếng: “Đừng!”

Tô Nhựt giật mình, choàng mở mắt, trước mặt liền thấy Hòa Diễm đang ngồi bên cạnh nước mắt đầm cả khuôn mặt.

“Hòa Diễm, làm sao vậy?”

Hòa Diễm thấy quận chúa tỉnh, bật dậy nhanh chóng lấy tay quạt mắt, nức nở: “Quận chúa, quận chúa có đau nơi nào không? Là lỗi của nô tỳ hết, tất cả cũng là lỗi của nô tỳ...”

Phượng Tô Nhựt nhớ lại việc trước đó, cảm thấy mình còn sống là đã may mắn lắm rồi, nàng hơi nhắm mắt, trời phạt phù hộ, thật là may quá.

Chợt trong đầu hiện lên hình ảnh, nam nhân đã cứu nàng! Đoạn Tô Nhựt vội hỏi: “Người cứu ta đâu?”

Hòa Diễm sùng sốt, hơi hít mũi đáp: “Dạ ngài ấy đi rồi, hôm trước ngài ấy cũng có bị thương, có lẽ nay mai sẽ lại đến.”

“Hôm trước?”

“Dạ, quận chúa đã... đã hôn mê hai ngày rồi.” Nói rồi lại nức nở, đều là do nàng ta sợ ý để mất dấu quận chúa, nếu không ngài sẽ không gặp chuyện như vậy.

Tô Nhựt yên lặng nhìn lên màn che, cũng không để ý đến nữa. Bây giờ Tô Nhựt chỉ nghĩ đến hai người nàng yêu thương ở thế giới trước kia, chẳng biết như thế nào lại mơ đến họ, chẳng lẽ là bọn họ xảy ra chuyện gì?

Nàng xót lòng, lại nghĩ đến bản thân, mới chú ý được vị trí eo và lưng đau đớn vô cùng. Hai tên khốn kiếp kia, quả thật là xui xẻo quá thể, sớm biết đã không đi ra ngoài.

Trời đêm, Tô Nhựt sau khi dùng bữa nhẹ và uống thuốc trên giường, thay hết băng buột khắp thân, nàng mới cho Hòa Diễm đi nghỉ, còn mình tựa vào thành giường nhìn ra bên ngoài.

Thế gian hóa ra cũng có những chuyện kỳ lạ như thế, từ thế giới hiện đại vượt không gian trở về quá khứ. Mặc dù cảm thấy tủi thân vì mình là người xui xẻo, nhưng Tô Nhựt đối với thế giới mình xuyên tới có chút tò mò. Không ai không muốn biết lịch sử ngày xưa của đất nước mình, nhưng bức bối thay nàng lại không biết đây là triều đại nào, phải rõ ràng hơn là từ khi còn bé nàng đã học là môn lịch sử học, dù bây giờ có biết tên vương triều thì nàng cũng chẳng biết cách cận đại, hiện đại là bao nhiêu năm.

Trăng sáng rọi vào căn phòng, Tô Nhựt nhìn đến khung cảnh tối đen bên ngoài lòng chợt nhẹ đi chút ít. Một thời gian nữa, chỉ cần có thời gian, mọi thứ sẽ trở về như cũ. Tô Nhựt thầm nhủ bản thân, nàng nghiêng đầu, con buồn ngủ từ từ ập đến.

Gió nhẹ lướt qua từng góc gác, màn che được đôi bàn tay thon dài nhẹ nhàng hạ xuống. Nam nhân mê mẩn nhìn thiên hạ trên giường, ánh trăng bên ngoài yêu chiều ngắm nhìn nam nhân đẹp như tượng khắc, ung mầu sáng bừng, thanh gươm bạc bên cạnh phản chiếu ánh sáng lên khuôn mặt cả hai, một đôi nam nữ đẹp tựa tiên thần...

Chương 9: Miên Đại Tướng Quân

“Tướng quân, phía trước là Thái tử điện hạ!”

Kiều Phù vui mừng báo tin cho Đại tướng quân. Miên Hoành nghe thế gật đầu, đưa tay hạ lệnh tăng tốc độ, không thể để cho Thái tử chờ lâu được.

Giờ phút đứng trước cổng thành, lòng Miên Hoành vui đến khó tả. Năm năm rồi mới trở lại, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, nhưng đối với một vị tướng như hắn, cảm giác được về nhà với chiến thắng bên tay, sợ rằng chẳng có điều gì đáng mừng hơn nữa.

Miên Hoành nhảy xuống ngựa, đáp tay cúi đầu hô lên: “Miên Hoành tham kiến Thái tử điện hạ!”

Ngao Hồng Tiêu thấy thế vội đỡ lấy tướng quân, cười ha hả bảo hắn đứng lên, rồi nhìn trái nhìn phải một hồi, mới rằng: “Tướng quân đã cực khổ rồi.”

“Nào có, phải nói mặt tướng có lỗi với ngài, để ngài đợi lâu rồi!” Miên Hoành lại cúi đầu, giọng nói mang theo tia vui sướng lại áy náy lại truyền đến tai người khác vô cùng trầm thấp.

Hồng Tiêu lại cười lớn lần nữa, hướng tay để tướng quân đưa binh vào thành, vừa đi vừa hỏi han tình hình: “Làm sao tướng quân lại vui như vậy? Lễ nào lại mang chiến lợi phẩm về sao?”

Miên Hoành cười cười, ánh mắt sắc bén lộ ra ý cười ngạo nghễ: “Phải, là một bản đồ to lớn và vô số châu báu khác, lần này còn tuyệt hơn lần trước. Ha ha...”

Thái tử đối với Miên Hoành không phải là một người xa lạ, cho nên khi tiếp xúc cũng chẳng chú ý nhiều lễ tiết, cũng không hề lạnh nhạt như đối với người khác. Từ bé Ngao Hồng Tiêu đã được kết gia với nhiều đứa trẻ tài giỏi khác đồng lứa hoặc xấp xỉ, mà một trong số đó, cũng có Miên Hoành, cho nên mà nói, bản chất cao ngạo lạnh lùng cũng tự nhiên nhạt dần khi ở cạnh người gần gũi với mình lâu năm.

“Hảo, quả không hổ là Đại tướng quân của Tề quốc ta!” Hồng Tiêu lại cười lớn, vỗ mạnh vào vai của Miên Hoành.

Miên Hoành cũng phấn khởi, năm năm ở Đông Liêu, thời gian không dài cũng không ngắn với việc mang binh chiếm lấy sáu tòa thành. Quả thực, đây không phải là một việc dễ làm được đối với người bình thường, chỉ có những tướng lĩnh tài giỏi mới có thể làm được trong thời gian như thế. Nghĩ đoạn, Miên Hoành lại càng hào hứng hơn nữa. Lần này trở về, chắc chắn sẽ không làm cho phụ thân mất hứng!

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, cũng nhanh chóng đến hoàng cung. Đến đây, Miên Hoành mới nghiêm chỉnh cùng Thái tử cầu kiến Hoàng thượng. Thư Thiên đế được tin tướng quân trở về từ lâu, nay gặp được mang về tin vui, ngài cười không ngớt, nhanh chóng ban thưởng cho Miên Hoành, rồi lại bảo hắn về phủ, chuẩn bị đêm mai sẽ cho mở cung yến tẩy trần mừng Đại tướng quân trở về.

Bấy giờ Miên Hoành mới cáo lui, vui vẻ trở về phủ, để lại Ngao Hồng Tiêu trong thư phòng với Hoàng thượng.

Thư Thiên đế nhìn Thái tử do chính mình nuôi lớn, sắc thái ngạo nghễ, anh tuấn lại sắc bén, khí chất của người bề trên, ngài càng nhìn càng thấy tự hào.

“Thái tử, bao giờ con mới chịu lập phi đây? Trẫm đợi mỏi cả mắt rồi!” Thư Thiên đế dùng tay xoa nhẹ ấn đường, hơi ngã người về phía sau, nói với giọng mệt mỏi.

Thật ra, ngài đã chọn lựa kỹ càng những vị thiên kim tiểu thư có đủ những thứ tốt nhất để làm thái tử phi, nhưng Hồng Tiêu lại không chịu lập phi. Nay hắn cũng đã hơn hai mươi, ngài lại sắp già cả rồi, chẳng lẽ lại đợi đến lúc ngài không còn thở nữa cũng chẳng thể nào ôm một đứa trẻ sao.

Hồng Tiêu cười cười, đáp lời: “Cũng không phải là gấp, phụ hoàng vội gì chứ?” Như thể không xem người trước mặt mình là hoàng đế, giọng nói hắn thoáng qua chút lười biếng.

Vậy mà Thư Thiên đế không trách cứ gì, chỉ thở phào một hồi, nói tiếp: “Trẫm cho con đến cuối năm nay, nếu không tìm được người thích hợp thì phải nghe lời trẫm và hoàng hậu.”

Ngài còn nhớ rõ sáu năm trước, khi mà Thái tử đầu thắng được một trận đánh với quân thù, ngài đã ban thưởng cho hắn rất nhiều, nhưng hắn lại không nhận, chỉ xin được ngài cho phép chính mình tự chọn người mà thích mà lập phi. Đối với việc này Thư Thiên đế cũng không buồn bực, chính ngài ngày xưa cũng tự mình tự ý thú hoàng hậu thôi, nay với Thái tử ngược lại là có chút vui vẻ.

Nhưng mà đến nay cũng không phải là sớm nữa, tuổi của Thái tử so ra đã có thể ôm mấy đứa nhỏ trong lòng, bây giờ dù có nuốt cả lời hứa ngài cũng không mong con trai trưởng của mình quá hai mươi vẫn chưa có phi tử.

Thái tử nghe vậy trong đầu liền hiện lên hình ảnh của mỹ nữ như tiên, tóc dài mượt mà, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, đôi mắt dài lười biếng thi thoảng

lìm lìm như một chú mèo nhỏ. Mỹ nữ, mỹ nữ được cả Phùng Linh quốc ca ngợi, đẹp đến khó thở kia.

“Thưa phụ hoàng, nhi thần đã có người trong lòng, nàng là một đại mỹ nhân, thế nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.” Giọng nói Thái tử hơi trầm, mang theo chút ngọt ngào dịu dàng xen lẫn vui vẻ.

Thư Thiên để rõ ý bật cười, lắc đầu nói: “Cũng là cuối năm, đến lúc lập Thái tử phi, ta mới yên tâm.”

Ngao Hồng Tiêu cúi đầu, tỏ vẻ đồng ý. Hai người nói chuyện chính sự đôi chút, lại để Thái tử trở về Đông cung.

***

Lúc Miên Hoành bước vào tướng phủ, trên dưới tới tở đều đứng đợi hần, trông mong mà phấn khởi. Năm năm rồi tướng quân không trở về, lần này chắc hẳn tướng quân sẽ ở lại đây một thời gian dài.

Miên Hoành nhìn thấy mọi người lòng dâng lên dòng nước ngọt ngào, cảm động vô cùng. Hần nghiêm chỉnh chào hỏi tất cả, sau đó để mọi người trở về, lại bảo đêm nay sẽ tổ chức tiêu yến, mọi người cùng nhau vui vẻ. Trên dưới tướng phủ đều vui mừng không ngớt, nhanh chân chạy tới chạy lui chuẩn bị.

Mạc Kiều cho người chuẩn bị nước cho chủ tử, khuôn mặt tươi cười chạy ra ngoài đến bên tướng quân báo cáo: “Tướng quân, bên trong đã chuẩn bị sẵn sàng, ngài mau vào thư giãn một chút.” Nói rồi đỡ lấy tay của Miên Hoành, muốn giúp hần bỏ áo ngoài.

Miên Hoành gật gù đầu, vừa đi vừa nghe Mạc Kiều báo qua chút chuyện trong Kinh thành. Nói đến đoạn Phùng Linh quốc cử sứ giả sang đây, tướng quân liền dừng hỏi: “An Quận vương đến làm gì?”

“Là do Bình Trần quận chúa, Bình Mạn vương gia lần này sai lầm quá lớn, để cho đích thân vương tử Phùng Linh quốc đến.” Mạc Kiều cảm thấy chuyện này đúng thực nực cười, nhưng nghĩ lại mình phận là người dưới, nên chẳng dám buông lời trong lòng.

Miên Hoành nghe thế trầm ngâm, Bình Trần quận chúa trong lời Mạc Kiều nghe có vẻ khá tệ, phận là nữ nhi hoàng thất mà lại có hành động cư xử không đúng mực như thế thì quả là không phải phép. Nhưng lại nói An Quận vương tiến đến Tề quốc cũng hiểu là Bình Mạn vương lần này quá đáng.

Nghĩ đoạn hơi trầm giọng nghiêm túc nói: “Chúng ta không rõ chuyện của bọn họ, vương gia quận chúa là người hoàng thất, tốt nhất cũng đừng nghĩ nhiều.”

Mạc Kiều nghe thế vâng dạ liên hồi, hần cũng biết chừng mực. Dừng chút lại nói cho tướng quân lễ hội nhân gian, còn đêm nay và ngày mai, cũng mong muốn được ra ngoài. Miên Hoành cười chấp thuận, dù sao cũng muốn nhìn xem cuộc sống của dân Tề năm năm qua như thế nào.

Dòng nước êm ả, ấm nóng, Miên Hoành ngâm mình trong nước, thả người thư giãn. Mạc Kiều thấy thế không dám làm phiền chủ tử, yên lặng đứng bên ngoài.

***

Phượng Tô Nhược ngồi trước gương đồng, nhìn dấu hôn trên cổ mình mà bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Rõ ràng đêm qua Hòa Diễm nói không có ai vào phòng của nàng, lúc kiểm tra thân thể cũng chẳng có dấu vết gì trên người cả, như thế nào khi sáng tỉnh dậy lại có hôn đây.

Chẳng lẽ có oan hồn đến trong lúc nửa đêm?

Tô Nhược nghĩ đến liền buồn cười cho trí tưởng tượng của mình. Cũng không thể trách nàng nghĩ nhầm như thế, chỉ cần biết đến nàng từ thời hiện đại bỗng dưng trở về quá khứ cũng đủ biết thế giới này có vấn đề gì rồi, chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết mà.

Cầm chiếc lược đến bên tay, nhẹ nhàng vuốt phần đuôi tóc, Tô Nhược nhìn người trong gương đến thất thần. Dù biết đó chính là bản thân của mình, nhưng thời gian qua nàng vẫn chưa thể thích ứng nổi.

Theo thói quen, Tô Nhược chải tóc xong lại cầm lên lá son đỏ. Nó là một phiến lá mỏng, ban đầu nhìn nàng còn chẳng biết là gì, tưởng rằng để đó cho vui, sau vài lần được bọn cung nữ giúp trang điểm nàng mới biết công dụng của nó. Tô Nhược đặt bên môi, hé miệng ép môi lên hai mặt của phiến son, để một chút rồi lấy ra. Nhìn lên gương đồng liền hiện đôi môi đỏ kinh diễm. Tô Nhược lấy ngón áp út, bôi đều lên hai cánh môi, nhanh chóng đôi môi nhẹ màu đi bớt, lại đẹp hơn mấy phần.

Trước nay nàng rất ít khi đánh phấn cùng trang điểm, ra ngoài chỉ son một chút môi hồng. Đến thế giới này cũng vậy, bọn cung nữ nói mấy cũng không chấp nhận, nên mới nói, có lẽ như thế rất khác so với chủ nhân thân thể trước đây, cho nên mọi người mới có thái độ quái dị với nàng như vậy.

Tô Nhược lần nữa ngấm mình trong gương, cảm thấy ổn hết mới đứng lên đi ra ngoài.

Hôm nay nàng thức dậy sớm hơn mọi khi, cũng không cho gọi người vào giúp mình thay trang phục hay trang điểm. Hiện tại nàng cũng đã nhớ các cách thay trang phục rồi, nàng chẳng muốn nhờ người khác khi mình có thể làm được những việc này.

Tô Nhược chậm rãi đi ra ngoài, thị vệ nhìn thấy nàng thì vô cùng ngạc nhiên, vội vàng cúi đầu chào quận chúa. Cũng phải thôi, lần đầu tiên thấy quận chúa bước ra ngoài một mình như thế này mà.

Tô Nhược không để ý đến bọn họ, đi thẳng đến phòng nhỏ của đám cung nữ, chắc hẳn Hòa Diễm cũng đang ở đó, nàng ta mặc dù được ở kề bên

phòng của quận chúa, nhưng ở đây có vẻ vắng lặng, buồn tẻ cho nên có một lần, Tô Nhực nhớ rõ nàng ta có thổ lộ với nàng, muốn được thi thoảng đến chỗ của những nữ tỳ khác. Tô Nhực không cần, dù sao nàng cũng không phải lúc nào cũng cần có nàng ta.

Đi được một đoạn, lại đi đến ngã rẽ, chốc lát lại thấy nữ tỳ tụm lại một chỗ ngồi dưới sân, ai nấy cũng cười đến mặt mày hớn hở, đùa qua đùa lại nhưng tay lại không ngừng làm việc. Tô Nhực nhìn thổ rau dưới đất, nhúu nhúu mày.

Đám nữ tỳ đang cười vui vẻ, nghiêng đầu nhìn thấy quận chúa bước đến liền hoảng sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng đứng dậy hành lễ: “Nô tỳ tham kiến quận chúa, quận chúa cát tường.”

Tô Nhực nhìn nhìn, lại không thấy Hòa Diễm, bấy giờ mới để ý khuôn mặt trắng đến đáng sợ của bọn tỳ nữ, như là vô ý hỏi: “Bệnh à? Sao mặt ai cũng trắng hết cả ra vậy?”

Nghe quận chúa hỏi thế, bọn họ càng run sợ hơn, vội vàng đáp lời: “Bẩm quận chủ, cảm ơn quận chúa đã quan tâm, bọn nô tỳ vẫn ổn ạ.”

Tô Nhực hừ một tiếng, nàng rõ biết bọn họ sợ nàng, nhưng cũng không muốn phá không khí vui vẻ của đám tỳ nữ, Tô Nhực mới hỏi: “Làm sao lại vui vẻ vậy? Có chuyện gì vui lắm à?”

Bọn tỳ nữ lén đưa mắt nhìn nhau, rồi tiểu tỳ nữ đứng gần Tô Nhực nhất mới tiến lên một bước, cúi đầu đáp: “Thưa quận chúa, bọn nô tỳ đang nói về lễ hội đêm nay.”

“Giống hôm qua ấy hả?” Tô Nhực nhớ lại lời Hòa Diễm nói, đoán là lễ hội hôm qua nàng đã đi.

Bọn tỳ nữ ngạc nhiên vô cùng, khuôn mặt hớn hở đỏ bừng nhìn nàng, nhao nhao: “Quận chúa biết sao? Tuyệt quá tuyệt quá!”

Tô Nhực nhúu mày, khó hiểu hỏi: “Gì mà tuyệt?”

Một tỳ nữ liền trả lời: “Thưa quận chúa, sớm nay Đại tướng quân mới trở về, ngài ấy sẽ có thể xuất hiện ở lễ hội, đó là một cơ hội tốt để gặp mặt các tài tử của Kinh thành.”

“Tài tử Kinh thành? Đại tướng quân trở về thì có liên quan gì đến tài tử Kinh thành chứ?”

Tỳ nữ nghe thế cũng không lấy làm lạ, lúc đầu nghe đến ai cũng có phản ứng này cả, huống hồ quận chúa chỉ đến đây trên dưới ba năm, làm sao biết rõ được. Thế là, đám nô tỳ mau mau đỡ Tô Nhực ngồi xuống bàn đá gần đó, rồi nói: “Thưa quận chúa, ngài không biết, Đại tướng quân là một trong những tài tử của Kinh thành, còn có Thái tử điện hạ, tứ điện hạ. Còn có khả năng đêm nay sẽ được nhìn thấy Ưu công tử và Ti đại công tử nữa...” Nói đoạn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của tiểu tỳ nữ đỏ lên ngượng ngùng: “Thứ cho nô tỳ lắm chuyện, nhưng nếu như đêm nay quận chúa đi hội, sẽ rất tốt cho ngài.”

Phượng Tô Nhực nhìn tiểu tỳ nữ, cảm thấy buồn cười. Nàng không biết ai trên thế gian này cả, nói tốt cho nàng là tốt như thế nào đây. Lại nói những nam nhân đó có khả năng là ghét nàng muốn chết, tựa như cái nam nhân trong lần thỉnh an thái hậu mà gặp mặt.

Và lại, hiện tại trong lòng nàng chẳng có tâm tư muốn gặp đám người đó, lòng nàng còn hướng về một người được nàng khắc cốt ghi tâm từ rất lâu.

Tiểu tỳ nữ thấy nàng thất thần, đoán rằng đang ngẫm nghĩ về các công tử, gương mặt ửng lên cười thích thú. Nàng ta cảm nhận được quận chúa không còn nóng tính như trước nữa, ngược lại còn nhẹ nhàng yên lặng khác hẳn khi trước, nói như thế nào cũng là tốt lắm.

Đám tỳ nữ nháy mắt nhau, cùng trở về chỗ cũ làm việc, trở lại bầu không khí như ban đầu.

Nghe tiếng cười đùa Tô Nhực mới kéo ý thức trở về, nhìn bọn họ cười nhẹ một tiếng. Tim không thấy Hòa Diễm, có lẽ nàng ta bận việc gì đấy, nàng cũng không bận tâm.

Vốn rằng muốn ra ngoài một chút, hiện tại đành đi một mình vậy, dù sao trí nhớ nàng cũng tốt, nhớ được đường đi đường về là ổn rồi.

Đoạn Tô Nhực đứng lên, phúi phúi nếp nhăn trên váy, kiểm tra lại túi tiền bên mình rồi sải bước đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Một Chút Để Tâm

“Tướng quân, nhìn xem nhìn xem, kia là Bình Trân quận chúa.” Miệng Mạc Kiều hốt hoảng kêu lên.

Miền Hoành nhìn theo hướng chỉ của Mạc Kiều, neho mắt nhìn xuống dưới. Dò mắt một lượt, nhìn đến sừng sốt.

Hóa ra Bình Trân quận chúa lại xinh đẹp đến vậy. Quả không hổ là đại mỹ nhân Phùng Linh quốc.

“Nhưng sao lạ nhỉ, hôm nay nàng ta chỉ đi một mình.” Mạc Kiều lại nói nhỏ, nhìn thấy khuôn mặt khó hiểu của tướng quân, lập tức giải thích: “Ngài không biết, Bình Trân quận chúa trước kia rất thích làm rộn chuyện, đi đến đâu cũng khua chiêng múa trống để người khác biết đến nàng ta. Mà thấy cũng không thể trách được, trước nay nàng ta chỉ đến phủ Bình Mạn vương gia, phải làm như thế vương gia mới để ý được.”

Mạc Kiều nói liên mồm, rồi lại bật cười nói: “Nhưng mà tướng quân, cái quận chúa này, thật ra chẳng hiểu ý tứ của Bình Mạn vương, tiểu nhân nói nhỏ ngài nghe nhé...” Nói rồi mắt nhìn nghiêng nhìn dọc, ghé sát tai Miên Hoành, làm cho hắn cũng hiểu kì. “Bên cạnh Bình Mạn vương a, có một cô nương như hoa như ngọc, gọi là Phí Mê Diễm. Trong khoảng thời gian ngài vắng mặt ở đây, hai người họ coi như hô phong hoán vũ, đẹp đôi vô cùng.”

Miền Hoành liếc mắt, đẩy Mạc Kiều ra xa, không rõ vui buồn nói: “Người cũng biết nhiều chuyện thật!”

Mạc Kiều cười cười, không để tâm Miên Hoành, giống như đã quá quen thuộc với thái độ này rồi. Hắn lại nói nói về Bình Trân quận chúa, cũng đưa mắt nhìn theo bước chân của nàng.

Nói đến Phụng Tò Nhựợc, lần đầu tiên một mình bước loạn trên con đường xa lạ. Hôm nay vẫn như hôm qua, trên đường cái vẫn rất ít nữ tử, trong số đó có nàng.

Cầm trên tay một xấp ngân phiếu, một túi ngân lượng, nhưng Tô Nhựợc lại chẳng biết dùng như thế nào.

Muốn mua một chút bánh để ăn thử, lại ngại không biết mua ra sao. Dù thế nào cũng là mới lần đầu, coi như là nàng ngộ nghê không hiểu biết vậy.

Tô Nhựợc nhìn cô nương bán bánh, hơi ngượng ngừng hỏi: “Bánh bán như thế nào vậy?”

Tiểu cô nương là người bán hàng lâu năm, nhìn nữ tử trước mặt liền biết con gái nhà quyền quý, lại mê say nhìn dung nhan xinh đẹp kia. Nàng ta thẳm tính một chút, rồi nhẹ răng cười: “Năm lượng!”

Năm lượng bạc là nhiều hay ít Tô Nhựợc cũng không biết, nghĩ rằng số “năm” là nhỏ, bèn đưa tay vào túi, lấy ra năm thỏi bạc, lại hỏi: “Năm lượng một cái hay sao?”

“Phải phải, năm lượng một cái!”

Nhắm lòng mua cho Hòa Diễm vài cái, Tô Nhựợc không nói hai lời liền móc bạc liên tục hai lần, mắt tiểu cô nương tỏa sáng, kia là hơn mấy thỏi bạc a. Nhiều quá nhiều quá, nhiều đó cũng đủ cho cuộc sống đến già rồi.

Nào ngờ bạc còn chưa chạm vào tay cô nương kia, đã có bàn tay trắng nõn xinh đẹp khác chặn lại.

“Người muốn bán mạng, hay là bán bánh?”

Tô Nhựợc sừng sốt nhìn nữ tử trước mắt. Tóc vấn cao tròn, trước trán có vòng bím ngang, mắt to lấp lánh, mũi hơi hếch lên, môi mỏng như cánh anh đào. Một tổ hợp hài hòa kết hợp lại vô cùng đáng yêu.

Nữ tử mặt âm trầm, mắt đẹp dán chặt vào cô nương bán bánh, làm cho nàng ta sợ tái mặt, vội vàng lác đầu bỏ chạy.

“Hừ, đúng là tiện nhân!” Nữ tử nhìn bóng dáng chạy xa, hàm hừ mắng một câu.

Tô Nhựợc buồn cười, lác đầu bỏ lại số bạc kia vào túi, xem như hôm nay không ăn được bánh rồi.

Nào ngờ nữ tử đẩy tay Tô Nhựợc rồi nói: “Tỷ tỷ, trông nàng như tiên vậy, làm sao để cho ranh con đó lại lừa như thế!”

“Sao cơ?” Tô Nhựợc nhú mày nhìn nữ tử. Nàng ta nhìn nàng một lúc, cảm thấy có gì đó không đúng mới bật cười ha hả: “Muội gọi là Tiêu Mễ, tỷ là lần đầu đến Kinh thành sao?”

Cũng không đợi Tô Nhựợc đáp lời, Tiêu Mễ lại nói tiếp: “Tỷ muốn ăn bánh đó hả? Đi cùng muội, muội dẫn đường tỷ, muội biết chỗ bán rất ngon!” Nói rồi kéo tay Tô Nhựợc đi.

Phụng Tò Nhựợc hồ nghi nhìn Tiêu Mễ, mạnh tay kéo nàng ta lại, làm cho Tiêu Mễ suýt nữa ngã nhào, để cho hai nha hoàn phía sau sừng sốt.

“Tiêu Mễ tiểu thư, không phiền tiểu thư như thế, để ta tự đi được rồi.” Giọng nàng trầm thấp, giống như không tin Tiêu Mễ là muốn đưa nàng đi đến chỗ bán bánh.

Tiêu Mễ nhìn nàng ngơ ngẩn, khuôn mặt đẹp của Tô Nhựợc hiện tại vì muốn nghiêm túc mà không tỏ cảm xúc, thế nhưng lại khiến dung nhan xinh đẹp mang nét buồn bã càng đậm hơn nữa.

“Tỷ tỷ, tỷ đẹp quá...” Tiêu Mễ mê mẩn nhìn, cũng quên mất mình suýt nữa thì ngã xuống đường.

Nhìn khuôn mặt non nớt của Tiêu Mễ kia, Tô Nhượng buồn cười thả tay nàng ta ra, nhưng vẫn cố nghiêm giọng: “Tiểu thư, phải biết là không được quá thân thiết với người lạ, như vậy vô cùng nguy hiểm!”

Tiêu Mễ híp mắt nhìn mỹ nữ trước mặt, không phải chứ, chẳng lẽ là mỹ nữ từ thôn quê đến, cho nên mới có tính cảnh giác cao như vậy. Nhưng mà nhìn thì không giống chút nào nha, nhìn làn da không bóng mịn, từng món trang sức trên người là những thứ đất tiền kia, một chút cũng không giống là người ở vùng xa.

Nàng ta cười khúc khích, đẩy tay của nữ tỳ bên cạnh, kéo Tô Nhượng hỏi: “Tỷ tên gì thế?”

“Mã Nghi.” Tô Nhượng đến bây giờ cũng không nhớ rõ họ tên của tám thân mà linh hồn nàng nắm giữ, cho nên thuận miệng nói luôn tên lúc trước của mình.

Tiêu Mễ trầm ngâm một chút, họ Mã, hình như nàng ta chưa nghe qua bao giờ.

Thế nhưng nhanh chóng lại hỏi tiếp: “Tỷ đã gả cho ai chưa?”

Vừa hỏi xong liền nghe tiếng ho khan của hai tỳ nữ phía sau, Tiêu Mễ trề môi, liếc mắt ý hiểu rồi, sau đó lại cười tươi với Tô Nhượng.

Tô Nhượng biết chuyện, đoán rằng Tiêu Mễ là thiên kim của nhà nào đó, gia giáo chặt chẽ, cho nên mới như vậy. Nàng có chút cảm thán thế giới này, quả thật là một thế giới kì quái.

“Chưa, ta còn trẻ.” Mới bấy nhiêu đây tuổi, thân thể còn chưa phát triển hoàn chỉnh, có cưới cũng đợi mấy năm nữa đi.

Nào ngờ Tiêu Mễ nghe xong liền sùng sốt, quay lại nhìn hai tỳ nữ phía sau, phản ứng của họ cũng y như vậy.

Phải biết tuổi của Tiêu Mễ hiện tại đã phải là sinh một hoặc hai đứa trẻ rồi. Nói đến Tô Nhượng tuy nhìn trẻ tuổi nhưng chắc chắn cũng phải lớn hơn Tiêu Mễ, thế nào cũng là quá thì, làm sao mà còn trẻ được.

Nhưng chưa gả cho ai cũng tốt, hiếm có khi nào Tiêu Mễ nghĩ đến đại ca của mình, người đẹp như tiên nữ thế này, phải là của đại ca tuyệt hảo của nàng ta chứ. Đoạn Tiêu Mễ lắc tay Tô Nhượng, vui vẻ nói: “Mã tỷ, tỷ làm bạn với ta đi.”

Tám ngăn của Tô Nhượng sớm đã bị vỡ nát, hiện tại nhìn khuôn mặt tươi cười trẻ con của Tiêu Mễ, trong lòng lại trỗi lên tình của người chị, không nỡ làm Tiêu Mễ buồn, nàng cười nhẹ đáp: “Được, sau này gọi ta là Nghi là được rồi.”

Tiêu Mễ nghe đến phần khởi, khúc khích cười híp mắt: “Hào, hào, từ nay muội gọi tỷ là Nghi tỷ nhé, tỷ cũng gọi muội là Mễ nhi đi.”

“Được, Mễ nhi.”

“Tỷ tỷ, tỷ là đại tỷ của ta, a nha, duy nhất đó nha...”

Hai tỳ nữ phía sau nhìn thế cũng cười, nhị tiểu thư trước nay không nhiều bằng hữu, nay có mỹ nữ họ Mã làm bạn, như vậy là tốt rồi. Sớm về nhất định phải báo cho đại thiếu gia mới được.

Hai mỹ nhân hai nha hoàn cùng bước đi, cũng không biết khắp phía là những ánh mắt nhìn bọn họ đến mê mẩn.

Mà ở phía đối diện kia, Thanh Thanh lâu vẫn đông đúc ồn ào như vậy, Hưu Mạnh Dàn ở trên lầu của tiểu lâu nhìn chăm chăm vào Bình Trần quận chúa. Chắc hẳn Ti nhị tiểu thư còn chưa biết mỹ nhân là ai, nếu biết được kia là Bình Trần quận chúa, không biết biểu cảm của nàng ta như thế nào nữa.

Hôm nay may mắn nhìn thấy Bình Trần quận chúa, cũng là một dạng xinh đẹp như tiên nữ, nhưng lại đẹp hơn mấy phần trước kia, có lẽ là do nàng không tô phấn quá đậm lên mặt chăng?

Cảm thấy trong lòng tim đập như trống bồng, cảm giác bồi hồi xao xuyến lại khiến Hưu Mạnh Dàn cười cười, mỹ nhân cũng chưa đến lượt hẳn. Mạnh Dàn nhìn bằng hữu Phan Phong Ưu trước mặt, lại cảm thấy mất hết hứng.

Phan Phong Ưu tay ôm một cô nương, nàng ta dịu dàng lại nũng nịu dán cả thân thể vào người hắn ta. Mặt ửng đỏ lên nhưng trong mắt lại hiện hết mọi dục vọng. Giống như mặc kệ sự có mặt của Hưu Mạnh Dàn, Phan Phong Ưu nở nụ cười mê người phát chiến phiến che đi đôi môi đầy dục cùng cô nương kia.

Nhìn một màn đáng xấu hổ kia, cuối cùng Hưu Mạnh Dàn cũng chịu không nổi nữa, hừ một tiếng đặt mạnh cốc trà lên bàn, giọng lạnh lùng nói: “Bỏn công tử gọi người đến đây cũng không phải là để người hưởng thụ như vậy!”

Cô nương trong ngực Phan Phong Ưu giật mình, sợ sệt nhìn nam nhân như ngọc lạnh lùng bên kia, nàng ta nức nở vui đầu vào lòng Phong Ưu. Hành động này khiến Phan Phong Ưu thích thú vô cùng, đẩy đẩy mông nàng ta, đến khi khuôn mặt kia đỏ bừng lên mới ngược mắt nói: “Thế nào? Chuyện muốn nói cũng nói xong rồi, trong vòng năm năm thì Đông Liêu cũng chẳng thể nào hành động được, người còn e ngại cái gì?”

Mặt Hưu Mạnh Dàn trầm xuống, quát lên một tiếng: “Phan Phong Ưu!”

Lúc này Phong Ưu liếc mắt, mới cúi đầu liếm liếm môi của cô nương trong ngực, nói nhỏ nàng ta ra ngoài, lại hẹn hẹn đêm nay.

Đợi đến khi cô nương ấy lưu luyến không ngừng ngoài cửa, Huru Manh Dần mới đỡ hơn một chút, hắt hủi lạnh, trầm giọng: “Nói đi, chuyện của ta giao cho người như thế nào rồi?”

Phan Phong Ưu nhã nhặn uống ngụm trà, đôi mắt đào hoa rũ xuống không rõ tâm tình, nhưng giọng nói lại rõ ràng là có chút giận: “Ta với người khi nào lại trở thành quan hệ chủ tớ?”

Một câu hỏi như thế, lại khiến Huru Manh Dần bật cười một tiếng: “Trước nay vẫn không khác như vậy, đừng quên hiện tại người còn nợ ta một cái nhân tình!”

Ánh mắt Phong Ưu lóe lóe, bàn tay cũng hơi siết thành quyền. Huru Manh Dần thấy thế cũng không ngại, tiếp tục cất giọng: “Bỏn công tử cho người biết một chuyện, kỳ băng nhân lần này là do Thái tử điện hạ ra mặt, nếu người còn không ngại, cứ tiếp tục việc mà người muốn làm đi.”

Quả không phụ Manh Dần, nháy mắt bàn tay đang siết thành quyền của Phan Phong Ưu liền thả ra. Khuôn mặt âm trầm kia lập tức nhẹ đi mấy phần, hắt ta đặt nhẹ cốc trà lên bàn, miết môi một cái giống như thói quen.

Huru Manh Dần lần này đã nắm chắc phần thắng, cũng không vội vàng đưa ra đòn cuối cùng dành cho “bằng hữu” trước mắt. Hắt liếc mắt xuống phía dưới, nhớ lại lần gần đây nhất hắt gặp Phan Phong Ưu cũng chính là hơn mấy tháng trước, khi đó là lần từ Biên thành về Kinh, trùng hợp gặp phải bọn hành hung dân lành, cũng là Huru Manh Dần hắt ra tay cứu giúp. Trong đó lại có đứa trẻ là con trai của Phan Phong Ưu này. Phải nói trời ban cho Manh Dần hắt một cơ hội, nắm lòng Phan Phong Ưu. Bây giờ mới có thể tạo cho hắt một việc tốt.

Nghĩ lại đây, Huru Manh Dần cười nhẹ một chút, như là lơ đãng hỏi: “Như thế nào rồi? Huru tiểu thiếu gia nhà người vẫn khỏe đó chứ?”

Câu hỏi như vậy, lại khiến cho trái tim của Phan Phong Ưu đập mạnh liên hồi.

Dù thế nhưng bên ngoài Phong Ưu vẫn cố gắng tỏ vẻ lạnh nhạt nhìn đối phương, không đáp theo câu hỏi mà nhếch mép: “Người muốn ta làm gì? Chẳng phải ta đã giúp người tìm đến Mân Hãn điện hạ rồi sao, hiện tại còn lại thêm chuyện?”

Huru Manh Dần nghe thế bật cười, nói: “Phải, nhưng đó chẳng qua là một màn mở đầu của bọn ta.” Nói đoạn lấy từ ngực ra một mảnh giấy, chậm rãi đưa cho đối phương.

Nhìn Huru Manh Dần với dáng vẻ như thế, Phan Phong Ưu không nhịn được nổi lên cảnh giác.

Quả nhiên, đọc được nội dung bên trong mảnh giấy từ tay Huru Manh Dần, sắc mặt Phan Phong Ưu liền trắng bệch.

“Huru Manh Dần, đây là phản quốc khi quân!”

Huru Manh Dần vẫn một dạng ưu nhã như thế, chỉ riêng đôi mắt đã sắc bén lên vài phần. Hắt nhìn Phong Ưu cười nhẹ một tiếng, rồi nói: “Người nghĩ đến chuyện gì? Đến khi Thái tử điện hạ lên ngôi, thì lúc đó chẳng có chuyện khi quân gì cả.”

Mất thấy Phan Phong Ưu có khả năng làm chuyện ngoài khống chế của mình, Huru Manh Dần lập tức rũ mắt, lạnh giọng đánh một đòn cuối cùng: “Đừng quên mẫu thân của người!”

Nói rồi chẳng đợi Phan Phong Ưu phản ứng, Huru Manh Dần đã đứng lên, đoạt lấy mảnh giấy, nắm trong lòng bàn tay, hắt vò nát mảnh giấy rồi dùng lực một chút, nháy mắt mảnh giấy đã hóa thành hàng nghìn hạt bụi.

“Nhớ cho kĩ những gì hôm nay chúng ta trao đổi, nếu người dám hé một lời cho bất kì kẻ nào, thì đừng nghĩ một mình người, cả dòng họ Phan cũng không lọt khỏi mảnh đất Thái tử đã ban sẵn đâu!”

Phan Phong Ưu nhìn bóng lưng Huru Manh Dần khuất khỏi cửa ngoài, mang theo vẻ mặt u ám liền nằm sấp xuống bàn.

“Mảnh đất của Thái tử điện hạ”, từng từ từng chữ đập thẳng vào lòng Phan Phong Ưu, nặng nề đến khó thở.

Bây giờ Phan Phong Ưu ngoại trừ khôn khổ cùng hối hận, thì chẳng còn gì để diễn tả được tâm trạng của hắt. Sớm biết như vậy, hắt đã không chấp nhận làm “bằng hữu” của bọn chúng. Không! Không phải là “bằng hữu”, phải nói là tay sai thì đúng hơn.

Phan Phong Ưu thờ dài một hơi, vốn là một người đào hoa lãng tử, thoáng cái đã trở thành vô cùng chật vật, thâm thương. Tiểu cô nương ban nãy còn bịn rịn với hắt, bây giờ nhìn lại cũng cảm thấy lười biếng, chẳng muốn đến gần một kẻ thâm hại như thế.

Thế nhưng như thế nào nàng ta cũng khê khàng đi đến bên cạnh Phan công tử lừng danh phong lưu, lưu loát thu thập mọi thứ trên bàn, đẩy nhẹ vai công tử.

Đợi đến khi trời lên đỉnh đầu, Phan Phong Ưu mới ngồi dậy, chỉnh chu mọi thứ, trầm mặc trở về nhà.

***

Phượng Tô Nhược một bên đi theo Tiêu Mễ, một bên im lặng lắng nghe nàng ta kể chuyện.

Mặt trời chói nắng, từng ánh trời xuyên qua phiến lá xào xạt rơi xuống khuôn mặt non nớt tròn tròn của Tiêu Mễ. Nàng ta hăng say nói, cũng không để ý đến từng giọt mồ hôi đang chảy dọc xuống cằm cổ. Thình thoảng Tiêu Mễ nói xong lại quay sang một góc chỉ cho nàng một vài thứ, rồi bỗng nhiên cười tươi vì một điều gì đó.

Tô Nhựt nhìn một màn này, chợt trở nên âm trầm.

Mã Duệ có lẽ hiện tại cũng ngang tuổi Tiêu Mễ, mười mấy tuổi đầu, ngây thơ lại non dại. Thằng bé như thế lại bắt hạnh mất đi cha mẹ, nay lại phải thiếu bóng người chị chăm sóc bên cạnh.

Lòng nàng trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên tối tăm hơn hẳn. Tiêu Mễ nói mãi, nha hoàn phía sau cũng thấy mỹ nhân thay đổi tâm trạng, vội bước chân nói nhỏ tiểu thư.

Ti Tiêu Mễ lúc này mới đánh mắt, khó hiểu nhìn mỹ nhân bên cạnh.

“Nghĩ tý?” Tiêu Mễ dừng chân, lắc nhẹ cánh tay của Tô Nhựt.

Nhận biết mình có chút thất thần, Tô Nhựt vội kéo tâm trạng trở lại, hơi cười tỏ lỗi với Tiêu Mễ.

Giống như không để tâm mấy đến chuyện này, cả hai lại trò chuyện một lúc, cũng đúng lúc đến nơi mà Tiêu Mễ muốn mua bánh giúp Tô Nhựt.

Nàng nhìn một chút giá có trên bảng hiệu, cảm thấy khó thể nói lên lời. Cách sắp xếp nơi này có một chút tương tự giống với siêu thị ở thời đại của nàng, dưới sản phẩm có ghi tên sản phẩm và giá của nó. Nhưng vừa mới nhìn đến những thứ dưới loại bánh này, trong não liền xuất hiện một loại cảm xúc vô cùng đặc biệt...

Tô Nhựt nàng không biết chữ ở đây!

Kiểu chữ này nhìn như thế nào cũng không giống một nét nào so với chữ phổ thông ở thời đại nàng sống, cũng chẳng hề giống chữ cổ nàng từng học. Tô Nhựt nhìn đến hoa mắt chóng mặt.

Tiêu Mễ nhìn thấy Tô Nhựt chăm chú nhìn vào bảng chữ loại bánh, cười tươi một cái liền chạy đến bên cạnh.

“Nghĩ tý, đây là bánh ngô trái. Nó được làm từ ngô và bột bánh dày, bên trong còn có một vài loại trái cây nữa, rất tuyệt.”

Tô Nhựt gật đầu, nhìn một lượt xung quanh cả cửa hàng này. Tiêu Mễ thấy vui vẻ, cầm lấy bàn tay mềm mại của “Nghĩ tý” đi hết một vòng, miệng không ngừng nói cho nàng biết từng loại bánh một, chứng tỏ rõ nàng ta rất quen thuộc với nơi này.

Nói xong hết rồi, Tiêu Mễ mới chỉ đến một chỗ bánh là loại mà Tô Nhựt muốn mua ban sáng.

“Đây là loại bánh số lượng có hạn, chúng ta mới lấy về được một ít thôi.” Một người bán đứng ở ngoài cửa hàng, nháy mắt đã đứng bên cạnh Tô Nhựt cười nói.

“Chẳng phải bên ngoài cũng có bán sao?”

Tiêu Mễ nhìn Tô Nhựt một cái, không đợi người kia trả lời, nàng ta đã đáp: “Đây là ‘thứ’ không tốt, ở đây hoàn toàn là do xưởng làm mang đến, còn kia có thể là tự làm cũng nên.”

“Kia” là những cái bánh mà Tô Nhựt muốn mua của cô nương ban sáng. Vừa nghe thôi cũng đủ biết chất lượng của nơi đây, Tô Nhựt nghĩ thầm như vậy, cũng gật đầu không nói thêm.

Nàng hỏi ý mua những loại ngon nhất, lấy lý do ra ngoài xem một vài thứ đồ rồi ra ngoài, không quên đưa cho Tiêu Mễ túi bạc của mình. Tô Nhựt sợ rằng ở trong đây một chút nàng ta liền phát hiện điểm khác lạ của nàng mất.

Thế nhưng Tô Nhựt dù làm thế cũng không thể nào biết được, ngay từ ban đầu, hai nha hoàn theo sau Tiêu Mễ đã chú tâm để ý đến nàng.

Một trong hai người có khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt to to, nàng ta hơi nhỏ giọng nói với tiểu thư nhà mình: “Người nên cẩn thận thì tốt hơn thừa tiểu thư. Phi Phi lo rằng nàng ấy có vấn đề.”

Tiêu Mễ nhìn một chút mấy gói bánh, không đáp.

Nha hoàn bên cạnh thấy vậy liền nói tiếp: “Nô tỳ thấy Phi Phi nói cũng đúng đó thừa tiểu thư. Người xem, họ Mã trong Kinh thành không phải là một gia tộc lớn gì, hẳn là từ nơi xa xôi nào đó đến đây. Nô tỳ cũng không rõ mấy về các thương gia, nhưng chắc chắn rằng họ Mã không có trong số đó.”

“Nói như thế thì số vàng bạc này cùng những món đồ xa xỉ kia của nàng ấy, ở đâu mà có?” Phi Phi nha hoàn nhanh nhẩu thay lời.

Lúc này Tiêu Mễ cầm ba gói bánh, xoay người nhìn hai nha đầu đi theo mình, ánh mắt sâu thẳm thăm.

Phi Phi cùng La La nhìn biểu cảm của tiểu thư như thế liền hoảng sợ, vội cúi đầu lui xuống một bước, cũng biết mình đã lăm chuyen.

“Các ngươi nghĩ bồn tiểu thư là ngốc sao?” Tiêu Mễ hừ một tiếng, bước chân chậm rãi đi ra. “Dù như thế nào ta cũng biết nàng không phải là người xấu, xinh đẹp như thế, lại quá tin người, bồn tiểu thư ra tay trợ giúp không được sao?”

Nàng ta đi ra đến cửa, liếc thấy bóng dáng của Nghi tỷ đứng đó không xa, dáng vẻ xinh đẹp đến động lòng người khiến bao nhiêu nam tử trên đường phải quay đầu nhìn mấy lần. Tiêu Mễ không biết chắc chắn Nghi tỷ kia có phải người xuất thân danh môn hay không, nhưng chỉ cần nhìn khí chất, một loại phong thái cao quý phát ra từ vị mỹ nhân đó, cũng đủ khiến nàng ta có cảm giác không phải tầm thường, đừng nói đến những thứ trên người của nàng.

Ánh mắt Tiêu Mễ rơi vào khuôn mặt ánh lên vẻ bi thương của Nghi tỷ, thò ra một hơi. “Nghi tỷ là một mỹ nhân tuyệt thế, mang theo một vẻ đẹp khiến người khác không thể nào không thương yêu nàng.”

Tiêu Mễ ngưng giọng trầm lại một chút, nói tiếp: “Ngay từ ban đầu ta đã rõ nàng ấy không phải là người của Kinh thành, nàng không biết ta là ai, nhưng ta lại muốn làm bạn cùng nàng.” Tiêu Mễ quay đầu, mắt nhìn thẳng vào hai nha hoàn thân cận của mình mà rằng: “Ta cũng tin rằng nàng không có mưu toan lên ta, cho nên hai người các ngươi lo cẩn thận cái miệng của mình một chút, đừng khiến cho ta phải nổi nóng!”

Nói đoạn xoay người, hai chân bước nhanh đến chỗ mỹ nhân. Tiêu Mễ vui đùa trả lại túi tiền và gói bánh, lại kéo tay Tô Nhược đến một tiểu lâu gần đấy.

Hai nha hoàn nhìn tiểu thư nhà mình, rồi lại đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng chọn im lặng chạy theo chủ tử. Nếu tiểu thư đã nói thế thì ắt hẳn có chủ ý trong lòng, hai nàng chỉ cần bảo vệ người là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Căm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nàng Là Bình Trân

Ngao Thiên là một vị vương gia phong lưu hoa huyệt. Vẻ bề ngoài đẹp tựa thần tiên, một cử động nâng chân nhấc tay cũng lộ ra từng khí chất đáng có của một bậc vương giả. Đôi mắt đào hoa trong to ngoài hẹp dài, cánh mũi thẳng, môi bạc mỏng luôn luôn nhếch lên một độ cong vừa vặn khiến người ta không rõ là đang buồn hay đang vui.

Một vị vương gia nổi danh như thế, nhưng bây giờ lại bị khí thế mạnh mẽ của người đối diện áp lại đôi chút mà đôi mắt đào hoa nổi lên vài tia bức dọc.

“Bốn vương cho ngươi rõ, đến bây giờ chưa có ai chê bốn vương kém cỏi như vậy đâu!” Ngao Thiên hừ một tiếng, nâng cốc trà uống cạn một hơi.

Miễn Hoành cười cười, đáp lại: “Nào có nào có, bốn tướng chẳng qua là vui đùa một chút, ý nhị như thế làm gì?”

“Chẳng phải như vậy?” Ngao Thiên nói thế nhưng giọng điệu lại tăng lên mấy phần vui vẻ. “Để bốn vương xem xét, cung yến ngày mai ngươi không được đi một mình!”

“Trần Bắc vương giống hệt lão nhân ở phủ, chẳng bao giờ cho bốn tướng thời gian vui vẻ một mình.”

“Hừ, ngươi chỉ biết mồm biết miệng như thế, xem tiểu tử Miên Kính mà học hỏi, hẳn y cũng sắp làm cha rồi.”

Miên Kính là trưởng tử chi thứ sáu trong Miên gia. Miên Hoành lại là trưởng tử thuộc chi cả, hơn Miên Kính vài năm tuổi, vậy mà tiểu tử đó lại sớm có kiêu thế bên cạnh, chặn gối hăn vô cùng tốt.

Miên Hoành nghe đến chỉ cười không đáp lại, nghiêng đầu đưa mắt đến cửa lớn của tiểu lâu. Bốn nữ tử, trang phục rõ ràng hai chủ hai tớ, cùng nhau bước vào tiểu lâu.

Miên Hoành ngồi trong góc tiểu lâu, mặt hướng ra bên ngoài, cho nên liếc nhìn liền rõ được khuôn mặt đẹp tựa tranh thêu của mỹ nhân thanh lệ.

Nàng mặc trang phục hồng phấn, đi giày thêu hoa, trang sức nhẹ nhàng lấp lánh. Tóc nàng một nửa được vấn cao, nửa còn lại thả dài như thác nước. Mày ngài nàng cong cong, đôi mắt nàng dài, bi thương ướt át, nhìn người lại giống như không, nụ cười mờ nhạt tựa như chỉ là mím nhẹ rồi nhếch khẽ, cánh môi đầy hồng, vừa vặn nhỏ nhắn tương xứng với cánh mũi cao trên chun dưới. Điểm má nàng một chút phấn hồng, nghiêng đầu lại giống như không.

Miên Hoành ngơ ngẩn nhìn mỹ nhân phía trước, đến quên cả tách trà trên tay bị nghiêng xuống đổ mất một nửa.

Lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm cuộc đời, một đại tướng quân bị mê hoặc bởi mỹ nữ nổi danh Kinh thành. Ngao Thiên nhìn được cảnh này, bật cười một tiếng: “Miên Đại tướng quân, chẳng nói ngươi không có hứng thú với nữ nhân có nhan sắc tuyệt thế, sao bây giờ lại ngốc như vậy chứ?”

Miên Đại tướng quân giật mình, vội vàng vớ lấy khăn bàn bên cạnh, lau sạch vết nước vừa đọng. Hắn liếc nhìn người đối diện một cái, hơi trầm giọng đáp: “Bốn tướng cũng là nam nhân. Nam nhân thì ai chẳng ham cái đẹp?”

Ngạo Thiên vỗ bàn mà cười, tạo nên động tĩnh không lớn, khiến cho Phượng Tô Nhục bên kia cũng phải đưa mắt nhìn sang.

“Vậy ngươi có biết mỹ nhân bên kia là ai không?” Ngạo Thiên không đợi câu trả lời, có vẻ rất vui mà nói: “Là Bình Trân quận chúa đấy!”

Không phụ sự mong mỏi của Ngạo Thiên, Miên Hoành nghe xong lập tức ngẩng đầu, đáy mắt xẹt qua tia khó tin, lại nghe Ngạo Thiên nói tiếp: “Sao nào? Bất ngờ hả? Nàng ấy đẹp lắm phải không? Hẳn mới đúng là đại mỹ nhân Phùng Linh quốc mà, làm sao mà không khiến người khác mê mẩn được. Ban đầu bốn vương thấy nàng cũng ngạc nhiên y hệt như vậy, chẳng qua là không ngốc nghếch giống như ngươi thôi. Ha ha...”

“Nàng là Bình Trân quận chúa sao?” Nữ nhân trong lời Mạc Kiêu nói, một nữ nhân không hiểu lễ sự, không biết phong thái của người hoàng thất là như thế nào sao?

Ngạo Thiên nhận thấy được sự thất vọng ẩn sâu trong lời hỏi nhỏ của Miên Hoành, cũng biết được Miên Đại tướng quân đã phải lòng mỹ nhân. Hắn cười một tiếng, lời nói vô cùng chuẩn xác: “Nghe rằng quận chúa bị mất trí nhớ, cả phụ hoàng cũng chẳng nhớ là ai, chắc cũng quên luôn hoàng thúc của ta luôn rồi.”

Miên Hoành nghiêng đầu tiếp tục nhìn bóng dáng của mỹ nhân đang từ từ đi lên lầu, hơi nhú mày hỏi: “Nàng cùng Ti nhị tiểu thư rất thân à?”

“Hả? Ti nhị tiểu thư? Có lẽ Ti nhị tiểu thư không biết nàng là Bình Trân quận chúa, mà Bình Trân quận chúa cũng không biết Ti nhị tiểu thư.” Ngạo Thiên đưa tách trà lên môi, uống một ngụm rồi nói tiếp: “Phải lắm, bốn vương nghe nói quận chúa dạo đây không có như lúc trước nữa, có lẽ thu liễm rồi nên mới đi cùng với Ti nhị tiểu thư như thế.”

Hóa ra là như vậy. Miên Hoành gật đầu, không tiếp tục chủ đề này nữa. Dầu sao cũng biết được Bình Trân quận chúa rồi.

***

“Nghĩ tỳ, đây là món ngon nhất của tiểu lâu đó. Tỳ dùng thử đi.” Tiêu Mễ hứng khởi đẩy từng đĩa món ăn đến gần Tô Nhục, vô cùng vui vẻ mà giới thiệu.

Phượng Tô Nhục nhìn món mà được nói là ngon nhất, hơi chậm chạp bỏ vào bát. Nàng lại nhìn ánh mắt sáng rực của Tiêu Mễ, trong lòng ngổn ngang cảm xúc, vô cùng muốn thét lên, món ăn gì mà một màu đen xầu xí như vậy, làm sao mà có cảm giác để ăn cơ chứ.

Nhưng nghĩ như thế, Tô Nhục lại chẳng thể nói ra lời. Nàng là người ăn bằng mắt trước, chú trọng hình thức, bên ngoài phải đẹp thì mới nghĩ đến mùi vị của nó. Bây giờ lại bảo nàng ăn một món ăn không có màu sắc như vậy, quả thực là làm khó nàng.

Tiêu Mễ nhìn người đối diện bày vẻ khó xử, cảm thấy buồn cười, nàng ta không nghĩ ngợi nhiều, cũng bỏ vào bát mình một chút, nói: “Muội ăn cùng tỳ, nào, chúng ta ăn đi.” Nói đoạn đưa lên ăn một miếng.

Cuối cùng Tô Nhục cũng không chịu nổi, hít hơi làm theo động tác của Tiêu Mễ, tựa như ra chiến trận mà dũng mãnh bỏ vào miệng.

Vừa cảm nhận được mùi vị, Tô Nhục liền ngạc nhiên. Hóa ra nhìn thì xầu xí như vậy, ăn vào mùi vị cũng không tệ.

Tiêu Mễ nhìn biến hóa trên khuôn mặt trắng nõn của Nghi tỳ, cười đùa: “Ngon lắm phải không? Lúc đầu muội đến cùng đại ca dùng qua món này, muội cũng có phản ứng giống như tỳ, cuối cùng cũng là đại ca nằng muội một trận, muội mới ăn vào đó.”

Tô Nhục lại ăn một thìa, cười nhẹ một tiếng: “Ừ, rất ngon.”

Được Tô Nhục khen như thế, Tiêu Mễ giống như đứa trẻ được kẹo, vui vẻ cười đến híp mắt. “Nếu như tỳ muốn ăn, sau này muội sẽ cùng đại ca đưa tỳ đến.”

“Được.”

Nàng nhìn khuôn mặt cười đến không vui vẻ kia, bất giác môi cũng kéo lên một đường cong đẹp đẽ.

Cả hai vừa ăn vừa trò chuyện, một chốc lại giống như tỳ muội lớn lên từ một mái nhà, không biết bao nhiêu chuyện mới hết.

Đều là Tiêu Mễ nói, Tô Nhục nghe, thỉnh thoảng hỏi một câu, đáp một lời, hòa thuận vui vẻ, cảm giác như thế khiến cả hai đều muốn thân thiết với đối phương hơn một chút.

Tô Nhục ngẫm nghĩ trong lòng, nếu như Tiêu Mễ đồng ý làm em mình thì tốt quá, cũng giống như Tiểu Duệ vậy. Thế nhưng suy nghĩ vậy thôi, Tô Nhục lại chẳng dám nói ra lời, dầu sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nàng cũng muốn tình cảm từ từ phát triển, như vậy gần gũi hơn, thỏa mãn một chút lòng tham làm chị của nàng.

Ăn uống xong xuôi, Tiêu Mễ lại bày ý muốn đưa Tô Nhục về nhà. Nàng cười nhẹ, nhìn lên bầu trời mà nói: “Không cần đâu, phiền muội đưa ta trở về nơi ban sáng chúng ta gặp nhau, tự ta trở về là được.” Nơi đó chỉ là nơi tạm thời của ta, muội muốn đưa ta về nhà e là không được rồi.

Tiêu Mễ nhìn nàng một chút, nhận ra nơi khóe mắt nàng ẩn tia buồn bã, nghĩ rằng Nghi tỳ không muốn nàng ta biết những chuyện không nên biết, nghĩ một chút bèn đồng ý, đưa nàng đến nơi hai người gặp mặt.

“Nếu sau này tỷ muốn gặp muội, tỷ chỉ cần đi về phía đông, hai ngã rẽ liền đến Tì phủ, nơi đó là nhà của muội.” Tiêu Mễ nắm tay Tô Nhượng, hơi nghiêng đầu ngượng ngùng. “Muội là nhị tiểu thư Tì gia...” Thoáng dừng một chút, Tiêu Mễ nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp hiền từ của Tô Nhượng không chút biểu hiện khác lạ, dường như Nghi tỷ không biết mình là người Tì gia, nhưng rõ ràng như vậy lại khiến nàng ta hơi ngạc nhiên.

Tô Nhượng thấy nàng ta không tiếp lời thì cười một tiếng, nói: “Được, sau này sẽ đến tìm muội. Cảm ơn muội vì gói bánh và bữa ăn.”

“Khoan đã, vậy sau này muội muốn tìm tỷ thì phải làm như thế nào?”

Phượng Tô Nhượng lại nhìn lên trời, rất nhanh liền cúi đầu nhìn vào đôi mắt to đẹp kia, đáp nhẹ: “Ta không rõ phương hướng, rất xin lỗi.”

Tiêu Mễ sừng sốt, trong lòng nổi sóng mạnh mẽ. Thế nhưng nàng ta rất nhanh liền hí mắt cười tươi, rất phóng khoáng nói: “Không sao cả, hay là đêm nay chúng ta gặp nhau nhé? Hoàng hôn nơi này nhé, thuận tiện đi đến lễ hội.”

“Được, đêm nay lại gặp.”

Nói rồi nàng mau chóng thả tay ra, xoay người rời đi. Nàng không muốn để người khác biết mình là Bình Trân quận chúa, giống như sợ rằng người khác sẽ tránh né mình.

Tô Nhượng không rõ được ý niệm này ở đâu mà ra, tựa như từ sâu khảm trong tâm trí của thể xác này, đã có ý thức như vậy. Cảm giác như không muốn người khác biết đến thân phận thực sự, như thế sẽ không xa lánh nàng, cũng không ghét bỏ nàng.

Chẳng lẽ là do trước kia, thân thể này làm nhiều việc xấu, từ đó sinh ra bản thân không muốn người khác biết mình là ai? Tô Nhượng cúi đầu cười khẽ, che giấu khuôn mặt mình qua tay áo. Dưới chân bước đi càng nhanh hơn, thể này về đến nơi có lẽ nha đầu Hòa Diễm kia sẽ phát hoảng mà khóc mất.

Tiêu Mễ nhìn bóng lưng mỹ nhân đi xa, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Nàng sinh ra trong đại gia tộc thương gia, tuy được bảo bọc che chở, nhưng nàng cũng không phải là một con rối ngốc nghếch không hiểu sự. Tiêu Mễ chắc chắn rằng Mã Nghi mỹ nhân có vấn đề, một người dù ở Kinh thành hay ở bất kì đâu chỉ ít phải biết được hướng mình ở đâu, hướng chỉ là một thiên kim được chăm sóc cẩn thận đến từng chi tiết trên người như vậy.

Nàng quay đầu về phía ngược lại, Mã Nghi không phải người xấu, nhưng muốn thân cận với một người, nàng nhất định phải tìm cho ra thân phận của Mã Nghi.

***

Miền Hoành trở về phủ cũng là giờ thân. Mạc Kiều tính toán cuối giờ Dậu sẽ xuất môn ra ngoài. Đội tướng quân đồng ý mới bắt đầu chuẩn bị mọi thứ.

Lúc này, Miên Hoành nằm yên trên giường, nhìn lên màn che mà nghĩ đến Bình Trân quận chúa.

Khuôn mặt trái xoan thanh lệ, ánh mắt dài xéch kéo theo một sự ưu thương nhàn nhạt, đôi môi đỏ mọng căng tràn quyến rũ. Từng đường nét trên khuôn mặt quận chúa giống như được khảm vào tận sâu tâm trí của Miên Hoành, rõ ràng xinh đẹp.

Nàng là Đế nhất mỹ nhân Phùng Linh quốc, đến đây để hòa thân với hoàng thất. Nàng có tính khí rất nóng nảy, thích ngược đãi cung nhân của mình, đi đến đâu đều có máu chảy đến đấy.

Miền Hoành thờ dài, đây là những điều mà hắn nghe được từ thủ hạ Mạc Kiều về Bình Trân quận chúa, người gặp người ghét luôn xuất hiện ở công ớn phủ Bình Mạn vương nổi danh khắp Kinh thành Tề quốc.

Nàng xinh đẹp như thế, nhưng tại sao lại có tính khí như thế chứ? Miên Hoành nghiêng người, suy nghĩ một chút. Chẳng lẽ là do từ nhỏ đã tiếp xúc quá nhiều thứ tồi tệ ở hoàng thất Phùng Linh quốc hay sao? Hay là nàng có sở thích kì quái này từ khi còn rất bé? Hoặc là có ai đó xúi quẩy nàng làm như vậy, và sau đó từ sâu trong tâm trí nàng đã có loại vui thú như thế?

Miền Hoành suy nghĩ, không biết từ lúc nào đã đưa hết lý do khiến nàng có tính khí bất thường cho những người xung quanh, bao gồm cả hoàng thất Phùng Linh quốc.

Hắn thả cánh tay, bỗng nhiên giật mình một chút. Bình Trân quận chúa, nàng đâu có liên quan gì đến hắn, sao hắn lại suy nghĩ về nàng nhỉ? Chẳng lẽ là người ngoại quốc, cho nên hắn mới suy nghĩ về nữ nhân này, để đề phòng bất trắc cho Tề quốc sau này?

Có lẽ là như vậy... Miên Hoành thăm nhủ, dù sao nàng ấy cũng là một đại mỹ nhân, suy nghĩ một chút cũng chẳng sao cả.

Miền Hoành nằm thẳng người, nhắm mắt tịnh dưỡng, đêm nay sẽ diễn ra lễ hội nhân gian, hắn sẽ phải cùng những bằng hữu trước kia gặp mặt, nhất định phải để cho tinh thần tốt lên mới được. Cũng sắp đến “ngày kia” rồi, hắn phải tận dụng thời gian trước này để tìm danh y mới được.

Cùng lúc này, mỹ nhân trong trí nhớ của Miên Hoành đã thay ra y phục sạch sẽ. Tô Nhượng lắc lắc một gói bánh trên tay, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Hòa Diễm mà bật cười: “Đây là chiến lợi phẩm ta mang về cho ngươi.” Rồi lại lấy ra thêm hai gói bánh nữa, chìa ra vui vẻ nói: “Còn đây là cho các tiểu cô nương trong phòng của ngươi. Bảo bọn họ cứ thoải mái mà ăn, nếu ăn không đủ thì đến nói với ta, sáng mai ta lại đi mua tiếp!”

Hòa Diễm nghe xong lập tức ngây người. Quận chúa... Ngài ấy mua bánh về cho bọn họ sao? Nàng ta muốn đưa tay đáp lấy, nhưng lại sợ sệt e ngại, phỏng chừng không dám nhận lấy.

Tô Nhực thấy vậy nụ cười trên môi còn tươi hơn nữa, nàng đẩy gói bánh vào tay nàng ta, hồ hởi: “Đừng có ngại, mau lấy mà ăn cho tốt. Ăn rồi làm việc cho đường hoàng, chuẩn bị hoàng hôn theo ta ra ngoài, đừng có mà u mê như thế nữa!”

Lúc này Hòa Diễm nghe xong mới nhẹ lòng một chút, chính là quận chúa muốn bọn hạ nhân làm việc cho chăm chỉ. Nàng ta chậm chạp nhận lấy gói bánh, lại cảm thấy xót xa, tuy là nói các nàng làm việc cho tốt vào, nhưng dù sao thì trên đời này có vị chủ tử nào lại tự thân mình đi ra ngoài mua bánh về cho hạ nhân của mình đâu chứ. Quận chúa thay đổi thật rồi, ngài không còn như xưa nữa.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Hòa Diễm nóng ẩm, nước mắt đọng lại như muốn tràn ra ngoài, đáng về nàng ta yếu đuối mềm mại, đôi mắt sáng lên lấp lánh, khóe mắt hơi ươn ướt. Nhìn cảnh này Tô Nhực lại nổi lên cảm giác khi được làm tỷ tỷ, dù sao thì cùng lắm cô nương này cũng chỉ mới mười mấy, còn nàng thì hai mươi tám rồi, không phải rất hợp tình hợp lý hay sao.

Tô Nhực trầm nghĩ như vậy, bèn đưa tay xoa đầu Hòa Diễm, dùng giọng điệu nhẹ nhất có thể nói: “Ngươi ở bên ta lâu như vậy, ta cũng xem ngươi như là tiểu muội rồi, ngươi đừng có tỏ vẻ khách khí như thế. Tỷ tỷ mua bánh cho muội muội là chuyện bình thường mà, đúng không?” Nói rồi cười rộ lên, đôi mắt xinh đẹp cong cong, đôi môi hé mở làm lộ hàm răng trắng đều, gò má nâng lên cao ngạo, hồng hồng khiến cho người khác phải mê mẩn.

Không biết là đã bao lâu rồi bọn hạ nhân mới nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp nhất của quận chúa là khi cười này. Không! Phải nói từ khi quận chúa lên mười, hầu như nàng chưa từng nở nụ cười đẹp như thế. Mặc dù vẻ đẹp của nàng mang theo ưu thương nhàn nhạt, thế nhưng nàng cũng là đại mỹ nhân, mỹ nhân nào cười lên mà chẳng đẹp?!

Bọn hạ nhân xung quanh lẫn Hòa Diễm nhìn ánh mắt ngày thường kéo xuống bi thương kia bây giờ cong hằn một hình bán nguyệt, xinh đẹp đến cả bọn họ hằng ngày nhìn nàng cũng phải ngây người.

Quận chúa đẹp quá!

Tô Nhực cũng không biết, bởi vì chính nụ cười đó, lại khiến cho trên dưới phủ quận chúa tất cả đều yêu mến nàng hơn, thậm chí cảm thấy có một chủ tử như nàng thì quả là tốt, từ đó về sau chẳng một ai có ý định bất trung với nàng.

Mà cũng bắt nguồn từ hành động ngày hôm nay, lại khiến cho Kinh thành một truyền mười, mười truyền một trăm, lan rộng cả Tề quốc; Bình Trần quận chúa là một mỹ nữ có tâm lòng rộng mở, hoàn toàn không giống với những gì mà trước kia mọi người chỉ được nghe qua mà chưa bao giờ nhìn thấy.

Tô Nhực xoay người bước đi, cảm thấy mình như sắp có thêm vài tiểu muội nữa cũng không tệ, lòng dạ cũng thoải mái đôi chút, ít nhất không như lúc ban đầu, đau thương xót xa. Nàng đi được vài bước, bỗng nhiên nhớ đến việc hẹn gặp Tiêu Mễ để đi lễ hội, lại xoay người nói: “Diễm nhi, hoàng hôn hôm nay ta muốn đi lễ hội, ngươi chuẩn bị giúp ta một vài thứ.” Nàng dừng một chút, nhớ đến lời của Tiêu Mễ, rồi đợi cho Hòa Diễm tỉnh táo hoàn toàn, nói tiếp: “Ừm, ta đi gặp một tiểu cô nương, tên là Ti Tiểu Mễ, có vẻ nàng ta rất nổi danh, ngươi nếu như biết được tính tình nàng ta như thế nào, thì hộ ta chuẩn bị những thứ phù hợp với sở thích của nàng ta một chút.”

Hòa Diễm sau khi bị một tiếng “Diễm nhi” làm cho sững sốt, nay thì càng ngạc nhiên hơn nữa. Từ khi nào mà quận chúa lại kết giao với Ti tiểu thư, lại còn muốn biết tính tình nàng ấy nữa chứ. Hòa Diễm suy nghĩ một chút, nghĩ ngờ mình còn không rõ ý quận chúa, bèn hỏi: “Ý quận chúa là...?”

“Ta muốn thân với Tiêu Mễ tiểu thư, ngươi xem một chút.” Nàng lại bật cười một tiếng, phẩy tay: “Quận chúa đại nhân ít nhất cũng phải có một vài vị bằng hữu chứ, nha đầu này. Ta muốn nghỉ ngơi một chút, bao giờ ăn thì gọi ta.” Nói rồi xoay người bỏ đi, mặc kệ vẻ mặt như sắp chết cứng của Hòa Diễm phía sau.

Không hiểu sao, Hòa Diễm nghe xong lại cảm thấy đau lòng. Quận chúa không có bằng hữu. Phải, từ trước đến nay nàng chỉ đơn thân độc mã, tự mình buồn vui, tính tình thất thường cũng chỉ là không có ai chịu bầu bạn cùng. Bây giờ quận chúa nói như vậy, hẳn là do trận kích động từ Bình Mạn vương đi...

Quận chúa như thế, chỉ trách thân là nha hoàn tiếp thân Hòa Diễm nàng ta vậy mà lại không hiểu được tâm tình chủ tử, quả thực đáng trách.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nhất Ngộ

Hàn lộ nhật trầm

Phượng Tô Nhực khoác lên người bộ lụa mỏng đỏ, toàn thân bốc lên làn khí mát mẻ nhàn nhạt. Nàng tựa đầu vào thành giường, lười biếng nhìn bọn nữ tỷ thu thập sương phòng.

“Diễm nhi, Loan nhi, đổi lấy bộ nhật màu đi.”

“Dạ dạ.” Nữ tỷ Loan nhi là tiểu tỷ ở cùng phòng nằm cùng giường với Hòa Diễm. Tô Nhực biết hai người rất thân nhau, cho nên quyết định tức thời để

Loan nhi bên cạnh mình cùng với Hòa Diễm, dù sao hai người cũng vui vẻ hơn một người nhiều.

Nàng ta nghe lời quận chúa, đang xếp lại bộ trang sức, lập tức thả tay lon ton chạy đến bên giường, muốn lấy khay trang phục. Nào ngờ vừa nhìn thấy quận chúa đang nằm bên cạnh, máu mũi ngay tức thời phun ra.

“Chao ôi, chao ôi. Quận chúa ngài làm sao lại như thế này...” Loan nhi hốt hoảng ôm mũi, miệng la toáng lên.

Ban sáng được quận chúa ban cho bánh ăn, hạ nhân trong phủ bắt đầu muốn gần gũi với quận chúa. Càng khỏi phải nói những tỷ nữ ở cùng sương phòng với Hòa Diễm được biết chuyện của chủ tử, lập tức cảm thấy muốn bên cạnh nàng hầu hạ, cứ như vậy mà chính phòng của Bình Trân quận chúa bây giờ càng nhiều hơn những tỷ nữ.

Bọn họ nghe tiếng Loan nhi, nhanh chóng xoay người, đồng thời vừa thấy thân hình mỹ miều rực lửa kia thì đỏ bừng cả mặt. Nay xem quận chúa quyền rũ bao nhiêu, trên đây đặn, eo nhỏ hẹp, từng đường cong xinh đẹp lộ rõ ra bên ngoài. Tóc Tô Nhược thả dài, lượn quanh làm cho khuôn mặt nàng trắng hồng, tôn lên có chút lười biếng, đôi mắt kéo xuống lìm đìm, đôi môi như có như không hơi nhếch, cả người quận chúa như tỏa ra một sức hấp dẫn mê người. Các nữ tỷ nhìn nhau, sau đó cuống quýt quay đầu, không tiếp tục nhìn nữa, trong lòng oán thán, tại sao quận chúa lại không rõ được dung nhan tuyệt thế của mình cơ chứ, hại bọn họ nghĩ xấu không thôi!

“Mau chóng lấy trang phục ra đây, người còn không biết mà lăm mồm!” Hòa Diễm sợ quận chúa cảm lạnh, cũng sắp bước sang mùa đông, gió mùa thu tuy mát nhưng cũng không tốt cho sức khỏe.

Nàng ta mắng Loan nhi một tiếng, Loan nhi ôm mũi thoát cái chạy đi. Lúc sau Hòa Diễm mới cùng các tỷ nữ khác giúp quận chúa thay trang phục nhạt màu theo lời nàng dặn.

“Chao ôi!” Hòa Diễm đang chỉnh ống tay áo cho quận chúa, bỗng nhiên giật mình một cái hét lên: “Vết thương của quận chúa! Nô tỷ làm sao lại quên mất!” Nàng ta không đợi Tô Nhược đồng ý, vội vàng cúi người cúi bỏ lớp trang phục ra, bộ dạng muốn xem vết thương ngay eo của Tô Nhược.

Nàng nhìn cái đầu tròn phía dưới, bật cười một tiếng: “Ta cũng quên mất, đừng vội, đợi chút.” Nói rồi đẩy đầu Hòa Diễm ra, Tô Nhược chậm rãi vạch vùng eo nơi bị thương.

“Như thế nào? Ổn chứ?” Tô Nhược không nhìn, chỉ để tay lên cao cho bọn nha hoàn nhìn rõ. Nào ngờ bốn tiểu nha hoàn nhìn mãi, ngây ngốc một hồi.

“Nào có vết thương nào đâu?” Một tiểu nha hoàn nói nhỏ, nghiêng đầu lui tới nhìn kỹ lại, sau đó hỏi quận chúa: “Ngài có bị thương sao ạ? Nô tỷ chẳng nhìn thấy vết thương nào cả.”

Hòa Diễm lúc này rối loạn, vội nói: “Quận chúa, rõ ràng lúc ngài bị thương là chính nô tỷ đã nhìn thấy vết thương của ngài.” Nàng ta cũng một dạng nhìn kỹ, giọng nói có chút sợ hãi: “Là chính đêm đó đã khuya, cho nên lúc băng bó cho vết thương nô tỷ đã yên lặng làm chuyện này, sợ rằng thái y trong cung không đến kịp, mà hôm sau đó vết thương đã nhanh chóng lành lại.” Nàng ta ngừng một chút, giống như suy nghĩ gì đó. “Nô tỷ lại không nhớ, từ khi nào vết thương bị đâm sâu như vậy lại không lưu lại vết sẹo!”

Bọn nha hoàn nghe đến vết đâm sâu, hoảng sợ hít một hơi, tay chân bắt đầu lạnh lẽo. Mặc dù không phải nha hoàn thiếp thân, nhưng nhiệm vụ của bọn họ là bên cạnh quận chúa, thế mà lại để cho quận chúa xảy ra loại chuyện như thế này. Nói đến tai của hoàng thượng, thì bọn nha hoàn bọn họ sẽ bị giết đây.

Nghĩ vậy, bọn nha hoàn cuống quýt hỏi Hòa Diễm chuyện xảy ra đêm đó, lại lo lắng cho quận chúa đến đỏ mặt.

Tô Nhược nhìn thấy, cũng không đáp lời mà đẩy bọn nha hoàn ra, chậm rãi mặc lại y phục. “Nếu không có việc gì thì thôi. Đừng có ở đó mà lăm mồm.”

Nàng ngồi xuống trước gương đồng, như thói quen cũ lấy một chút phấn và phấn son đỏ, giống như là đọc hiểu những gì trong lòng bọn nha hoàn, nói: “Các người có nhiệm vụ là chăm sóc ta, nhưng ta chỉ cần các người giúp ta làm những việc mà ta cần. Ta chẳng có tâm tư bảo đảm với hoàng thượng, có xảy ra chuyện gì tự mình làm được thì làm, ta cũng có tay có chân, chính mình cũng không muốn bị bọn các người xem làm tàn tật mà đối đãi.” Nàng tự mình thoa son đỏ lên môi, cười nhẹ: “Thái y là người trong cung phải không? Nếu sau này ta bị thương như vậy, không đến nỗi mất mạng thì ta mong rằng các người có thể tự mình xử lý cho ta. Ta thích như vậy... Giống như người một nhà, lo lắng cho nhau, như thế mới xứng ở trong phủ quận chúa.”

Tô Nhược liếc nhìn bọn nha hoàn bây giờ đã quỳ hẳn xuống đất, cảm thấy lời mình nói có mấy phần bị cổ đại hóa rồi, chắc hẳn bọn họ nghe cũng hiểu đi. Nàng đi qua Hòa Diễm, vỗ vỗ bả vai nàng ta, nói: “Đứng lên hết đi. Ta muốn ra ngoài một chuyến...” Nàng vịn lại vai Hòa Diễm đang vội đứng lên đi theo, môi kéo lên mỉm cười, thế nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lẽo: “Một mình!”

Đoạn đường từ phủ quận chúa đến nơi hẹn gặp vẫn không gì khác lạ mấy so với khi sáng.

Ánh đèn lồng trên cao rào xuống mặt đất, kéo dài bóng dáng mảnh khảnh của Tô Nhược. Lúc này có vẻ đông đúc hơn, người người náo nhiệt chạy đến chạy lui, cổng phủ quận chúa mở ra cũng không khiến nhiều người chú ý là mấy.

Men theo trí nhớ cũ, Tô Nhược chậm rãi lách qua đoàn người nhộn nhịp, thỉnh thoảng lại có một chút va chạm, nhưng như thế cũng không khiến nàng mất hứng.

Tô Nhược nâng tay, dùng ống tay áo rộng rãi che khuất nửa khuôn mặt, chỉ chừa lại đôi mắt. Nàng tự biết, bản thân thân thể nàng có khuôn mặt rất đẹp, một vẻ đẹp kỳ lạ đặc biệt ưu thương, theo lời Hòa Diễm nói thì một ánh nhìn liền khiến người khác yêu thương không dứt. Nàng không muốn biến mình thành một vật “kỳ lạ” trên đường, cho nên cố ý che mặt, như thế thì khó có ai thấy được khuôn mặt thật của nàng, đi lại càng dễ dàng hơn, càng không

muốn xuất hiện tình huống diễn ra đêm rồi.

Đi được một đoạn, đến gần nơi bán bánh bán ban sáng, từ phía xa Tô Nhượng đã nhìn thấy được Tiêu Mễ tiểu thư và bốn nam nhân khác. Bọn họ đứng chung một chỗ rất hòa hợp, cười đùa vui vẻ, Tô Nhượng nhìn trời, nàng không biết cách xem giờ, nhưng tính ra thì Tiêu Mễ tiểu thư có vẻ đến sớm quá rồi.

“A, là Mã Nghi tỷ tỷ!” Tiêu Mễ nghiêng đầu, liếc mắt từ xa đã nhận ra mỹ nữ.

Hôm nay Tiêu Mễ mặc bộ váy hồng phấn, trên ôm thân, dưới xòe rộng, có chút giống với những bộ váy ở hiện đại, ngoại bỏ những phần rắc rối trên thân váy và họa tiết hoa sen nở rộ kia. Nàng ta vắn tóc cao, còn chừa một phần tóc thả dài xuống, khuôn mặt đánh một lớp phấn nhẹ, nhìn qua một lượt xinh đẹp nhả nhẹn, lại có phong thái của tiểu thư khuê cát, làm cho Ti Tiêu Mễ trở thành một công chúa hoa lệ trời sinh.

Tô Nhượng mỉm cười nhìn Tiêu Mễ vui vẻ chạy đến bên mình, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ để nàng ta đợi lâu, bèn nói lời xin lỗi: “Ta không nghĩ rằng muội đến sớm như vậy, đợi có lâu lắm không? Cho ta xin lỗi nhé, về sau sẽ không để muội phải đợi.” Nói rồi đưa tay vuốt tóc Tiêu Mễ một cái, làm cho nàng ta sững sờ không thôi.

Lúc này Tô Nhượng đưa mắt ra phía sau lưng Tiêu Mễ, thấy ba nam nhân đang dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng, mới nhỏ giọng nói Tiêu Mễ: “Như thế nào? Không giới thiệu bọn họ sao?”

Tiêu Mễ giật mình một cái, sau đó gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào phấn khởi, nắm tay Tô Nhượng đi qua, lớn giọng: “Đây là Mã Nghi tỷ tỷ, là mỹ nhân mà muội đã nói qua với các huynh.”

Nàng ta đưa tay về một nam nhân có tướng mạo vô cùng bắt mắt, mũi kiếm mắt hẹp, mũi thẳng, môi mỏng hơi mỉm, đôi ngươi hắc đen nhánh, ánh mắt lấp lánh như sao sáng. Tóc hắc vắn cao gọn gàng, một thân lục y cao lớn, cả người toát lên vẻ dịu dàng êm ả, làm cho người ta có cảm giác thân thiện dễ gần. Tiêu Mễ cười một tiếng nói: “Đây là Thanh Trần ca ca, đại ca của muội, khi sáng muội đã kể cho tỷ nghe về đại ca, chính là người này!” Hóa ra là đại ca, nhìn ra có bảy phần ôn nhu hết như Tiêu Mễ vậy.

Tô Nhượng mỉm cười nghiêng đầu, đưa tay ra muốn chào hỏi. Nào ngờ tay vừa đưa được nửa đoạn thì chợt nhớ ra ở thời đại này không có cách chào hỏi bắt tay nhau như thế, thế là vội vàng đổi thành đưa tay lên vuốt tóc, cười chào: “Đã nghe qua, vinh hạnh khi được làm bằng hữu với đại ca Tiêu Mễ rồi.”

Ti Thanh Trần phức tạp nhìn Bình Trần quận chúa. Tại sao nàng lại không nói nàng là Bình Trần quận chúa, là Phụng nhất Phùng Linh quốc? Tại sao nàng lại không nhớ ra hắn đã từng cứu nàng ở con hẻm đêm kia? Vết thương trên eo của nàng có còn không? Sao nàng có thể làm bằng hữu với tiểu muội được chứ? Ti Thanh Trần ngăn người nhìn nàng, đôi mắt thập phần thâm tối, trong đầu hiện lên vô vàn câu hỏi, thế nhưng hắn chỉ biết yên lặng cúi đầu, nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt.

“Mã tiểu thư, đã nghe đại danh, được làm bằng hữu với nàng là bổn hạnh của tại hạ.” Nói rồi hơi cười, giống như lặp lại lời nói của Tô Nhượng.

Ti Tiêu Mễ kéo tay nàng, phì mũi một cái không cho Tô Nhượng tiếp tục nhìn đại ca.

“Không cần tỷ a, đệ tự nói, đệ tự nói!” Bên cạnh là nam nhân có gương mặt non nớt, trông rất trẻ tuổi, có hai ba phần giống Ti Thanh Trần và Ti Tiêu Mễ, nhiều hơn mấy phần năng nổ, ít hơn mấy phần dịu dàng ôn nhu giống như đại ca. Hắn cười rộ hàm răng đều đặn, híp mắt nhìn Tô Nhượng, khuôn mặt lộ ra vẻ phấn khởi. “Đệ là Ti Tàng Nhâm, tam công tử Ti gia a. Tỷ tỷ, tỷ thực xinh đẹp!”

Tô Nhượng nhìn hắn một lát, bỗng nhiên bật cười, nụ cười tràn ra khoe mắt, khuôn mặt trắng nõn của nàng như tỏa ra ánh sáng, nụ cười khiến người ta chói mắt. Nàng nghiêng đầu, giống như suy nghĩ gì đó, gọi lại tên Ti Tàng Nhâm: “Tàng Nhâm, tên rất hay. Đệ gọi tỷ là Nghi tỷ giống như Tiêu Mễ đi. Từ nay tỷ lại gọi đệ là tiểu Nhâm nhé? Có được không?”

Ti Tàng Nhâm bị nụ cười của nàng khiến cho có chút mê muội, nghe nàng nói, trên khuôn mặt xinh đẹp kia tràn đầy vẻ mong chờ, lại giống như sợ rằng hắn từ chối. Tàng Nhâm bỗng chốc cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, vội vàng gật đầu đồng ý: “Được được, Nghi tỷ!” Nói rồi cười nhe răng.

Tô Nhượng thấy thế nét cười trên khuôn mặt càng nhiều hơn, nụ cười trên môi sáng lại lại ấm áp. Đôi mắt nàng hiền hòa, nàng nhìn Tàng Nhâm, lại nghĩ đến tiểu Duệ, lòng chợt nhói. Bằng tuổi như thế, có lẽ tiểu Duệ cũng hoạt bát như vậy đi, cũng thích cười híp mắt như vậy đi... Bất giác, ánh nhìn nhẹ nhàng giống như nhìn người mình thương yêu của Tô Nhượng khiến cho Tiêu Mễ hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ Mã Nghi tỷ tỷ đã ưng ý tam đệ? Nàng ta hoảng hốt, không được, mục đích chính là trở thành đại tẩu mà, không thể là tam đệ tức được.

Tiêu Mễ kéo tay Tô Nhượng, lắc không ngừng. “Được rồi được rồi, tỷ còn có muội, không được thiên vị tam đệ đâu a!”

“Hưu đại công tử, Hưu đại nhân, đệ nhai tại từ Hoàng cung!” Tiêu Mễ ghé đến bên tai Tô Nhượng, nhìn đại nam nhân tuấn lãng, ánh mắt hơi híp sắc bèn bày phần âm trầm trước mắt, nhỏ giọng: “Là một trong những nam nhân có khả năng luận võ với Thái tử điện hạ, vô cùng cao siêu.”

Tô Nhượng gật gật đầu, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của Hưu Manh Dàn, nàng cười một tiếng, hơi cúi người: “Hưu đại nhân.”

Hưu Manh Dàn nhìn mái tóc đen mượt của Bình Trần quận chúa, cảm thấy tim như sắp nổ tung. Bình Trần quận chúa cư nhiên dám nói mình là Mã Nghi sao? Nàng có biết cả Kinh thành này ai ai cũng muốn biết nữ nhân nổi danh là nàng hay không? Nàng có biết hẳn ngày đêm phải thu thập nhất cử nhất động của nàng hay không? Bình Trần có biết... mỗi lần nhìn nàng, hắn lại nhìn không được lòng mình hay không?

Tiêu Mễ thấy Hưu đại nhân vẫn cứ chăm chăm nhìn vào “đại tẩu” của mình, trong lòng cảm thấy khó chịu. Đây là đại tẩu của muội có được hay không?

Tại sao mọi người lại không có ý tứ như vậy, cứ nhiên nhìn mỹ nữ chăm chú, như vậy là thất lễ đó.

Nàng ta đánh mắt với Huru Manh Dân, thế nhưng hắn vẫn yên lặng nhìn Tô Nhưộc như cũ, ánh mắt giống như người mất hồn.

“Huru Manh Dân!” Không đợi cho Ti Tiêu Mễ nổi nóng, Ti Thanh Trần đã lên tiếng đánh gãy tâm tư Manh Dân: “Mã tiểu thư đang đợi ngươi.”

“Phải a, Manh Dân ca ca tại sao lại không đáp lời Nghi tỷ, đệ còn muốn đi chơi!” Ti Tàng Nhâm lắc lắc cánh tay, phì phò thở giống như vô cùng giận dữ.

Huru Manh Dân lúc này mới giật mình, bật cười một tiếng ngưng ngừng. “Thử lỗi tại hạ thất lễ.”

Tô Nhưộc nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười một cái rồi nắm tay Tiêu Mễ. “Đi thôi, chúng ta đi chơi.” Nói rồi đưa ánh mắt về phía bọn họ, một khắc nhanh chóng bước đi.

Nàng là Bình Trân quận chúa, nếu như Huru Manh Dân là người trong Hoàng cung, chắc chắn phải biết nàng là ai. Thế như hắn ta lại không vạch trần nàng, vậy thì chưa chắc đã có ý tốt gì. Tô Nhưộc cũng không muốn tiếp xúc nhiều, lại càng không muốn nghĩ đến nhiều chuyện tiêu cực sẽ phát sinh.

“Mã Nghi. . .” Ti Thanh Trần nhìn bóng lưng mảnh khảnh màu đỏ chậm rãi bước đi, lẩm nhẩm cái tên trên miệng. Hắn bật cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn Huru Manh Dân, nói: “Tại sao nàng phải làm như vậy?”

Huru Manh Dân hiểu câu hỏi kia, đôi mắt lạnh híp lại một đường, lắc đầu đáp: “Có lẽ không muốn mọi người xem thường nàng?” Hắn đảo mắt, khoe miệng hơi câu lên. “Đến lúc Thái tử điện hạ nhìn thấy nàng, có lẽ cũng sẽ vô cùng kinh ngạc.”

“Phải, nàng không giống những gì chúng ta từng biết.”

Huru Manh Dân hơi cười, không nói tiếp mà theo sau bước chân của ba người phía trước.

***

Khắp phố là những dãy gian hàng của người dân, người đông như nêm. Từng dòng từng dòng người lướt qua cười đùa, giọng nói hồ hào vui vẻ, tuy rằng không nhìn đến xung quanh, nhưng Tô Nhưộc biết nàng và bọn người Tiêu Mễ rất gây chú ý.

Ba nam nhân tuần tú, hai mỹ nữ xinh đẹp. Trong đó lại có ba người là tài tử, tài nữ, thử hỏi làm sao không thu hút được ánh mắt người khác?

Dân chúng hết nhìn mỹ nữ, lại nhìn đến tuần nam. Một khắc muốn đến gần hỏi vặn, một khắc sau nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Huru đại nhân, lại cảm thấy đứng nhìn từ xa thì tốt hơn.

Trong số năm người, hầu hết ai ai cũng đều biết đến Ti đại công tử và Huru đại nhân nổi danh thiên hạ. Khỏi phải nói, luận văn võ tuy không là nhất nhưng nói ra cũng không phải dễ dàng gì đâu lại hai người bọn họ. Các cô nương gần đấy liếc mắt nhìn đến, hận không thể một bước đến hỏi thăm hai vị công tử này, tuy rằng về mặt bọn họ lạnh nhạt xa cách, nhưng như thế lại khiến cho nữ tử cảm thấy rất đáng để tâm.

Huru Manh Dân nhìn hai tên nam nhân dùng đôi mắt bí ối chăm chăm vào Bình Trân quận chúa, ngón tay giấu dưới tay áo động nhẹ hai cái, lập tức phía dưới bay lên hai phi ám khí nhỏ như kim châm, phóng nhanh như chớp đâm thẳng vào chân hai tên nam nhân đó.

Bọn họ hét lên đau đớn, cúi người ôm chân đang chảy máu. Đôi mắt sắc bén của Huru Manh Dân tỏa đầy ý cười, nụ cười châm biếm vén trên môi nở rộng, ngón tay lại động thêm vài cái, ám khí lại phóng tứ tung, sau đó lại truyền đến vài tiếng la hét của nam nhân nhưng lại bị tiếng ồn của lễ hội át đi bảy tám phần.

“Huru đại nhân, dừng lại được rồi.” Ti Thanh Trần không nhìn sang, nhưng đuôi mắt lại trào ra nét vui vẻ thản nhiên, nhìn qua cũng biết hắn rất đồng ý với hành động này của Manh Dân.

Huru đại nhân nghe thế bật cười, xoa hai tay lại với nhau. “Thanh Trần lại xác xược với bốn đại nhân rồi!”

Ti Thanh Trần lắc đầu, không đáp mà nhìn về ba bóng dáng đang chạy nhảy phía trước. Quả nhiên đêm nay đi cùng Tiêu Mễ thực sự là đúng đắn.

Gian hàng cầm phổ có chương gian là một nữ nhân, thoát nhìn tương đối trẻ trung, nàng ta cầm trong tay một chiếc khăn mùi xoa thơm mát, phe phẩy lời kéo khách không ngừng. Hình ảnh này nhìn như thế nào cũng không giống là chương gian hàng cầm, mà nhiều hơn là giống tú bà ở thanh lâu!

Tô Nhưộc nhìn qua, cảm thấy rất là thú vị, bỗng nhiên bật cười một tiếng, ghé giọng nói với Tiêu Mễ: “Muội nhìn xem, cô nương kia trông có phong thái tú bà thanh lâu nhỉ?”

“Hả?” Tiêu Mễ trừng mắt, chốc cũng kéo khoe môi, chỉ tay về phía bên kia, gian hàng đao kiếm, nhưng chương gian là một nam nhân kỳ thực là một nho sĩ, mềm mại yếu đuối, không giống như một người có võ công. “Chẳng nói thế mà lại làm chương gian đao, thực sự rất không phù hợp!”

Hai nàng bật cười khúc khích, Ti Tàng Nhâm đi bên trái Tô Nhưộc, thấy vậy liền tỏ vẻ không vui: “Hai tỷ nói gì, tại sao lại xì xầm to nhỏ như thế? Đệ cũng muốn nghe!”

Tô Nhưộc bật cười, lấy tay đẩy vai hắn một cái. “Đang nói xấu đệ, nói đệ thực xấu xí.”

Tì Tàng Nhâm không phụ lòng nàng rất giận mà mặt mũi đỏ bừng bừng mắt, sau đó quay mặt qua chỗ khác, hừ một tiếng rất buồn bực.

Ngược lại Tô Nhựt cùng Tiêu Mễ lại rộ lên mà cười, cười đến đôi mắt tròn cũng híp lại một đường, gò má nâng cao ứng đỏ lên kiều diễm.

Tì Thanh Trần chậm rãi đi phía sau, mê muội nhìn quận chúa. Nàng mặc bộ váy xanh nhạt, đứng chung một chỗ với Tiêu Mễ lại rất thuận mắt, một khung cảnh hài hòa dịu nhẹ làm người khác không dứt ra được. Mỗi lần Tô Nhựt cười lên, khóe môi xinh đẹp của Tì Thanh Trần lại không kiềm được mà nhếch nhẹ, giống như bị tâm trạng của nàng lây động, mỗi cái nhăn mày vì nhiều người chen chân, mỗi cái bĩu môi vì món đồ không vừa ý, lại khiến hắn dễ tâm vô cùng, tâm tình cũng theo đó mà biểu hiện.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất mê mẩn, chẳng lẽ hắn yêu thích Bình Trần quận chúa đến mức đó rồi sao? Tì Thanh Trần nhìn dáng người thanh lệ đó, bỗng chốc có cảm giác muốn lấy nàng làm thê tử, ngày ngày được yêu chiều chăm sóc nàng...

Ánh mắt nóng bỏng của Thanh Trần chăm chú nhìn đến mức tự Tô Nhựt cũng cảm nhận, nàng nghiêng đầu, liếc nhìn qua Hưu đại nhân đang nhìn xuống mũi giày, sau đó nhanh chóng đưa mắt đến đại ca của Tiêu Mễ, cười nhẹ một cái. Đuôi mắt ánh lên tia khó hiểu.

Tì Thanh Trần đối diện ánh mắt nhẹ nhàng kia hoảng hốt một chút, nhưng rất nhanh sau đó liền nhếch mép, giống như không có chuyện gì mà đánh mắt chỗ khác, trừng lên với một tên nam nhân đang không có ý tốt nhìn chằm chằm Tô Nhựt.

“Nghĩ tởm, Nghĩ tởm.” Tiêu Mễ lắc lắc tay của Tô Nhựt, đôi mắt bỗng nhiên sáng lên từng chút một: “Đại ca của muội rất tài giỏi. Huynh ấy là tài tử nhất nhì kinh thành, luận văn võ cũng khó ai có thể so sánh.”

Tô Nhựt nhìn nàng ta, cảm thấy lạ lùng. “Muội nói đại ca của muội với ta để làm gì?”

“Ôi, muội nào có như thế!” Tiêu Mễ giống như sợ người nhận ra ý đồ của mình, vội chối bỏ: “Tỷ là tỷ tỷ của muội, hắn là đại ca cũng là ca ca của tỷ, nói như thế nào cũng phải hiểu đại ca của một một chút chứ.”

“Ở đây ở đây, nói về đệ, nói về đệ!” Tì Tàng Nhâm bỗng nhiên chen khuôn mặt xinh đẹp của mình đến gần hai người, cười toét miệng: “Tỷ là tỷ tỷ của đệ, tỷ cũng nên biết một chút chuyện về đệ nha!”

Tô Nhựt nhìn hắn bật cười thành tiếng, gật gật đầu: “Được, vậy đệ nói chuyện về đệ cho ta nghe đi.” Nói rồi lập tức nghiêng đầu lắng nghe Tàng Nhâm nói, khuôn mặt hồng hào, nụ cười nàng ngọt ngào, liếc mắt qua thôi cũng nhìn thấy một loại tình cảm mạnh liệt xông lên từ tận đáy mắt của Tô Nhựt.

Tì Tàng Nhâm vui vẻ cười đến híp mắt, hắn không kiêng dè khoác tay nàng, miệng không ngừng kể về những việc tốt mà hắn từng làm, rồi thi thoảng lại bông đùa vài câu, làm cho nụ cười trên môi Tô Nhựt càng khoét sâu hơn, rõ ràng hơn.

Thấy mình bị phớt lờ, ngược lại tâm tình Tì Tiêu Mễ giống như nổi bão, giận đến mặt mày xanh mét. Nàng ấy hận không thể phóng đến mà vả vào mặt tam đệ của mình mấy cái. Cái gọi là té nhị giữa nam nữ hắn cũng không hiểu, họ Tì đây hắn là muốn vứt đi đâu.

Mặt mũi Tì gia trong lòng Tiêu Mễ bị tam đệ mình làm cho mất hết. Còn khiến nàng bị Nghĩ tởm bỏ qua, chuyện dở của đại ca không được tiếp tục, trong lòng Tì Tiêu Mễ giận tam đệ mình muốn chết, toan tính trong lòng khi trở về phủ sẽ lập tức cáo cha trị tội.

Nàng ta hừ lạnh, siết chặt tay bên eo, bước chân nhanh hơn một chút, muốn kéo Tô Nhựt đi nhanh hơn. Đến Thanh Thanh lâu đi, nàng ta chắc chắn sẽ có thời gian riêng với Mã Nghĩ tởm, lúc đó nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

Hưu Mạnh Dân có thói quen quan sát, hắn nhìn bước chân chậm rãi nhẹ nhàng như đang lướt gió của Bình Trần quận chúa, so sánh với vẻ ngang ngược trái dãi lúc trước của nàng, cảm thấy có chút lạ. Lại hành động nghiêng đầu nhếch môi, đuôi mắt giống như liếc nhìn lại tựa như không có, hay từng cử chỉ tiêu sái mềm mại, một chút cũng không giống với trước kia.

Hắn nhớ trong lời Ưu Kim Thần có nói, quận chúa đã thay đổi rất nhiều kể từ khi “được” nhận một chương của Bình Mạn vương mà rơi xuống vực. Nói rằng nàng mất trí nhớ, nhưng cũng tính tình chắc chắn không thể nào thay đổi hoàn toàn như vậy được. Hưu Mạnh Dân ngẫm nghĩ, trong lòng suy luận nhiều thứ.

Lại nói, khi quận chúa được tìm thấy, nàng hoàn hảo chẳng có vết thương trên người, ngược lại hoàn toàn lành lặn ở trong nhà trúc. Khoảng cách từ vách vực cho đến đáy vực là vô cùng cao, rất nhiều người có võ công dùng nội lực xuống đó, mất một thời gian khá dài mà còn cảm thấy ruột gan chèn ép, khí huyết không thông, quận chúa dù có võ công, nhưng trước tiên bị một chương kia của vương gia, ắt hẳn phải có chút nội thương nào đó.

Hưu Mạnh Dân nhìn bóng dáng yêu kiều phía trước, ngắm khuôn mặt mỉm cười động lòng người của nàng, khó khăn nuốt hết thắc mắc trong lòng. Chuyện này có điểm bất thường, Bình Trần quận chúa chắc chắn có điều bí mật gì đó mà hắn chưa tìm hiểu được.

“Hưu đại nhân, người đang ngăn ngại sao?” Giọng nói Tì Thanh Trần êm ả, như một khúc tiên ca rót vào lòng người dịu nhẹ. “Thái tử đến cùng với Miên tướng quân sao?”

Hưu Mạnh Dân giật mình nhìn bằng hữu, thấy hắn chăm chăm về phía trước, mới cười nói: “Hắn là như vậy, còn có Kim Thần.”

“Ta nghe nói, Phí phu nhân sẽ ra ngoài.” Phí phu nhân ra ngoài, bên cạnh chắc chắn sẽ có vương gia.

Mạnh Dân nhìn Bình Trần quận chúa, bỗng nhiên bật cười: “Huynh nghĩ cái gì?”

“Ta cảm thấy có vẻ như ta đang bị nàng mê hoặc.”

“Nói gì?” Huru Manh Dần ngạc nhiên nhìn Ti đại công tử, lại nghe Thanh Trần nói thêm: “Đêm hôm trước, ta thấy nàng từ Thanh Thanh lâu..”

“Ngươi yêu vẻ đẹp của nàng?” Huru Manh Dần không đợi Ti Thanh Trần nói hết câu đã cắt ngang, hần nhìn bằng hữu, giọng nói không rõ mặt nhợt: “Đừng nói với ta rằng chính xác là như vậy.”

Ti Thanh Trần nhìn Manh Dần bật cười ra tiếng, tiếng cười nghe qua rất vui vẻ, êm tai: “Không hiểu vì sao ta lại như thế. Hần là... thương cảm chăng?”

Huru Manh Dần không trả lời, tiếng cười nói xung quanh vang vọng đến bên tai hắn.

Thanh Trần cười nhạt, bước chân rộng hơn. “Nhanh thôi, đừng để bọn người Thái tử chờ quá lâu.” Cũng sắp đến giờ tuất rồi.

Hai nam nhân tuần mỹ vẫn giữ yên lặng như vậy, đi phía sau ba tuần nam mỹ nữ phía trước càng làm cho đám người trở nên nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhất Ngộ (2)

Lúc năm người Tô Nhượng đến Thanh Thanh lâu, cũng là đúng lúc bắt đầu lễ hội, người ủa ra như ong vỡ, đường phố lại náo nhiệt thêm mấy phần

Ti Thanh Trần đưa mọi người đến phòng riêng được bố trí sẵn, chưa đến cửa thì bên trong đã truyền ra tiếng cười vang trầm bổng của đám nam nhân.

“Thái tử, tướng quân, Ưu đại nhân, thứ lỗi Thanh Traafn đến muộn.” Ti Thanh Trần đi đầu vào trong, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Tô Nhượng đi phía sau Tăng Nhâm, vừa bước được một chân vào đã nghe thấy một giọng nói truyền cảm khác: “Bốn thái tử chỉ vừa đến, còn chưa kịp nhấp nháp món rượu, các ngươi cũng vừa kịp.”

Theo sau đó là một tiếng cười trầm của nam nhân khác, tiếng cười rơi vào lòng Tô Nhượng, tim nàng bất giác rung lên.

“A, Bình Trần quận chúa!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Nhượng nháy mắt lạnh xuống. Nàng đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng. Hóa ra là nam nhân nàng đã từng gặp qua khi trong cung, lúc đến Tiêu Mê cung thỉnh an Thái hậu.

“Bình Trần quận chúa?”

Tiêu Mê nhìn Tô Nhượng một chút, đôi mắt lấp lánh giống như tìm tòi.

“Tại sao nàng lại ở đây chứ?” Ưu Kim Thần quát lên một tiếng: “Tại sao nàng lại đi cùng các người?”

“Mã Nghi tỷ là Bình Trần quận chúa?” Ti Tăng Nhâm nhìn mỹ nhân trước mặt, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cũng quên mất phải hành lễ với Thái tử điện hạ. Hắn đưa mắt nhìn nhị tỷ của mình, lại thấy biểu cảm của Tiêu Mê hết vậy.

Ngao Hồng Tiêu nhìn nữ tử kia, chỉ là thoáng qua ngạc nhiên. Nhưng ánh mắt nhìn nàng chăm chăm không rõ được cảm xúc.

Tuy ngạc nhiên, nhưng Hồng Tiêu không để người khác nhận ra tâm trạng của mình, rất nhanh chóng, hắn nhìn khuôn mặt đã trầm xuống của Tô Nhượng, lúc này mới biết Ưu Kim Thần vô lễ với người hoàng thất, bỗng chốc cũng lạnh mặt, trầm giọng quát: “Kim Thần, vô lễ!”

“Đến rồi tại sao lại không ngồi?” Miên Hoành nhìn thấy không khí bất ổn, vội vàng lên tiếng đánh vỡ.

Bấy giờ Huru Manh Dần mới cười một tiếng, đẩy vai Ti Tăng Nhâm lên phía trước. Ti Thanh Trần liếc mắt nhìn sang, nhỏ giọng nói Tiêu Mê một câu, mới đưa Tô Nhượng bước qua bàn.

“Quận chúa, thân thể nàng như thế nào rồi?” Tô Nhượng vừa ngồi xuống, lập tức nghe được giọng nói dịu nhẹ từ phía đối diện. Nàng ngẩng đầu, đó là một nam nhân có đậm phong thái người bề trên. Mày kiếm cao nhạt, kéo dài qua kẽ mắt, mũi thẳng môi mỏng, gò má sạch sẽ bóng loáng tựa như được chăm sóc rất kỹ lưỡng. Mắt hắn sâu dài, đuôi mắt hơi hếch lên cao, con ngươi đen sáng, trong đáy mắt hiện lên từng đợt sóng nhỏ nhìn nàng chằm chằm, giống như Tô Nhượng có thể thấy được hình ảnh của nàng trong đó.

Tóc nam nhân vấn cao, hần mặc y phục màu vàng nhạt, đường kim may tinh xảo. Khí chất trên người nam nhân mạnh mẽ đến ngạt thở, Tô Nhượng nhìn

hắn một chút, giống như quan sát, lại giống như tìm tòi thứ gì đó, vẫn không trả lời câu hỏi của nam nhân đó.

Ngao Hồng Tiêu đối diện với ánh mắt chuyên chú của nàng, cũng không e tránh, ngược lại càng tỏ ra thoải mái. Hắn lại không biết, điều này khiến cho ba nam nhân khác khó chịu vô cùng.

“Mã Nghi tỷ tử, tỷ là Bình Trân quận chúa sao?” Ti Tiêu Mễ vừa rồi không lên tiếng, bây giờ lại e dè nhìn nàng. Tiêu Mễ không dám tin, nghe nói Bình Trân quận chúa bề ngoài sắc sảo, tính khí thất thường, rất hay nổi nóng, bên người nàng luôn có một đoạn trường tiên màu đỏ. Nhưng nhìn xem, từ sáng sớm nàng ta kết giao với mỹ nhân này, một chút dấu vết từ cử chỉ cũng không có giống với lời người khác nói về Bình Trân quận chúa. Thậm chí cả nụ cười mềm mại trên khuôn mặt xinh đẹp kia, có ai nói với nàng rằng Bình Trân quận chúa thích cười không?

Nàng ta nhìn vào sâu trong đôi mắt tăm tối của Tô Nhựt, tựa như muốn tìm ra câu trả lời. Ngược lại, Ti Tàng Nhâm càng kích động hơn. Trước kia nghe từ bằng hữu nói đến Bình Trân quận chúa, nữ nhân nổi danh kinh thành kia, lại hận không thể xông đến trước mặt nàng ta mà ngắm chửi. Bây giờ nhìn xem, người ở ngay trước mắt, nhưng cả tâm tư mở miệng cũng mất hết. Làm sao đây? Nàng không phải là Bình Trân quận chúa chứ? Phụ thân nói rằng Bình Trân quận chúa rất khác như vậy mà?

Tô Nhựt lướt một vòng người quanh bàn. Bỗng nhiên nhận thấy ánh mắt sáng rực nhìn về phía mình. Nàng quay đầu, đối diện với đôi mắt xinh đẹp lại nóng bỏng, đóm lửa bùng lên trong đáy mắt kia khiến nàng hơi sững sốt, vội quay đầu nhìn Tiêu Mễ, nàng nhỏ giọng: “Nếu như ban đầu ta nói rằng ta là Bình Trân quận chúa đó, hẳn là muội sẽ không làm bằng hữu của ta.”

Một câu nói, lại truyền đến nỗi thương cảm sâu sắc. Ti Tiêu Mễ nháy mắt đỏ mặt. Phải, nếu từ đầu Tô Nhựt nói ra thân phận thực sự của nàng, thì chưa chắc rằng Tiêu Mễ sẽ không kết giao với nàng. Cũng biết, không ai muốn làm bằng hữu của một nữ nhân không biết xấu hổ như “Bình Trân quận chúa”.

“Không có...” Tiêu Mễ ngưng ngừng, nghiêng đầu suy nghĩ, rồi bỗng chốc ôm lấy tay nàng: “Muội không phải như vậy! Ngay từ đầu muội đã muốn kết giao với tỷ, kể cả tỷ có là đi chăng nữa.” Tiêu Mễ bỗng nhiên nhăn mày, đối với Ti Tàng Nhâm mà nói: “Tiêu Nhâm, đệ cũng như vậy đi?”

Tô Nhựt nhìn sang Ti Tàng Nhâm, thấy mặt hắn đỏ bừng, gật đầu như bẫm tãi, một khắc cảm thấy buồn cười. “Như thế nào? Không ngại chứ?”

Tàng Nhâm vuốt mũi, giọng nhỏ lắm bẫm: “Tỷ, tỷ là quận chúa... Bọn đệ làm sao có thể tùy tiện xưng hô?”

“Nhựt tỷ. Các người gọi nàng là Nhựt tỷ, Bình Trân hẳn không từ chối chứ?” Ti Thanh Trần bỗng cất tiếng, ánh mắt ôn nhu như nước, hắn dịu dàng cười với Tô Nhựt. “Đúng không? Nàng có thể gọi ta là Trần ca, nhị muội và tam đệ như nàng thích.”

Tô Nhựt nhìn hắn một lát, không nghĩ đến hắn lại biết được thân phận của nàng, cũng không nghĩ đến sau khi biết được thân phận thực sự của nàng, phản ứng mọi người cũng không có thái quá như nàng tưởng tượng. Nghĩ đến đây, Tô Nhựt bỗng nhiên cảm thấy mình hơi ngốc, nhưng cũng không cảm thấy hối hận khi nói rằng mình là Mã Nghi, vốn rằng nàng chính là Mã Nghi.

“Được.” Tô Nhựt bật cười, Ti Tiêu Mễ cũng cười lên một tiếng.

Nàng đưa mắt nhìn nghiêng, đối diện với người đã vạch trần nàng. “Ưu Kim Thần.”

“Hừ.” Ưu Kim Thần không tỏ vẻ gì với trí nhớ của quận chúa. Hắn nghech đầu tránh đi.

Ngược lại Tô Nhựt cũng không nói nữa, lại nhìn người mặc hoàng bào.

“Nàng có thể gọi ta là... Tiêu ca.” Ngao Hồng Tiêu học theo kiểu nói của Thanh Trần, bật cười một tiếng trước ánh mắt của mọi người. “Trước mặt ta đừng gọi Thái tử điện hạ, nghe mà chán ngấy, cứ gọi Tiêu ca cho nhanh.” Nói rồi hắn nhìn nàng, ánh mắt bỗng nhiên sâu thẳm, “Nhựt nhi.”

Khác hẳn với biểu cảm kinh ngạc của người khác, Tô Nhựt vẫn một dạng mỉm cười, giống như không có ý kiến, sau đó nàng lại quay sang người cuối cùng chưa lên tiếng.

“Cũng là giống như... Tiêu ca đi.” Tô Nhựt chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng rực kia, kéo khóa môi lên cao hơn. “Người gọi như thế nào?” Khoảnh khắc này giống như thời gian đầu làm quen bạn bè ở thời đại học, không gian cũng yên ắng như vậy, cảm xúc cũng lạ lẫm như vậy, kể cả câu hỏi cũng giống hệt như vậy.

Miên Hoàn nhìn nàng, đuôi mắt nàng tràn ra ý cười, môi nàng hơi mím, khuôn mặt đẹp đến câu hồn kia, khiến cho hắn tâm tình rối loạn. “Miên Hoàn.”

“Tùy ý nàng gọi.”

Tô Nhựt nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Miên Hoàn, bật cười một tiếng. Nụ cười ngọt ngào, giọng cười róc rách, chảy vào lòng Miên Hoàn một dòng nước nóng hổi. Hắn cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt, thế nhưng lại không tránh đi ánh mắt vui vẻ của nàng.

“Được rồi, món lên đã nguội, các người còn không muốn dùng nữa sao?” Hưu Mạnh Dân yên lặng một hồi lâu, bất giác lại không muốn nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kia tươi cười quá lâu như vậy, hắn hơi ngang giọng mà nói: “Mau dùng mau dùng. Chốc lát còn muốn tham gia lễ hội, năm năm rồi Hoàn huynh còn chưa xem được là gì?”

Ti Tàng Nhâm lúc này hứng khởi, chuyện bối rối vừa rồi lập tức không cánh mà bay, vội vàng cười nói: “Phải phải, nhìn xem đây là món mà nhị tỷ thích này!” Nói rồi vội gấp vào bát Tiêu Mễ một phần, vươn tay lại gấp cho Tô Nhựt phần nữa.

Tiêu Mễ nhìn qua Kim Thần, bấy giờ mới để tâm việc trước mắt, nhanh chóng câu lên nụ cười vừa giới thiệu cho Tô Nhưộc vừa nhanh tay gấp món vào bát nằng.

Trong nháy mắt, không khí lập tức trở nên vui vẻ, trào ra hòa với tiếng ồn ào bên ngoài, không còn trầm lặng như khi nãy.

“Hảo.”

Ngao Hồng Tiêu bật cười một tiếng, lại cùng Thanh Trần, Miên Hoành và Manh Dân trao đổi ánh mắt, đẩy Kim Thần sang một bên, coi như phạt hấn thất lễ.

Ưu Kim Thần hơi giận, có gì lại là hấn sai, chẳng lẽ lúc trước mọi người thích thú với Bình Trần quận chúa sao?

Huru Manh Dân ngồi cạnh hấn, dùng chân đạp hấn một phát. Mũi giày Manh Dân gây nhẹ lên cẳng chân Kim Thần. Nhìn xem, vừa rồi ánh mắt của Thái tử đối với quận chúa là gì?

Kim Thần hơi giật mình, vội vàng tìm dấu vết, hấn mấp máy môi, “Nhưộc nhỉ”. Trong lòng Kim Thần hơi hoảng, vội nhìn bằng hữu bên cạnh, thấy hấn yên lặng cười nói với Ti Thanh Trần, cũng không truy hỏi mà vờ như không biết, đôi mắt ánh lên tia sáng khó hiểu, rồi nhanh chóng hòa vào không khí trong bàn.

Nhưng mà điều này như thế nào lại lọt hết vào mắt Miên Hoành, cả hành động phía dưới bàn của Huru Manh Dân cũng khỏi được hấn. Mặc dù không biết được ý tứ, mục đích của hai người, nhưng Miên Hoành vẫn không thắc mắc, tỏ ý tò mò.

Miên Hoành nhìn nghiêng, đôi mắt lảng lảng mà chăm chú nhìn vào nụ cười không rõ ý nghĩa trên môi Tô Nhưộc. Đây là lần thứ hai hấn nhìn thấy nằng, cũng là trong cùng một ngày.

Không nghĩ đến lại trùng hợp như vậy, cũng không nghĩ đến nằng mềm mại, nhẹ nhàng như vậy.

Hấn nhìn nằng, bỗng nhiên cười nhẹ một cái, vươn tay lấy đĩa rau thơm, không lưu lại dấu vết đẩy gần đến phía Tô Nhưộc.

Vừa rồi, nằng vươn tay lại không gấp rau thơm đến được...

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Âm Sát

Dùng bữa xong xuôi, tám người bọn Tô Nhưộc nhanh chóng ra ngoài tham gia lễ hội.

Chuyện thân phận thực sự của nằng giống như chưa từng xuất hiện, Ti Tiêu Mễ cùng Tàng Nhâm cũng không có biểu hiện hành động lạ thường, trước sau vẫn vui đùa thân thiết với nằng. Hai người Ti Thanh Trần và Huru Manh Dân sớm biết điều này, lại tỏ vẻ thân nhiên hết mức. Ngược lại Ưu Kim Thần nhìn như thế nào cũng không thể thích ứng nổi, suốt buổi vẫn không hề cho Tô Nhưộc một sắc mặt tốt.

Thái tử điện hạ đi vào bên trong, thân phận đặc biệt, cho nên tứ phía xung quanh đều là âm vệ ẩn náu, mắt lạnh chăm chăm quan sát nhất cử nhất động của những người gần xa bọn người Thái tử.

Con đường nhộn nhịp lạ thường, khác hẳn với đêm hôm trước mà Tô Nhưộc từng đi qua.

Người đông như nêm, đủ dạng đủ thể, làm cho đám người Tô Nhưộc càng trở nên nổi bật.

Kinh thành không thiếu nam tuyệt mỹ nữ, thế nhưng lần này nói rằng tài tử Kinh thành tụ thành một đoàn, còn có thêm Thái tử điện hạ và Đại tướng quân mới trở về hôm nay, phải nói càng khiến cho dân chúng được dịp “rửa” mắt.

“Có vẻ chúng ta rất được để ý.” Tô Nhưộc nhìn những nữ tử ven đường ghé mắt nhìn đến, khuôn mặt các nằng đỏ hồng kiều mỹ, giống như ngưng ngừng, tôn lên vẻ đẹp xuân xanh.

“Là do Thái tử điện hạ.” Tiêu Mễ trộm cười, nói: “Ngài ấy rất ít khi xuất cung. Lại nói lần này còn có Tướng quân đại nhân, cả Đệ nhị tài tử Kinh thành.”

Tô Nhưộc nhìn qua, Tướng quân hấn là nam nhân tên Miên Hoành đi, nhìn khí chất mạnh mẽ đầy sát khí của hấn, quả là không thể sai được.

“Đệ nhị tài tử Kinh thành?”

“A, là đại ca của muội.” Tiêu Mễ tỏ ra thô lỗ hừ mũi: “Huynh ấy là Đệ nhị tài tử.”

“Vậy Đệ nhất là ai?”

Tiêu Mễ nghe nàng hỏi, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt quái dị. “Nhược tử, Đệ nhất tài tử Kinh thành là... Bình Mạn vương.”

Bình Mạn vương...

Là nam nhân đã “tặng” chủ nhân thân thể nàng một chương, sau đó rơi xuống vách núi. Từ thời hiện đại của nàng liền thay thế nàng ta sống tiếp.

Bình Mạn vương, cái tên nghe rất chói tai.

Tô Nhược nhũu mày, bàn tay nói lỏng ra. Tiêu Mễ phát hiện ra khí lạnh tỏa ra từ người mỹ nhân bên cạnh, nàng ta cảm thấy chuyện quả nhiên không tốt chút nào.

Tì Tiêu Mễ nghiêng đầu, nhìn Tàng Nhâm đưa ý tứ qua ánh mắt.

Đệ nhìn xem, có phải quận chúa đang nổi giận hay không?

Tì Tàng Nhâm bỗng nhiên nghĩ đến tính khí của Bình Trân quận chúa lúc trước, khó khăn đáp lời qua đôi mắt mờ mịt: Đệ sợ, tỷ đã làm gì quận chúa rồi?

Tì Tiêu Mễ hơi giận: Đệ làm gì mà sợ? Nhược tử không giống lúc trước!

Tàng Nhâm khó nuốt nỗi sự thật. Đừng nói đến Nhược tử bây giờ hay trước kia, phận hèn chỉ là Tì gia tam công tử, còn Tô Nhược là hòa thân quận chúa, nói như thế nào bình thường hèn khó mà đến gần. Bây giờ lại đứng cạnh quận chúa như vậy, nói không lo sợ quả thực là giả.

Ngao Hồng Tiêu tiêu sái mà bước, nhìn thấy ba người phí trước có không khí kì lạ, cười lên một tiếng hỏi: “Thanh Trần, người làm sao lại đi cùng với Bình Trân?” Giọng hần nhẹ bằng, tựa như là lơ đãng hơi qua, nhưng vào tai Huru Manh Dàn, một người ưu thích luận lẽ, đã trở thành một loại hàm ý, lộ ra biểu cảm khác.

Đây cũng là câu hỏi mà Miên Hoành và Kim Thần đang thắc mắc trong lòng. Hai người nghe được Thái tử hỏi Thanh Trần, lỗ tai cũng vội vàng vểnh lên.

“Tiêu Mễ nói ban sáng gặp được nàng, kết giao bằng hữu. Sau đó thì nói rằng muốn gặp ta.” Giọng Thanh Trần đều đều, thanh âm truyền cảm từ tính, đôi câu đã nói rõ sự việc.

“Bình Trân muốn gặp người?” Ngao Hồng Tiêu kinh ngạc.

“Chỉ là Mễ nhi nói.” Tì Thanh Trần đáp lại, lần này lại khiến cho Miên Hoành thở một hơi nhẹ nhõm trong lòng.

Nói ra có nghĩa nàng để tâm đến Thanh Trần chỉ là qua lời của Tiêu Mễ cô nương, thực chất vẫn chưa có tính chính xác.

Miên Hoành trầm xét luận trong lòng.

Cùng lúc này, Ngao Hồng Tiêu khẽ à một tiếng, yên lặng không tiếp lời. Bọn nam nhân nhìn bóng dáng của hai nữ tử phía trước, Bình Trân không hiểu vì sao lại cứ ôm tay của Tì tam công tử thế kia.

“Thanh Trần, tiểu đệ nhà ngươi thực không phải phép.” Vẫn là Ngao Hồng Tiêu thẳng thắn buông lời, “Bổn thái tử còn chưa có ôm qua mỹ nhân đâu, tiểu đệ ngươi đã chen chân buộc chặt tay nàng rồi kia.”

Lời nói bông đùa của Thái tử điện hạ làm cho Tì Thanh Trần hơi cười, thế nhưng câu chữ trong lời lại khiến cho hắn chú tâm.

Ai cũng biết, mặc cho bên ngoài Thái tử hay cười đùa như thế, nhưng ngài chưa từng nói đùa... Một từ cũng không có.

Ưu Kim Thần nhũu chặt hàng mày. Đôi mắt chậm rãi xoay chuyển, nhìn qua giống như đang quan sát gian hàng ven đường, thực chất lại là nhìn vào Huru Manh Dàn.

Huru Manh Dàn và hắn là tả hữu bên cạnh Thái tử, lần này xuất cung hai người đi theo đều có lý do.

Hắn rõ nhất tính cách của Hồng Tiêu, câu nói kia buông ra như thế chắc chắn trong đó đã có chủ ý trước. Nói cách khác, Thái tử đã nhắm trúng Bình Trân quận chúa làm mục tiêu.

Ngài có ý muốn với quận chúa sao?

Ưu Kim Thần bị ánh mắt của Huru Manh Dàn làm cho sợ hãi, vội vàng đánh mắt sang nơi khác.

Chẳng phải nói năm trước Thái tử rằng muốn lấy Tì nhị tiểu thư làm trắc phi?

Hắn khó khăn ngừng nghĩ, muốn tìm ra nguyên do từ lời nói, hành động của Thái tử. Nhưng đáng tiếc, từ trước đến nay, Ngao Hồng Tiêu hành động chưa từng để lộ sơ hở.

“Đại ca, nhìn xem, cái này thực đẹp.”

Phía trước, ba người đã ghé ngang một gian hàng nhỏ. Giọng nói hồ hởi của Ti Tàng Nhâm đánh gãy tâm tư của bọn nam nhân phía sau.

“Cái này... Nhược tỷ nói rằng đây là... đây là...” Tàng Nhâm bất chợt quên mất từ vừa được nghe, nhăn mày buồn bực.

“Đây là kẹp tóc.” Tô Nhược nhìn chăm chăm vào chiếc kẹp kì lạ. Nàng mấp máy môi: “Dùng để vấn tóc, hoặc giữ tóc. Như thế này!” Nàng cầm chiếc kẹp tóc màu nâu sẫm, xoay người cầm một nắm tóc của Tiêu Mễ, dùng ba ngón tay ép vào một phần đầu chiếc kẹp, lập tức phần còn lại của nó mở rộng miệng ra.

Đây là một chiếc kẹp cổ kiểu cũ, đối với Tô Nhược rất quen thuộc, cho nên loạt hành động nhanh nhẹn dễ dàng. Nhưng ngược lại, đối với những người cổ đại như bọn người Tiêu Mễ, đây là một thứ kì lạ, bọn họ nhìn động tác của nàng mà trố mắt.

“Thực đẹp.” Ti Tàng Nhâm nhìn chiếc kẹp được đính trên tóc nhị tỷ. Nó giữ chặt được một nắm tóc dày, rất kỳ diệu.

Tô Nhược cười lên một tiếng, lại tháo kẹp ra, miết nhẹ nói: “Hắn là đền từ phương Tây, ở đây chắc chắn là độc nhất!”

Chủ gian hàng là một nữ tử xinh đẹp, còn một xuân xanh tươi mới, nàng ta trước kia có nhìn thấy Thái tử điện hạ, bây giờ liếc mắt liền có thể nhận ra. Thế là chủ gian hàng vội vàng muốn quỳ xuống, Hồng Tiêu lại phát tay miễn lễ, vốn xuất cung, không nên giữ quá nhiều lễ tiết.

Chủ gian hàng được Thái tử cho phép, vui vẻ không thôi. Nàng ta nhìn đến các tuấn nam đi cùng mỹ nữ lên tiếng, ngượng ngùng nhỏ giọng: “Phải, đây là đền từ phương Tây, ai cũng đều không biết, ta lại kì lạ, đến nay chỉ có một mình nàng biết đến.”

Tiêu Mễ nhìn vào chiếc kẹp, rồi lại nhìn Tô Nhược sùng bái kêu lên: “Tỷ thực lợi hại!” Nói rồi nàng ta quay sang đại ca của mình, cất giọng giễu cợt: “Huynh chắc chắn không biết đó là gì! Vẫn là Nhược tỷ tài giỏi rồi.”

Ti Thanh Trần cảm thấy buồn cười. Tiêu Mễ mới kết giao với Tô Nhược chưa hết một ngày, tại sao hắn lại có cảm giác như hai nàng là tỷ muội ruột thịt như thế.

“Cái này bao nhiêu? Ta lấy.” Cũng không để tâm đến bọn người Tiêu Mễ, Tô Nhược nắm chặt chiếc kẹp trong tay. Đây là thứ tương tự có trong thời đại nàng vốn sống, nàng muốn có một thứ gì đó tạo cho nàng cảm giác gắn gũi gia đình, gắn gũi cuộc sống mà nàng nhất định phải trở về.

“A, cái này cũng không đắt. Lấy nàng năm đồng.” Chủ gian hàng cười đẹp.

“Được...”

Tô Nhược nghe đến, mỉm cười lấy bạc ra. Nào ngờ tay vừa lấy đủ hai thỏi bạc, sau tai liền truyền đến tiếng cười trầm thấp.

“Quận chúa, nhiều quá.” Miên Hoành nghiêng đầu, “Cầm lấy, đưa cho nàng ta bấy nhiêu là đủ.”

Theo đó là bàn tay to lớn từ sau eo của nàng đi lên. Tô Nhược liếc mắt, mọi người xung quanh đang chuyên chú nhìn ngắm những thứ khác, không ai quan tâm đến bàn tay sau lưng nàng.

Tô Nhược là tự nhận mình người sống thực, có người tình nguyện tặng cho nàng thứ gì đó, chỉ cần là có lợi, nàng chắc chắn sẽ nhận lấy.

Thế là nàng rất không khách khí cầm lấy những đồng tiền nhỏ trong tay Đại tướng quân, rồi đưa cho chủ gian hàng.

Nữ tử đó cười toe toét, vội vàng đưa lời giới thiệu cho bọn họ thêm nhiều thứ khác.

Miên Hoành nhìn bờ vai nhỏ nhắn trước mắt, thân mình bất giác nhích lên phía trước một bước, ngay lập tức dưới cằm liền sát đến đỉnh đầu đen nhánh của mỹ nữ.

Hắn cảm nhận được, cơ thể Bình Trần quận chúa đang cứng lại.

Thế nhưng Miên Hoành lại tỏ ra vô cùng bình thản, giống như hắn chẳng làm gì nàng cả, còn ngang nhiên cúi đầu ngửi lấy mùi thơm tự nhiên từ tóc của Tô Nhược. Ừ, là mùi hoa hồng, thơm lắm!

“Nhược tỷ, tỷ xem xem, túi thơm này rất đẹp, tỷ có thích không?”

Tô Nhược giật mình ngẩng đầu, vô ý lại đâm trúng cằm nhọn của Miên Hoành, hoảng sợ lùi cả thân mình về sau. Chỉ là phản ứng tự nhiên, lại khiến cho khoảng cách giữa nàng và hắn càng thu hẹp. Tô Nhược lại một lần nữa cứng người.

Miên Hoành ôm nàng vào lòng, hai bàn tay đỡ lấy thắt lưng của nàng, lòng bàn tay truyền ra sức nóng.

“Cẩn thận một chút.” Giọng hắn không êm tai bằng Ti đại công tử, không đầy lực bằng Thái tử điện hạ, không vui vẻ như tiểu Nhâm, không lạnh nhạt như của Hưu đại nhân, càng không nóng nảy như Ưu Kim Thân.

Giọng hần trầm thấp, âm ngữ rõ ràng, dứt khoát. Nó mang theo hơi thở của chiến trận, mạnh mẽ, hơi nặng, lại có chút vang vào lòng Tô Nhực.

“Nha nha, Hoành đại ca huynh làm sao lại như thế?!” Vẫn là giọng nói oang oang của Tàng Nhâm đánh thức nàng.

Tô Nhực vội vàng đẩy tay của Miên Hoành ra, đứng thẳng người. “Như thế nào? Tỷ vô ý bị ngã, tướng quân chỉ đỡ lấy tỷ thôi.”

“Hi hi, đệ biết rồi.” Tàng Nhâm run vai cười cười, lại kéo Tô Nhực sang gian hàng bên kia, “Sang đây sang đây, Mễ tỷ lại bắt đầu giờ giọng với đệ. Đệ thấy cái túi thơm này đẹp, tỷ ấy lại chê không. Nhực tỷ phải xem xem, rốt cuộc là đệ chọn cái này đẹp hay cái của Mễ tỷ đẹp hơn... Này này!”

Lễ hội đông người, Tô Nhực bị kéo sang gian túi thơm khác thoáng chốc bị chìm trong đoàn người mất dạng.

Miên Hoành bật cười nhìn bàn tay trống không của mình, nơi đó còn lưu lại nhiệt từ cái eo mảnh khảnh, mềm mại của Tô Nhực.

Hần ngẩng đầu nhìn về phía nàng vừa bước đi, thấp thoáng mũi còn ngửi được mùi thơm từ mái tóc đen nhánh của nàng.

Phía sau lưng bỗng nhiên có người chen đẩy, va vào lưng Miên Hoành làm hần bước lên phía trên mấy bước. Miên Hoành quay đầu, người kia xin lỗi liên hồi. Hần cười cười một tiếng, sau đó ngược mắt nhìn lên, lập tức đối diện với đôi mắt đen đặc u ám của Ngao Hồng Tiêu.

Thái tử đứng cạnh Ti Thanh Trần, con người hai người đặc sệt, lạnh lùng nhìn Miên Hoành. Khuôn mặt Thanh Trần vẫn ôn nhả như cũ, chỉ trừ đôi mắt tỏa ánh khí lạnh kia. Cũng không biết từ bao giờ, sát khí từ rất lâu rồi Miên Hoành đã không thấy trong người Thái tử nay lại xuất hiện.

Hần khó hiểu nhìn hai người. Bọn họ nổi giận cái gì chứ?

Nhưng không để hần ngờ ngẩn quá lâu, Ngao Hồng Tiêu đã quay đầu lại nói với Ưu Kim Thần gì đấy, sau đó lướt mắt bỏ đi, nói theo sau đó là Ti Thanh Trần.

Hưu Mạnh Dàn phía sau Miên Hoành, tất nhiên cũng thấy được ánh mắt của hai người kia. Hần rũ mắt, cười lên một tiếng.

“Hoành huynh, đi thôi.” Mạnh Dàn vỗ vỗ bả vai Miên Hoành, sau đó cũng bước đi.

Miên Hoành gật đầu một cái, bỗng nhiên hiểu được vì sao Thái tử và Thanh Trần nhìn mình với ánh mắt như vậy.

Hần lấy tay quệt mũi, hít hà hương thơm còn vương lại, rồi co chặt nắm tay. Quả nhiên, quân tử không thể tránh được ái mỹ nhân.

Toan tính cất bước, bỗng nhiên con người Miên Hoành co lại, ánh mắt lạnh dần xuống, hai bên tai khẽ động một chút. Hần trầm mặt, bước nhanh về phía bọn người Thái tử vừa đi. Đồng thời, khóe mắt của Miên Hoành không ngừng quét một lượt về phía bên phải.

Bọn người Thái tử đứng cùng Tô Nhực, cách đó không xa cho lắm. Miên Hoành sai vài bước chân thật rộng liền đến nơi.

Lúc này trên tay Tô Nhực cầm hai túi thơm, một bên là Tiêu Mễ cô nương đang huyền thuyên gì đó, một bên là Ti Thanh Trần đang dịu dàng giải giảng cho nàng cách thêu túi thơm.

Tô Nhực nhìn chăm chú vào hai túi thơm, một đỏ một vàng, nhìn như thế nào cũng thấy hai cái đều đẹp như nhau, nhất thời không biết mua cái nào cho phải.

Màu đỏ thì bắt mắt quá, màu vàng tương đối nhẹ màu, trùng hợp lại là màu tượng trưng của hoàng thất. Bên tai Tô Nhực, Ti Thanh Trần không ngừng nói lên đặc điểm của màu sắc cho nàng biết.

“Quả thực là khó chọn, nàng xem, nếu như nàng thích, vậy thì lấy cả hai.” Không biết từ khi nào, chỗ đứng của Tiêu Mễ hiện tại lại bị Thái tử điện hạ thế chỗ. Hồng Tiêu mỉm cười nhìn nàng, bỏ qua ánh mắt đang trầm xuống của Thanh Trần, nói: “Ta vàng nàng đỏ, như thế nào?”

Hai túi thơm này vốn dĩ là một cặp, hình thù đường may hết như nhau, ngoài ra chẳng còn cái nào có dạng giống như vậy. Ngao Hồng Tiêu biết được điều này ở chỗ chường gian hàng. Cũng không rõ nguyên nhân như thế nào, người may chỉ tạo ra hai cái đỏ vàng, cư nhiên lại chẳng tạo ra cái nào khác nữa.

Tô Nhực xoay đầu nhìn người bên cạnh mình, trong bộ hoàng phục, gương mặt hần trở nên cao ngạo, nhưng đôi mắt lại ẩn đầy tia... yêu chiều?

“Ta không thích màu đỏ.” Nàng nhếch mép, nhanh chóng quay đầu đáp. Màu đỏ là màu trước kia người nàng yêu ghét nhất, cho nên nàng cũng chẳng có cảm tình gì với nó.

“Vậy thì ta lấy màu đỏ, nàng lấy màu vàng.” Ngao Hồng Tiêu nghe thế cũng không giận, ngược lại còn cười đến vui vẻ.

Chủ gian hàng nhìn những vị mỹ nam, mỹ nữ trước mặt, đôi mắt tỏa sáng như sao. Nàng ta nhìn nam nhân tuần tú mặc y phục cao quý, thoáng qua liền biết thân phận không nhỏ. Lại xem vị mỹ nữ kia, không cần đoán cũng biết là thiên kim quyền quý. Nghe thấy hai người nói vậy, chủ gian hàng bèn cười tươi lấy lòng: “Phải, đôi kim đồng ngọc nữ này, xinh đẹp như vậy, cặp túi thơm này nhất định tạo ra là để dành riêng cho hai người!” Nàng ta thoáng dừng một chút, nhìn thấy khuôn mặt nam nhân đã cười đến tuyệt trần, nói tiếp: “Nói rằng cặp túi thơm này vốn dĩ là dành cho đôi tình lữ yêu nhau, chắc chắn sẽ chẳng bao giờ rời xa nhau. Nay vào tay hai người, chắc chắn tình yêu sẽ gắn bền đến mãi tận muôn kiếp sau này...”

Nàng ta nói hăng say, nụ cười trên môi Ngao Hồng Tiêu càng khoét rộng. Thế nhưng bên cạnh Tô Nhực lại trầm ngâm lạ thường. Túi thơm có thể khiến cho tình yêu hai gắn bền hay sao? Nàng bỗng nhiên nghĩ đến người mình yêu trước kia, nếu như có thể trở về, đưa một túi thơm cho chàng, hẳn là hai người sẽ lập tức giống như vừa mới gặp nhau đi.

Nghĩ đoạn, Tô Nhực bỗng nhiên mỉm cười, nhỏ giọng nói khẽ: “Vây được, lấy cho ta.”

Nghe nàng nói như thế, Hồng Tiêu kinh hi nhìn nàng, lòng bất chợt trở nên cao hứng. Nói vậy nàng muốn hắn giữ một cái, nàng giữ một cái sao? Vây ý nàng là giống như trong suy nghĩ của hắn sao?...

Thế nhưng đối lập hoàn toàn với vẻ mặt vui mừng của Thái tử điện hạ, Ti Thanh Trần bây giờ giống như bão dữ, khuôn mặt trầm xuống đến đáng sợ. Ti Tiểu Mễ đứng sau lưng Tô Nhực, nghe rõ nhưng gì mà Thái tử cùng Nhực tỷ nói, trong lòng không kìm được tức giận.

Nàng ta không hiểu rõ hết được những gì trong suy tính của Thái tử, nhưng lại đoán được không ít trong lời nói của hắn. Ai mà chẳng biết, người Tề quốc có phong tục trao túi thơm cho người mình yêu, đặc biệt trong đêm trăng tròn, nếu như người mình yêu nhận lấy túi thơm, như thế tình cảm sẽ đặc biệt trở nên càng sâu đậm hơn.

Nói như thế nào, thì đó cũng là phong tục vào đêm trăng tròn, nhưng qua một đoạn thời gian, việc trao túi thơm cho người mình yêu cũng trở thành lễ thường tình. Nếu như yêu người đó, thì người hãy trao túi thơm cho người đó, bất kể là vào ngày đêm như thế nào, người đó nhận, có nghĩa là đang đáp trả lại tình cảm của người.

Nghe đồn rằng Bình Trần quận chúa đã mất trí nhớ cách đây không lâu, sớm rõ điều này, Tiểu Mễ đã nổi lên ý nghĩ, muốn khiến cho nàng mua túi thơm, sau đó trao túi thơm đó cho đại ca, như thế thì sớm muộn gì Nhực tỷ cũng sẽ trở thành đại tẩu của nàng ta.

Hiện tại diễn ra đều lệch đi những gì mà Tiểu Mễ nghĩ thầm, nàng ta hối hận vô cùng, sớm biết Thái tử có ý với quận chúa, có chết nàng ta cũng không đặc biệt ngó lơ với đại ca, cùng nhau ra ngoài với bọn họ.

Cũng vào thời khắc Tô Nhực vui vẻ đồng ý mua cặp túi thơm, thánh giác của Miên Hoành đặc biệt trở nên vô cùng nhạy cảm.

Bên tai chưa kịp nghe tiếng thét của một phụ nhân gần đó, Tô Nhực đã bị một lực cực mạnh kéo lại, gáy đâm sầm vào một thứ gì đó cứng ngắt, eo bị giữ chặt đến nỗi đau nhói.

Trong lúc trời đất điên cuồng đảo ngược, Tô Nhực nhìn thấy khắp nơi mọi nháo nhào chạy loạn, tiếng thét chói tai vang lên, Tiểu Mễ được Ưu Kim Thần và tiểu Nhâm che chắn, có ba hắc y nhân vung kiếm đứng trước mặt Tiểu ca, Huru đại nhân bên tay cầm một thanh kiếm, Ti Thanh Trần vội vã chạy đi, những người kia về mặt ai nấy cũng đều đáng đáng sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kẻ Chủ Mưu

“Quận chúa, nàng không sao chứ?” Một giọng nói trầm trầm mang theo lo lắng kẻ sát bên tai Tô Nhực. Nàng theo bản năng lắc đầu một cái, sau đó lục đục muốn đứng dậy.

Miên Hoành giúp nàng, từ từ ngồi lên. Vừa rồi hắn nghe ra tiếng xé gió của mũi tên, vốn tưởng rằng muốn nhắm vào Thái tử điện hạ, không ngờ tới mũi tên đó lại là nhắm vào Bình Trần quận chúa.

Hắn cẩn thận quan sát một phen, rốt cuộc cũng không tìm ra đầu mũi tên.

Lúc này, ba hắc y nhân đứng chắn trước Thái tử vẫn âm trầm nguyên dạng, bọn họ hay bên tay là trường kiếm, sát theo Thái tử lui về phía sau. Ngao Hồng Tiêu đảm bảo an toàn, vội nhìn mũi tên đã đâm xuyên qua ngực chủ gian hàng, nàng ta đứng đối diện Tô Nhực, hiển nhiên khi nàng ngã xuống nàng ta liền chịu thay.

Tô Nhực lồm cồm bò dậy, kinh hoàng nhìn thân xác chủ gian hàng khắc trước còn vui vẻ nói chuyện với nàng, hiện tại lại nằm ngậy một chỗ, máu trên ngực tuông ra như suối, khuôn mặt kinh sợ sớm đã không còn giọt máu.

Nàng sợ đến run rẩy, trước kia trên truyền hình đã từng nhìn thấy người chết, cũng tận mắt nhìn thấy người chết. Nhưng chuyện nhìn thấy trên màn ảnh, người chết thân xác đã được rửa sạch, đông cứng, hoàn toàn khác hẳn với tận mắt chứng kiến cảnh tượng người khác chết đi. Còn là vì mình mà chết, đôi mắt kia bỗng chốc trở nên vô cùng đáng sợ.

Máu từ ngực nàng ta đổ đầy, khoảng cách không xa khiến chỗ máu thoát chống chảy đến chân Tô Nhực. Nàng nhìn dòng máu, mặt tái mét, chân run lủi ra phía sau vài bước, lập tức liền động phải lồng ngực ấm áp của một nam nhân.

“Quận chúa, đừng sợ.” Miên Hoành nhìn thấy nữ nhân trong ngực sớm bị dọa đến huyết sắc trên mặt cũng không còn, tay run mà bịt chặt lấy miệng mình, giống như kiềm nén không muốn hét lên thành tiếng. Hắn dùng tay bịt mắt nàng lại, chậm rãi kéo nàng sang phía khác, tránh cho mũi giày của nàng dính phải vết máu kia. “Quận chúa, đừng sợ, đã có ta ở đây...” Giọng hắn dịu nhẹ, thì thầm bên trên đỉnh đầu Tô Nhưộc.

“Nơi đây sớm đã có người theo dõi. Kia hẳn là một sát thủ, chúng ta thậm chí còn không nhận ra sát khí của đối phương.” Giọng nói Hưu Mạnh Dân tràn đầy phần nộ. Xung quanh đây không ít người của hắn và Thái tử, như thế nào lại có chuyện diễn ra như vậy.

“Kỳ thực bốn tướng sớm đã nhận ra được, nhưng vẫn chưa xác định được vị trí.” Miên Hoành dừng một chút, dùng cả thân người che chắn cho Tô Nhưộc, “May mắn lại nghe được âm thanh ám khí, lần này chắc chắn là của sát thủ.” Âm thanh xé gió lao cực nhanh, chứng tỏ lực bắn không hề nhẹ. Điều này cũng là hắn theo phán đoán mà nghĩ ngay đến sát thủ. Chỉ có những người được rèn luyện kỹ lưỡng, mới có lực đạo nhắm bắn chuẩn xác như vậy, thậm chí xuyên qua đám người mà thẳng đến chỗ quận chúa.

Tô Nhưộc nghe những lời bọn hắn nói, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Là sát thủ muốn giết nàng, nàng đã làm gì chứ? Từ xưa đến nay trong lòng ai cũng biết sát thủ giống như là một sinh vật khát máu, máu lạnh, ngấm ngấm bình sinh đã là tắm máu để trưởng thành. Tô Nhưộc đối với sát thủ nghĩ là cũng vậy, trước kia truyền hình đều nói sát thủ giết người không gớm tay, đối tượng vào tay sát thủ không bao giờ lường được mình sẽ chầu Diêm Vương tự lúc nào. Hiện tại nàng lại biến thành đối tượng của sát thủ, đầu óc liền xẹt qua hình ảnh của nữ chủ gian hàng kia, hốc mắt liền một trận nóng lên, thực sự nàng đang rất muốn khóc.

“Cũng không hẳn là vậy.” Tô Nhưộc nghe thấy giọng nói Tiêu Mễ có chút lạnh lẽo, thân người nàng bị Miên Hoành xoay ngược, khuôn mặt áp hẳn vào lồng ngực cứng rắn của hắn.

“Lực đạo tuy mạnh, kỹ năng tuy chuẩn xác, nhưng nếu là của sát thủ, thì trên mũi tên chắc chắn phải có ấn ký.” Giọng tiểu Nhâm vô cùng nặng nề nói tiếp: “Đệ nhận ra, mũi tên này là của hoàng thất.”

Lúc này Ti Tàng Nhâm rút mũi tên đưa cho Ngao Hồng Tiêu. Thái tử nhìn chăm chăm vào nó, đầu mũi tên dính máu, hắn vớ một túi thơm bên cạnh lau sạch đi. Quả thực, trên đầu mũi tên là ấn ký của riêng hoàng thất, đường nét sâu, rõ, thứ mà Hồng Tiêu quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn nữa.

Nháy mắt con người Hồng Tiêu co lại, đáy mắt tràn đến tia lạnh lùng tàn nhẫn. Tay hắn siết chặt mũi tên, lực mạnh đến mức mũi tên bị hắn bẻ làm đôi.

Tiếng vó ngựa nhanh chóng truyền đến, âm thanh nháo loạn của dân chúng hiện tại đã tắt hẳn, giọng nói mạnh mẽ của Trần Bắc vương lập tức đánh thẳng vào nội tâm của Ngao Hồng Tiêu.

“Bảo vệ Thái tử điện hạ, lập tức tạo vòng bao vây nội vực!”

Mệnh lệnh đưa tuyên ra, ngay tức khắc có hơn hai mươi tên hộ vệ chạy đến bảo vệ Ngao Hồng Tiêu. Xung quanh, dân chúng bị dọa nằm sấp xuống đất, hoảng sợ nhìn từng đám hộ vệ hoàng thất lục soát khắp nơi, từng bước chân truyền lực mạnh mẽ vang dội, lại làm cho bọn họ an tâm phần nào.

“Thái tử điện hạ.”

“Hạ quan tham kiến Thái tử điện hạ, Miên Đại tướng quân.”

Sau lời Trần Bắc vương, là Nghê Thừa tướng.

Ngao Hồng Tiêu lạnh lùng nhìn đoàn người đang cúi thấp trước mặt mình, âm trầm thở ra một hơi, không mặn không nhạt nói: “Bốn thái tử từ khi nào lại bị phát giác như vậy?”

Miên Hoành cũng không lên tiếng đáp lễ, chỉ lẳng lặng vỗ về Tô Nhưộc, bên cạnh ba người còn lại đang dò xét xung quanh.

Nghe thấy câu hỏi lại giống như tường thuật của Thái tử điện hạ, Trần Bắc vương cúi đầu lên tiếng: “Bốn vương vốn dĩ ghé ngang thấy trận hỗn loạn, rõ ràng là hoàng huynh gặp nạn, lập tức cho người điều động đến để phù trợ sự an toàn của người.”

Ngao Hồng Tiêu cười lạnh, nghĩ rằng hắn đại đến mức tin rằng bọn người Trần Bắc vương trùng hợp ngang qua đây, lại thấy hắn “gặp nạn” mà tương trợ sao.

Hắn nhếch mép, quay đầu nhìn Tô Nhưộc đang yên trong lòng Miên Hoành, cảm thấy trong lòng trào lên một cảm xúc giận dữ, tay siết chặt đến nỗi gân xanh hiện rõ mồn một.

“Bốn thái tử cho các người một đêm, nếu không tìm được hung thủ, thì húc nhật ngày mai chuẩn bị tìm chết đi!” Nói rồi không đợi bọn người kia phục hồi, đã dùng lực đập vỡ cả gian túi thơm. Không nói hai lời xoay người bước đi, xung quanh là hàng hàng hộ vệ, không chừng một khe hở.

Nghe tiếng đập “rầm”, Tô Nhưộc giật mình một cái, lúc này tinh thần đã tỉnh táo đôi chút, nàng mới phát hiện mình đang ghì chặt eo nam nhân khác, vội vàng buông tay muốn thoát khỏi lồng ngực vững chắc kia.

Miên Hoành thấy thế cũng không gượng, buông tay nàng ra rồi cho phép bọn người kia miễn lễ. Thấy bọn họ trầm mặc, có lẽ là do con thịnh nộ của Thái tử vừa rồi, hắn cũng cảm thấy một đêm tìm hung thủ quả thực khó khăn, nghĩ vậy bèn nói: “Đầu sao cũng là cảm tạ vương gia, đại nhân. Quả thực vừa rồi cũng khiến không ít người bị dọa sợ.”

Lúc này Trần Bắc vương mới nhìn thấy Bình Trần quận chúa, kia không phải vừa rồi tướng quân ôm nàng đấy chứ? Hắn sững sờ một chút, sau đó cũng cười một tiếng, rồi hướng đến Tô Nhượng mà hành cung nhĩ lễ: “Bổn vương ra mắt quận chúa.”

Tô Nhượng nhìn hắn, một nam nhân bề ngoài đẹp đẽ, đôi mắt hoa đào lơ đãng mê người. Nàng hiện tại chẳng có tâm hứng muốn quan sát người khác, vội gật đầu một cái, sau đó thẳng chân bước đến Tiêu Mễ.

Trần Bắc vương từ trước đến nay đã sớm quen thuộc với tính khí của Bình Trần quận chúa, vốn rằng nàng ta gật đầu với mình là đã tốt lắm rồi, như thế bèn không quan tâm nữa.

Huru Manh Dần đứng một bên, hết thấy mọi thứ đều lọt hết vào mắt hắn, đáy mắt hắn xẹt qua một tia âm trầm.

Hắn đến bên bốn người Tô Nhượng, mỉm cười một cái nói: “Nơi này để Hoàng huynh giải quyết, để ta đưa các người trở về.” Nói rồi quay kiểm thu về.

“Để ta đưa hai người Mễ cô nương trở về, người cứ việc của quận chúa.” Ưu Kim Thần vốn rằng không ngại, Ti gia một chân giang hồ, hai người này cũng không phải dễ ầu thương, cho nên hắn cũng không có bất kì lo lắng.

Ngược lại vừa thấy trạng thái sợ đến tái mặt của quận chúa kia, trong lòng hắn bỗng dưng nổi lên tia thương hại. Võ công hắn không cao bằng Huru Manh Dần, dù cho là có thêm hai người Ti gia cũng không nắm chắc ngang ngửa. Mặt lại phủ quận chúa ngược hướng Ti phủ, còn cách xa hơn chỗ này rất nhiều. Hắn không muốn vướng chân, cũng nghĩ để Manh Dần bảo vệ quận chúa, một mình như vậy lại khiến cho hắn tin tưởng Manh Dần hơn ba người bọn hắn rất nhiều.

Huru Manh Dần nghe bằng hữu nói, cũng tỏ vẻ đồng ý, mới xoay người muốn đỡ Tô Nhượng bước đi.

Đoạn bọn họ liền chấp thuận. Tiêu Mễ nhìn sắc mặt Nhượng tỷ, cảm thấy hiện tại cũng không phải lúc tiếp tục tham gia lễ hội. Đêm nay sớm đã bị bọn ám sát làm cho vỡ nát, lễ hội cũng chẳng còn, ngược lại còn làm cho Nhượng tỷ hoảng sợ như vậy, quả thực là đáng chết.

Nhưng nghĩ lại nàng ta có chút tiếc nuối. Vừa rồi không hiểu đại ca lại chạy đi đâu, để Nhượng tỷ một mình như thế, lại còn có Hoàng huynh. Đại tướng quân đã ôm người ta, hiện tại làm sao không có ý với người ta cho được.

Nàng ta sâu kín thờ dài một hơn. Nắm lấy tay Tô Nhượng tỏ vẻ xin lỗi, sau đó còn nói hôm sau chắc chắn sẽ đến phủ quận chúa với nàng, rồi mới rời đi.

Huru Manh Dần một bên nói với Miên Hoành, tướng quân đã đồng ý giải quyết, xong xuôi bèn giúp Tô Nhượng chỉnh lại thần sắc, lúc này mới chậm rãi đưa nàng trở về.

Miên Hoành chăm chăm nhìn bóng dáng Tô Nhượng dần dần biến mất trong bóng đêm, kéo lại tâm tư xử chuyện với vương gia.

“Trước nên đi trấn an dân chúng, không kéo lại tìm được một chút gì đó...”

Mặc dù bị kinh sợ, nhưng kinh thành vốn xảy ra chuyện này nhiều lần, cho nên dân chúng sau khi qua trận hoảng loạn liền có thể bình thường trở lại.

Nhưng có lẽ vừa rồi đối tượng bị ám sát là người hoàng thất, còn đặc biệt là Thái tử điện hạ thân võ anh minh, cho nên không khí lễ hội thoáng chốc trở nên trầm xuống, quả giờ phút cũng khiến mọi người hơi mệt mỏi, từng gian hàng bắt đầu thu thập, bắt đầu hạ quán.

Tô Nhượng nắm chặt ống tay áo, trận kinh sợ vừa rồi vẫn chưa tan biến hết thấy trong lòng nàng.

Gió đêm thoáng qua một cơn, Tô Nhượng bắt gặp lạnh run, khuôn mặt lần nữa trắng bệch.

“Quận chúa, người như thế nào? Không ổn sao?” Giọng nói Huru Manh Dần trầm thấp, đều đều truyền đến bên tai Tô Nhượng.

Nàng lắc đầu một cái, tiếp tục đi lên phía trước.

Nàng vốn dĩ không thân thiết với hắn ta, nào biết bây giờ lại cùng đường trở về với hắn đâu.

“Quận chúa, người đừng sợ.” Huru Manh Dần nhìn ra rõ bờ vai đang run lên kia, trong giọng nói bỗng chốc mềm mại, “Thái tử chắc chắn sẽ sớm tìm được kẻ chủ mưu, người sẽ mau chóng được an tĩnh thôi.” Một khi đã có người muốn ám sát mình, thì bản thân sẽ sinh ra cảm giác lo sợ, đó là điều đương nhiên. Chỉ cần một khi kẻ muốn giết mình còn chưa chết, thì tính mạng bản thân sẽ bị đe dọa, tinh thần sẽ tràn ngập cảnh giác, giống như dây cung đã bắt đầu bị kéo căng, như vậy sẽ khiến cho con người luôn đặt vào trạng thái khẩn cấp, cả người lo lắng khó chịu.

Tô Nhượng nhìn phía đường nhỏ tối sớm đã thừa thốt người, gió lạnh làm nàng tỉnh táo đôi chút. Nàng nghiêng đầu nhìn Huru đại nhân, bên tay là cặp túi thơm vừa rồi nàng còn cầm lấy.

“Tìm được hung thủ dễ vậy sao? Ta còn cho rằng sát thủ rất khó tìm được.” Nàng còn biết đến sát thủ luôn đi kèm với một tổ chức, muốn động đến bọn họ đâu phải dễ dàng gì.

Huru Manh Dần ngạc nhiên nhìn nàng, không nghĩ tới quận chúa lại nói chuyện này với mình. Hắn thầm nghĩ có lẽ là nàng muốn đánh lạc hướng tâm trí, bèn cười một tiếng nói: “Cũng không hẳn là sát thủ, hiện tại chưa rõ được hung thủ là ai.” Hắn dừng một chút, bỗng dưng trở nên âm trầm, “Nhưng trước tiên đã biết là người hoàng thất.”

Tô Nhực không hiểu, nàng cũng là người hoàng thất, Thái tử cũng là người hoàng thất. Đã vậy thì có sao điểm ngắm lại là nàng? Cùng là hoàng thất với nhau, hà có phải như vậy?

Nếu nói hoàng thất “uống” máu lẫn nhau, chắc hẳn phải là Thái tử mới đúng chứ. Cuộc chiến tranh quyền đoạt vị của hoàng tử luôn luôn tồn tại, nàng không có liên can, tại sao mũi tên khi đó lại nhắm ngay mục tiêu là nàng?

Hại chết một người vô tội. . .

“Quận chúa, dầu là thế nào thì hẳn cũng phải đền tội. Ám sát hoàng thất, đồng nghĩa với việc phải chết!” Huru Manh Dần lạnh lùng nói một câu, thân hình Tô Nhực lần nữa chấn động, run sợ không ngừng.

Chết. Là phải chết, không phải giam cầm trong ngục tù tăm tối.

Giống như hình ảnh nữ tử chủ gian hàng trưng mắt nằm trong vũng máu kia lại hiện lên trước mắt Tô Nhực, nàng sợ đến mức chân nhuyễn ra, không giữ được thăng bằng mà ngã xuống.

Cũng may Huru Manh Dần nhanh tay đỡ được, vội vàng ôm lấy quận chúa mà bước đi.

Tô Nhực cảm nhận được vòng tay của hắn, bất giác có bài xích lạ kỳ. Nàng khẽ cười lên một tiếng, nói rằng mình không sao, sau đó bỏ cơ thể cứng lại của Huru đại nhân, thoát khỏi vòng tay hắn, tự mình đi về phía trước.

Trong nháy mắt, Huru Manh Dần lập tức biến sắc. Đôi mắt hắn ánh lên tia ngọt ngào, nhân nhật ưu thương, lại có chút giận dữ.

Ánh trăng đêm nay rất sáng, gió nổi lên từng trận dịu nhẹ, Tô Nhực hơi thở ra, khẽ nói cảm ơn với Huru Manh Dần, sau đó lẳng lặng nghe tiếng hít thở đều đều của nam nhân bên cạnh.

Hắn không nói lời nào, chỉ có đôi tay nắm chặt, kìm nén cảm xúc trong lòng. Nàng ôm Miên Hoàn, nàng cười với Thái tử, nàng khoác tay Tàng Nhâm, nhưng nàng lại chống cự sự quan tâm của hắn. Chỉ là một cái nâng đỡ, thế nhưng hắn biết nàng có tâm tình không tốt. Cái đẩy tay lạnh nhạt đó của nàng khiến Manh Dần cảm giác tự ti, xộc lên một sự ghen tị không hề nhỏ.

Cảm giác được không khí bất đầu lạ lẫm, Tô Nhực mặc dù không muốn bắt chuyện với người bên cạnh, nhưng nàng lại là cần đến sự giúp đỡ của hắn ta. Nghĩ rồi nàng bèn cất giọng hỏi nhỏ: “Huru đại nhân, vì sao lại có kẻ muốn ám sát ta?”

Huru Manh Dần lạnh nhạt đáp lời: “Quận chúa, chuyện này hạ quan vẫn chưa thể rõ chân tướng, chỉ có thể chờ tin từ vương gia.” Tô Nhực là người hoàng thất, cho nên Huru Manh Dần như thế cũng phải có một phần cung kính, thế nhưng danh xưng hắn lại làm cho khoảng cách của hai người kéo xa. Vốn rằng chức quan của hắn cũng không hề nhỏ.

Tô Nhực gật đầu, không lên tiếng. Không khí lại trở về lúc ban đầu, thủy chung trầm mặc đến khi hai người đứng trước phủ quận chúa.

“Huru đại nhân, cảm ơn.”

Huru Manh Dần cười khẽ một tiếng, nụ cười xuyên ánh trăng, đâm vào lòng người cảm giác âm dịu không nói nên lời. Hắn nghiêng đầu, không biết nói cho Tô Nhực nghe, hẳn là nói cho lòng hắn nghe, “Thái tử chắc hẳn coi trọng quận chúa. . .”

Thân thể Tô Nhực thoáng chốc cứng đờ, giống như nhìn ra được điều bất thường từ nàng, Huru Manh Dần kéo khộc miệng một góc thật nhỏ, hắn nói: “Vốn dĩ đưa quận chúa trở về an toàn là bổn phận của Manh Dần. Sau này người có thể gọi ta là Manh Dần hoặc Dần ca. . . giống như bọn họ.”

Tô Nhực nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, bỗng nhiên cảm thấy khó nói nên lời. Đó không giống ánh mắt của hắn lúc các nàng lần đầu gặp mặt. Nó rất kỳ lạ, đến mức nàng không kiềm được mà bị hút sâu vào đó.

Giống như bọn họ đã quen biết từ rất lâu. . .

“Cảm ơn.” Nàng xoay người, không muốn tiếp tục đối diện với Huru Manh Dần.

“Hẹn đêm cung yến.”

Đến khi nàng vào thẳng bên trong viện chính của phủ, vẫn nghe thấy tiếng nói trầm khàn mạnh mẽ của nam nhân ngoài phủ. Tiếng cười hắn đánh vào tim nàng, Tô Nhực sờ tay, da gà đã nổi lên một mảng. Hóa ra nàng vẫn còn rất sợ thế giới kỳ lạ này.

Ngay lúc Tô Nhực được đám nha hoàn trong phủ chăm sóc, tắm rửa, dùng cơm, thì ngay tại Đông cung, chính phòng Thái tử điện hạ lại xảy ra một trận phong ba bão táp điên cuồng.

Ngao Hồng Tiêu trong tay ném một chiếc cốc sứ, ném mạnh vào một tên hộ vệ đang quỳ trước mặt. Chiếc cốc có lực cực mạnh, đập mạnh vào trán của tên hộ vệ đó, làm hắn bật lùi ra phía sau, ngã xuống. Thế nhưng hắn lại không dám nhả mày dù chỉ một chút. Hắn nhanh chóng đỡ người, quỳ lại vị trí ban đầu.

“Bồn điện hạ nuôi các người để làm gì? Hà?”

Giọng của Thái tử cao lên, quát một tiếng khiến bọn người đang quỳ phía trước bắt giắc run rẩy.

“Một trăm hai mươi tám tên các ngươi!” Thái tử chỉ tay vào đám người trước mặt, trầm mặt lạnh giọng: “Còn sống cũng thực phí đất, bổn điện hạ cho người vây sát như vậy, các ngươi thậm chí còn chẳng biết được tên tiện nhân kia là ở góc nào, cứ nhiên lại để cho hắn trốn thoát!”

Ngao Hồng Tiêu đứng thẳng người, thờ mạnh một hơi. Nếu sớm ra Miên Hoành không nghe được âm thanh của ám khí, thì mạng của Tô Nhượng đã bị mất từ lâu rồi. Nghĩ đến đây, lòng hắn liền tràn ngập nộ khí.

“Khá lắm, khá lắm!” Hồng Tiêu co nắm tay, gắng từng tiếng một qua kẽ răng: “Bổn điện hạ cho các ngươi cơ hội, canh một đêm nay nếu không đến được ‘Tuyên Đô Diệt’ sát hoạch, thì đừng nghĩ đến mạng trở về! Cút đi!”

Một trăm hai mươi tám hộ vệ trong chính điện Đông cung vừa nghe Thái tử nói xong, mặt lập tức tái mét, tay chân lạnh cóng, cả thân người run lên bần bật. Thế nhưng bọn họ không dám để chủ tử nổi trận lần nữa, khó khăn đứng dậy, vận công nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bước chân cuối còn chưa ra khỏi đại điện, thế mà vẫn nghe tiếng Thái tử điện hạ gầm lên tràn đầy phẫn nộ ở phía sau.

Cũng trong đêm hôm đó, một trăm hai mươi tám hộ vệ hoàng thất, ba mươi hai ám vệ Thái tử, tổng cộng có một trăm sáu mươi con người tài giỏi phi phạm trong đêm lễ hội không bảo vệ an toàn cho đoàn người hoàng thất, bước ra từ Đông cung Thái tử, đến ‘Tuyên Đô Diệt’ tổng sát. Sau đó, từ một trăm sáu mươi, chỉ còn lại một trăm mười bảy người sống sót trở về, bốn mươi ba người chôn thân tại nơi ấy...

Tiếng cầm vương vãn từ chính điện Đông cung truyền ra đến tận bên ngoài.

Phi Túc biết, tiếng cầm sẽ giúp cho điện hạ bình tĩnh lại. Y lén mắt nhìn qua cả khuôn mặt trầm lặng lạnh lùng, đôi mắt nhắm chặt, bờ môi mím lại của điện hạ. Hiên nhiên, ngài đã giận lắm rồi.

“Kẻ đó là ai?” Giọng nói của Hồng Tiêu lạnh như đáy cốc, khuôn mặt vẫn như cũ không thể hiện cảm xúc.

Kẻ đang quỳ thứ ba, tức Phi Mê cúi đầu, cung kính đáp lời: “Bẩm chủ thượng, từ đây biết là ám khí của Bình Mạn vương.”

“Đinh”, ngón tay gảy đàn của điện hạ lập tức làm đứt một sợi dây đàn. Đầu của năm người dưới đất cúi càng thấp hơn nữa.

“Y từ khi nào đã nuôi được một kẻ biết khống chế khí tức đến mức ngay cả Tam đại ám vệ Đông cung ta cũng không nhận ra?” Trong giọng nói truyền ra không rõ thái độ, thế nhưng vừa nghe qua đã biết được điện hạ ngay cả Bình Mạn vương cũng không để vào mắt.

“Bẩm chủ thượng, dấu vết để lại là người của Đệ nhất sát thủ môn.” Người quỳ thứ năm, tứ Phi Túc hơi nhỏ giọng trả lời.

“Sát thủ môn?” Tiếng cầm đột ngột dừng lại. Ngao Hồng Tiêu chậm rãi mở mắt, hừ lạnh nói: “Hóa ra cái tiểu tiện nhân họ Phí kia lại lớn gan như vậy!”

Hưu Mạnh Dân là người quỳ thứ hai, nghe đến họ Phí thì nhú mày. Kể từ lúc biết được là người của Bình Mạn vương, hắn đã một phần nhỏ tim được điều kì lạ. Không ngờ lại là người của Phí phu nhân.

“Bổn điện hạ cho năm người các ngươi cơ hội chuộc tội.” Năm người dưới đất nghe thấy, lập tức đưa tay đan lên đầu, đây là hành động thể hiện niềm vinh hạnh khi được giao nhiệm vụ. “Trong buổi cung yến ngày mai, tìm mọi cơ hội phỉ ả tiện nhân họ Phí kia.”

Năm người lại đưa tay xuống trán, hành động đã nhận nhiệm vụ.

“Nếu như không phé được ả, thì năm người các ngươi cũng giống như lũ hộ vệ vô dụng kia đi!” Ngao Hồng Tiêu cảm trong tay quả cầu bên chân, quả cầu vàng đẹp đến mê người. “Dám động đến người hoàng thất, không giết được ngươi cũng phải để ngươi sống không bằng chết!” Quả cầu vàng trong tay hắn, cứng như đá, thế nhưng chỉ là một cái siết tay, quả cầu vàng đó liền bị Ngao Hồng Tiêu nghiền nát trong tay...

Năm người nhận lệnh, lặng lẽ lui ra, ánh mắt lại không tự chủ hướng về phía cái xác to lớn ở kia không xa.

Đó là Đệ nhất hộ vệ hoàng thất được hoàng thượng đưa xuống Thái tử. Cái gọi là Đệ nhất, bây giờ lại bị một bàn tay của điện hạ giết chết. Mắt hắn trắng dã, bả vai phải của hắn bị bóp nát, đầu của hắn xoay nửa vòng, xương cổ lộ ra, đầu gần như bị lìa khỏi thân...

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cung Yến

Miền Hoành trở về phủ cũng đã quá muộn, Mạc Kiều đứng ở ngoài đợi chủ tử, thấy hấn về lập tức chạy đi chuẩn bị nước tắm.

“Tướng quân, tướng quân, lễ hội như thế nào? Có vui không? Có nhiều mỹ nhân không?” Mạc Kiều vừa đỡ lấy Miên Hoành, vừa cao hứng hỏi hấn.

Miền Hoành cười một tiếng, nói: “Tạm, không biết có nhiều mỹ nhân hay không, nhưng ta lại gặp được một đại mỹ nhân...”

“Này, đại mỹ nhân!” Mạc Kiều nghe đến mắt liền tỏa sáng.

“Ừ, hôm nay ta gặp Bình Trần quận chúa, đến gần nàng mới thấy, nàng còn hơn hấn cả danh đại mỹ nhân.”

Mạc Kiều nghe tướng quân nói hết câu, liền tròn to mắt nhìn hấn, lấp ba lấp bắp: “Bình Trần... Bình Trần quận chúa?”

“Phải.” Miên Hoành bật cười, để cho hạ nhân lui xuống, sau đó bắt đầu thay quần áo. “Hôm nay có thích khách muốn ám sát nàng, ta lại “vô tình” ôm nàng vào lòng, nói mới may mắn qua được một kiếp.”

“Ám sát quận chúa?” Mạc Kiều chạy đến bên chủ tử, hé miệng hô lên vô cùng ngạc nhiên, “Chẳng phải ở đó cũng có Thái tử điện hạ sao ạ? Làm sao có thể có thích khách?”

“Mục tiêu là quận chúa, nàng đúng là bị mất trí, còn vô cùng sợ hãi.” Miên Hoành ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Ta đoán được một phần là người Sát thủ môn, nhưng ám khí lại là của người hoàng thất. Tì đại công tử cùng người của Thái tử đuổi theo, nhưng tiếc thay đã mất dấu. Điều này khiến ta càng thêm chắc chắn suy đoán của mình, Thanh Trần không phải là người bình thường, cắt đuôi y là một chuyện vô cùng lợi hại, từ đó mà nói, kẻ ám sát nàng là người trong giang hồ, kẻ chủ mưu lại là người trong hoàng cung.”

Mặc dù không biết được tên thích khách đó lợi hại cỡ nào, từ đầu chỉ biết hấn có thể tự kiềm chế được sát khí trên người hấn đến mức ám vệ của điện hạ cũng không nhận ra, đủ để biết người này mạnh đến cỡ nào.

Mạc Kiều không có ở đó, nhưng nghe được những lời tướng quân nói, lại thấy vẻ mặt trầm tư của hấn, cũng biết được chuyện không đơn giản. Hấn nghĩ một chút rồi nói: “Tướng quân, đêm mai có buổi cung yến, tướng quân có cần thuộc hạ gọi bọn người Kiều Phù trở lại không?”

“Không cần.” Miên Hoành nhắm mắt, nói: “Kiều Phù y trở về cùng ta, lại một mình trở về bản doanh, hiện tại chắc chắn là ở lão nhân gia có chuyện, cứ để bọn họ ở đó, vài ngày sau lão tướng đã ổn, thì hãy gọi bọn họ về.”

“Nhưng cũng sắp đến cuối tháng rồi...”

“Không sao cả.” Miên Hoành không đợi Mạc Kiều nói hết, đã cắt đứt, “Bỏn tướng không vô dụng đến mức như thế, bao giờ có thư của lão tướng, thì nói ta hay. Hiện tại người lui ra ngoài.”

Miền Hoành nói rồi thả mình sâu xuống nước. Mạc Kiều thấy vậy mới thở dài, cũng không dám nhiều lời, chậm chạp lui ra.

Miền Hoành nghe tiếng bước chân xa dần, hấn mở mắt ra, đưa bàn tay lên mũi. Hấn nhứ mảy một cái, sớm biết mùi hương của nàng nhanh phai như thế, đã ôm nàng lâu hơn một chút, lòng bàn tay chỉ mới đây mà đã mất đi hơi ấm của nàng rồi...

***

Sáng sớm hôm sau, Tô Nhược thức dậy thật sớm. Hôm qua trở về, cũng không biết Hòa Diễm như thế nào lại biết được chuyện ở lễ hội. Nàng ta nháo lên nháo xuống một trận, làm cho nàng buồn cười không thôi, cũng không biết ai là chủ tử, ai là nha hoàn.

Nói rằng đêm nay trong cung thiết đãi dạ yến, cho nên nàng phải chuẩn bị. Nói là chuẩn bị, kỳ thực là Hòa Diễm sợ quận chúa quên những nghi thức trong yến tiệc, bèn cho người đến nói qua một lần cho quận chúa, như vậy thì đêm nay sẽ không khiến cho ngài phải bẽ mặt.

Phượng Tô Nhược học theo cách uống trà. Một tay dùng ba ngón cầm lấy tay cầm của cốc, một tay còn lại dùng khăn tay hoặc tay áo che khóe môi khi nâng cốc. Không được uống quá nhiều, quá nhanh, quá mạnh. Chỉ được để lộ đôi mắt khi uống. Không được để nước làm bẩn môi, ngay cả môi trong cũng không được ướt quá nhiều...

“Không được, quận chúa, ngài uống quá nhanh rồi.” Người dạy cho Tô Nhược là Dinh ma ma từ cung đến. Dinh ma ma là người chuyên chỉ được Thái hậu đưa dạy cho các nữ nhân hoàng thất, nhất là các công chúa. Lúc Hòa Diễm dự tính sẽ gọi người, thì trùng hợp lúc đó Thái hậu cũng muốn quận chúa nhớ lại một chút lễ nghi trong cung, cho nên Dinh ma ma rất nhanh chóng đến phủ quận chúa, cấp tốc dạy nàng những thứ cơ bản.

“Không học cái này nữa! Đồi!” Con người của Tô Nhược từ trước đến nay chưa bao giờ nhẫn nại như hiện tại. Nhưng nàng ngồi một chỗ từ sáng đến trưa chỉ để học cái này thực quá khó khăn rồi. Rõ ràng tốc độ nàng uống trà đã chậm đến mức không thể nào chậm hơn, nếu như còn bắt nàng giảm nữa, sợ là rùa bò còn nhanh hơn!

Đối mặt là người mà hoàng thượng cũng dành cho mấy phần thể diện này, Dinh ma ma dù có hà khắc với người khác đến mấy cũng không dám cãi lệnh. Bà nhìn quận chúa một chút, vị đại mỹ nhân này, là nhất phẩm quý nữ Phùng Linh quốc, nhan sắc hơn người, thể nhưng tính nết cùng đầu óc lại không tốt như thế.

Dinh ma ma có chút nhụt chí, bà ta hơi cúi đầu, cung kính nhận lỗi: “Mong quận chúa bớt giận. Hiện tại ngài có muốn học cách phẩm trà không ạ?”

Tô Nhực nghe đến từ “trà”, lập tức nổi cáu: “Ngoại trừ trà ra, ngoại hết cái thứ để dạy ta trong cung yến rồi sao?”

“Bẩm quận chúa, phẩm trà, nhận món, là những điều đặc biệt đáng chú ý trong cung yến.” Dinh ma ma nói xong, lại cúi đầu.

“Vậy thì ngoại trở về đi, ta không học nữa.” Tô Nhực giờ tỉnh bề trên, không nói hai lời liền đứng lên, vòng qua đi vào bên trong.

Dinh ma ma thấy thế vội quỳ xuống hành lễ với nàng, đợi dáng nàng đã khuất sau bình phong, mới đứng dậy, thở một hơi rồi đi ra ngoài, cũng không quên đóng kín cửa.

“Tiểu Hòa, Thái hậu có dặn trước, đừng để quận chúa đến quá muộn.” Gặp được Hòa Diễm, Dinh ma ma trao lời đến trước.

“Được, Dinh ma ma đa tạ.” Hòa Diễm đưa Dinh ma ma lên kiệu, sau đó cúi đầu chào một tiếng. Xong xuôi nàng ta mới trở vào, cẩn thận vào chính phòng quận chúa, bắt đầu chuẩn bị một số thứ, nhất định không thể để quận chúa đến muộn.

“Hòa Diễm.” Phụng Tô Nhực đứng trong hoa viên, nhìn thấy Hòa Diễm thì kêu lên một tiếng.

“Dạ, quận chúa.”

“Lúc trước, ta thích nhất là cái gì?” Nàng đưa tay, vuốt mái tóc đang rũ xuống của mình, “Tính tình ta như thế nào? Ngoại nói ta nghe một lượt đi?”

Hòa Diễm kinh ngạc nhìn nàng, giống như muốn xác thực điều gì đó, nàng ta đến gần Tô Nhực, hỏi lại: “Ý quận chúa là...?”

“Chẳng qua là muốn nhớ về mình ngày trước một chút thôi.” Tô Nhực cười lên một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên sâu thẳm, “Ta hiện tại quá nhàn rồi, ngoại lại xem có quá nhiều người ghét ta, trước kia ta sống như thế nào lại không có ai dám làm gì, nay lại có người cố ý ám sát ta. Ngoại nói xem là thế nào?”

Hòa Diễm sợ hết hồn, vội vàng cúi đầu xuống, lắng nghe Tô Nhực nói tiếp: “Ai chà, người nói ta đều hung hãn, lại nói ta ngu ngốc, trước kia là như vậy phải không?”

“Quận, quận chúa... không... không phải như vậy.” Hòa Diễm lần này là quỳ hẳn xuống đất, nàng ta sợ đến nói năng cũng lắp bắp. Là ai chứ? Là ai dám nói cho quận chúa những lời này? Nàng ta mà biết được, thì chắc chắn người đó sẽ không yên thân!

“Ngoại quý cái gì chứ.” Tô Nhực nói, nghiêng đầu nhìn nàng ta hỏi: “Trước kia ta ăn mặc như thế nào? Hiện tại có sai biệt lắm sao?”

“Dạ.” Hòa Diễm ngập ngừng một chút, sau đó chủ động nói với nàng: “Quận chúa có muốn nhìn một chút chân dung của ngài không? Ngày trước An Quận vương có họa ra rất nhiều về ngài, hiện tại giữ lại chỗ ngày một ít, ngài có muốn đề nôm tử đưa ngài đi xem qua không?”

“An Quận vương?”

“A, là tứ vương gia, thân huynh của quận chúa đó.” Hòa Diễm nhìn nàng, có chút mong chờ được phép đứng lên. Tô Nhực hừ một tiếng, nàng ta lập tức cun cút bên cạnh nàng nói: “Quận chúa, ngài đề nôm tử nói lại một lần về ngày trước của ngài nhé. Ngày trước, quận chúa thích nhất là luyện võ, ghét nhất là người lảm chuyện...”

“Ta ghét nhất người lảm chuyện sao? Vậy sao ta lại nuôi một người lảm chuyện như ngoại nhỉ?”

“Quận chúa... quận chúa đừng nói như vậy chứ...”

“Được rồi, bỏ đi cái biểu cảm đáng xấu hổ đấy đi. Nói tiếp!”

Hoa trên cành rơi xuống là tả, cánh chim chao lượn trên không trung, từng áng mây trên bầu trời xanh lại di chuyển. Hai chủ tớ một người nói một người nghe, cứ như vậy, cứ nhiên lại đến tịch thực...

Tô Nhực được bọn nha hoàn hầu hạ tắm rửa, bước ra cả người đều là hương hoa hồng ngào ngạt. Thay lên người bộ hoàng phục đỏ, Hòa Diễm lại nói qua, nữ tử hoàng thất ngoại trừ hoàng quý phi, các nữ nhân không có phẩm “phi”, tất cả đều phải là một hoàng phục đỏ, bên ngoài còn khoác thêm một dải lụa màu tượng trưng quyền hạn của chính bản thân mình.

Bình Trân quận chúa là hoàng thất ngoại tộc, lại có được sủng ái của hoàng thượng, trở thành hoàng thất nửa dòng Chiêu quốc, có nghĩa là đã được xem là một phần nào đó trong hoàng thất đất nước này. Vì vậy, hoàng phục đỏ, viền vàng, chỉ vàng, còn có thêm dải lụa màu lục nhạt, nhìn qua rất phù hợp.

Phụng Tô Nhực ngồi trước gương đồng, để mặc bọn nha hoàn tiếp tục công việc tô điểm khuôn mặt của nàng. Bọn họ cũng không cho nàng tự mình bôi môi đỏ.

Sau một khoảng thời gian, cuối cùng bọn họ cũng thu thập xong xuôi hầu hạ quận chúa.

Nàng nhìn vào gương đồng, ngạc nhiên đến trợn cả mắt. Trong đó là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp. Khác hẳn với vẻ ưu thương bình thường, hiện tại lại là một mỹ nhân có vẻ đẹp vô cùng sắc sảo. Mây cong bán nguyệt, như một dải núi dài mà thẳng, kéo qua khóe mắt được vẽ đậm, đen hếch cao, không còn hạ xuống như trong trí nhớ của nàng. Gò má tô hồng hơi đậm, cao, kèm cánh mũi không cao mấy, cong một vòng hơi chun, hấp hê một chút trên đôi môi căng mọng, điểm đỏ một hình trái tim, nàng đưa ánh mắt không nhìn qua rất kì lạ, nhưng tổng hợp tất cả các bộ phận trên gương mặt lại, những đường nét mặn mà lại khiến cho vẻ đẹp của nàng tăng lên gấp bội.

“Quận chúa, ngài mau chọn trâm cài.” Tô Nhực cố đánh mắt không nhìn vào gương đồng nữa, bên trong quả thực khiến người khác mê muội, chính nàng còn thấy bị quyến rũ.

“Lấy bộ này đi!” Trong rương không ít thứ đẹp, nhưng nếu đã là đi cung yến, mặc hoàng phục đỏ, gương mặt yêu mị như vậy, thì cho màu đỏ luôn đi.

Bộ nữ trang, trâm cài nàng chọn là một bộ ngọc Thủy Châu, nghe nói khá hiếm, là từ Phùng Linh quốc mang đến đây. Trâm cài thì màu đỏ xen lẫn trắng, cực kì lạ mắt, đầu còn có một họa tiết hình cánh hoa, nở rộ, vô cùng xinh đẹp, lại phù hợp với kiểu vấn tóc của nàng. Hoa tai bọc cả một vòng tai sau, rồi mới xuyên lên phía trước, nhấn đeo tận bốn ngón, áp sát vào ngón tay giống như bám vào, từng họa tiết uốn lượn kì dị nhưng lại vô cùng tinh xảo.

Tô Nhực lại nhìn thứ cuối cùng mà mình phải đeo, một chiếc vòng ngọc nửa xanh nửa trắng, không thuộc vào bộ ngọc Thủy Châu. “Đây là chiếc vòng mà quận chúa ngày xưa thích mang nhất. Ngài nhớ không?”

Chiếc vòng rất đẹp, nhưng kết hợp với trang phục trên người nàng lại rất xấu.

“Cái này ở đâu vậy?” Chiếc vòng khá lớn, bản lại nhỏ, không giống như những chiếc vòng mà nàng từng mang.

“Là ở chỗ Bình Mạn vương... thưa quận chúa.” Giọng Hòa Diễm ngay sau lưng nàng. Tô Nhực nghe thấy thế thì bật cười một tiếng, nhẹ lắc đầu, cuối cùng cũng không tháo ra. Dẫu sao cũng là thứ mà “nàng” trước kia rất thích mang, hai hay ba năm đó, hiện tại xấu cũng phải mang.

Xong xuôi hết thảy, Tô Nhực nhìn lại mình trong gương đồng. Đây chính là hình ảnh của quận chúa ngày xưa. Nàng xinh đẹp, yêu mị, như một đóa hoa hồng mê muội người khác... Nhưng hoa hồng, trước nay đều có gai. Ngày trước gai của nó đều bén nhọn đâm thẳng ra ngoài, tất cả cũng vì muốn bảo vệ tình yêu. Hiện tại, những cái gai này đều bị rút bỏ, chỉ còn mơ hồ những dấu gai nhỏ, mơ hồ hiện lên, tất cả cũng vì muốn bảo vệ cuộc sống của mình...

***

“Quận chúa cát tường.”

Hai bên lối vào hoàng cung là dãy tùy tùng quy củ đứng đó. Tô Nhực chậm rãi bước đi, ngay cả liếc mắt cũng không thèm tặng cho bọn họ.

Nàng nhớ được trong lời Hòa Diễm nói, ngày xưa “nàng” chính là như vậy, xinh đẹp, quyến rũ, ngông cuồng, kiêu ngạo... Những tính từ “hoang dã” đều thuộc về Bình Trân quận chúa nàng.

Tô Nhực nàng không muốn phải biến thành một người khác, nàng không muốn biến thành một người người gặp người ghét. Chỉ là, mùi tên ám khí kia buộc nàng phải làm như vậy, nếu nàng không như lúc trước, thì nàng sợ rằng, nàng chết lúc nào chính nàng cũng không hay.

Đoàn tùy tùng từ phủ quận chúa là một đoàn người số lượng không hề nhỏ. Tô Nhực lần này không cần họ đi theo nàng. Nhưng khi bước vào chính viện của Thu Nhai cung, thì thị vệ nội cung đã giữ lại không ít người, chỉ chừa lại cho Tô Nhực nha hoàn thiếp thân và hai nha hoàn thân cận khác nữa, một là Loan nhi, hai là Tu nhi.

“Bình Trân quận chúa...” Giọng hô cao vang của tên thái giám làm cho nhiều người chú ý.

Thái giám vừa dứt lời, thì Tô Nhực một chân cũng bước vào. Nàng khoan thai đi đến phía trước, bỏ qua những ánh mắt nóng bỏng của những người có mặt, cúi đầu hô: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Sau lưng nàng, ba nha hoàn cũng hô lớn một tiếng. Các nàng vừa xong, rất nhanh sau đó, trên cao kia đã truyền đến giọng nói trầm thấp đầy lực của hoàng thượng: “Bình Trân đã đến, mau bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.”

Tô Nhực ngẩng đầu, lại nghe Thái hậu cười vang nói: “Bình Trân thân sắc rất tốt, ai gia nghe rằng đêm trước con ra ngoài lễ hội nhân gian, bị thương ở eo, nay đã tốt hơn chưa?”

Thái hậu vừa nói xong, hoàng thượng đã vô cùng sùng sốt mà hô: “Bị thương? Tại sao trẫm lại không biết?”

“Bẩm Thái hậu nương nương, bệ hạ, tạ người đã quan tâm đến Bình Trân, Bình Trân đã khỏe.” Nàng cười một tiếng, đuôi mắt cong lên một hình bán nguyệt, cả hoàng thượng trên cao cũng hơi ngẩn người. “Thương thế Bình Trân không sao cả, cũng chỉ là một vết thương ngoài da chóng lành.”

Thư Thiên đế gật đầu một cái, cũng biết qua, không hỏi nhiều nữa, cho người đưa nàng về chỗ. Mọi người không biết, Thái tử điện hạ ngồi bên dưới ngài, hần nhếch mép nhìn nàng, đuôi mắt cũng lộ ra vài tia khác lạ.

Phượng Tô Nhực được xếp ngồi cạnh một vị hoàng tử phi, gọi là Thán phi.

Nàng ta họ Thán, tên gọi là Phu Nhi. Thán phi rất hiền từ, khả ái, vừa thấy Tô Nhực giống như là bằng hữu đã lâu, lập tức cười nói với nàng, trò chuyện đủ điều.

Mặc dù Tô Nhựt không ghét Thán phi, nhưng cũng không thích đến mức vui vẻ cười đùa với nàng ta. Cho nên Tô Nhựt từ đầu đến cuối cũng chỉ dùng khéo mắt nói chuyện với Thán phi, mặc kệ nàng ta thân thiện đến mức nào.

Đối diện với Tô Nhựt là một thằng ranh non choét. Nàng đã để ý từ khi ngồi xuống. Thằng ranh đó nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt đen láy tò mò quan sát nàng, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó từ nàng vậy.

Tô Nhựt không biết, thằng ranh đó là bát hoàng tử, Tiến vương.

Tiến vương chỉ mới mười tuổi, khuôn mặt non nớt đáng yêu, như một tiểu oa, rõ ràng chưa biết sự đời. Vừa nhìn thấy Tô Nhựt bước vào, đã mơ mộng kia là một thần tiên tỷ tỷ, xinh đẹp đến kinh người. Tiểu oa nhìn đến không chớp mắt, nhưng đáng buồn thay vào mắt “thần tiên tỷ tỷ” của hắn, lại trở thành một thằng ranh ngu xuẩn.

Ở phía lệch với Tô Nhựt, là một nam tử mà nàng từng gặp qua, Tô Nhựt không nhìn hắn, lại biết hắn đang nhìn mình. Nàng nhớ không nhầm, đó chính là người đã trùng hợp đến lễ hội vào đêm hôm qua, Trấn Bắc vương.

Một tên nam nhân người đầy hoa đào, quyến rũ mê người, chẳng khác nào là một nữ tử thanh lâu.

Từ đầu đến cuối, Tô Nhựt luôn biết được có rất nhiều ánh mắt chăm chú nhìn vào nàng. Mặc dù lời ra tiếng vào vô cùng nhiều, từ hoàng thượng đến các quan thần vô danh tiểu tốt, người hô hào người cười đùa, nhưng không một ai là không tò mò quan sát nàng.

Nhưng Tô Nhựt không quan tâm đến bọn họ, người nàng đang nhìn đến chính là nam tử trong tranh tại Thanh Hoàn uyển, một người có ánh mắt hận thù nhìn nàng, Bình Mạn vương gia.

Hắn ta nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt dài u tối, từng chút từng chút một tỏa ra oán khí nồng đậm. Nàng nhớ ngày đầu nàng xuống giường, được Hòa Diễm kể lại những việc của “nàng” trước kia, hắn ta chính là người khiến cho Mã Nghi nằngnặng hôn vào thân xác này.

Bình Mạn vương, chính hắn là người giết Bình Trân quận chúa.

Bỗng nhiên Tô Nhựt cảm thấy rất buồn cười, đã đẩy ngã nàng xuống vực, còn muốn hận thù cái gì với nàng nữa đây. Nàng đối diện với ánh mắt của hắn, không né tránh, không e sợ, không ngại ngùng. Tô Nhựt nhếch mép, đôi mắt yêu mị lại dần tỏa ra tia lạnh lẽo, Bình Mạn vương là người giết nàng, hắn hận nàng bao nhiêu, nàng càng hận hắn gấp trăm nghìn lần như thế.

Tô Nhựt nàng không tin, một người từ thời hiện đại xui xẻo xuyên về quá khứ, lại không có đầu óc mà thua một tên ngu xuẩn như vậy.

Trong lúc nhất thời, Ngao Thế Lâm ngồi ở trên cao, lại thấy khuôn mặt quen thuộc đáng hận của quận chúa, sự tàn khốc từ tận đáy mắt kia khiến hắn giật mình.

Hắn bỗng có cảm giác bất an, Ngao Thế Lâm tránh đi ánh mắt hung tàn kia, lạnh nhạt đưa mắt về phía Phi Mê Diễm. Nàng ta cũng đang nhìn hắn, hai người cười lên một tiếng, cố lấy sự ngọt ngào lẫn át đi hơi thở ma quỷ của Bình Trân quận chúa.

“Được rồi.” Thư Thiên đế thấy được bầu không khí bỗng nhiên kì quái, bật cười một tiếng phẩy tay nói: “Khai tiệc!”

Lúc này, các cung nữ xung quanh đã bắt đầu làm công việc của mình. Hòa Diễm đợi cung nữ lui xuống, mới nhanh nhẹn bước lên giúp quận chúa thu thập món, cũng không quên lấy châm ra thử trước khi đưa đến miệng quận chúa, một chút cũng không để lại dấu vết.

“Các ái khanh, lần này Thái tử điện hạ, Liêu Hệ vương, Miên Đại tướng quân trở về Kinh thành, đã không uổng phí công sức.” Lời nói của hoàng thượng vang đều, ngài nói chậm rãi từng lời. “Tề quốc nhờ có ba người mà đã mở mang thêm bờ cõi, một nửa giang sơn nước Liêu đã là của chúng ta.”

Lời ngài vừa dứt, phía dưới quan lại triều thần òa lên như ong vỡ, mọi người vội nâng rượu chúc mừng không ngừng, ai nấy cũng mặt mày hớn hờ, ca tụng liên hồi.

Thư Thiên đế nâng ly rượu vàng, ngài đứng dậy, mạnh mẽ hô lên: “Tề quốc!”

“Tề quốc!”

Quan thần cũng đều đứng lên, bọn họ không nâng chén, mà nhất loạt quỳ xuống, nhưng Tô Nhựt không quỳ.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Người lập công, khen cũng là khen hoàng thượng. Tô Nhựt thầm cười trong bụng, cúi đầu nâng tay lên mà vãi.

Nàng chịu, xã hội phong kiến, nàng không quỳ nhưng buộc phải tỏ thái độ thành kính với vua một nước.

Thư Thiên đế nhìn xuống, hài lòng cười một tiếng, “Bình thân!”

Bấy giờ, mọi người mới lục đục ngồi xuống, trên môi nở nụ cười tươi rói. Đợi mọi người yên vị, Thư Thiên đế mới cho người tiếp tục yến tiệc.

Tô Nhựt nhấp một ngụm rượu đào, nhớ lại lời của Đinh ma ma chỉ dạy, từng động tác không sai một ly.

Miền Hoành ngồi xa, kể từ khi bóng dáng của của quận chúa xuất hiện, thì tâm mắt hắn đến giờ vẫn chưa rời khỏi nàng. Nhưng Tô Nhựt lại không để ý, nàng một mực vẫn chăm chăm nhìn đến Bình Mạn vương, điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bình Mạn vương làm cho nàng ra nông nổi như vậy, nàng dù mất trí nhớ, nhưng vẫn không quên được vương gia...

Miền Hoành có chút cười khổ. Vốn dĩ nhớ đến đêm qua nàng sợ đến mức ôm chặt lấy mình, nay lại lạnh nhạt như thế, quả thực khiến hắn tim có chút âm ỉ đau.

“Ha ha, Hoành huynh, nhìn xem” Ngồi bên cạnh hắn, Hưu Manh Dân là quan nhị phẩm, cho nên cũng có mặt tại đây. Hưu Manh Dân đưa lên ly rượu, hơi nghiêng đầu cười đến vui vẻ nói: “Huynh nói xem, quận chúa không phải là hồi phục thương thế, nhớ lại mọi thứ rồi chứ?”

Miền Hoành khó hiểu, lại nghe Hưu Manh Dân nói: “Ngày trướcnàng chính là như vậy, mà mị, cao ngạo...”

Hóa ra là như vậy. Miên Hoành nhìn về phía Tô Nhựt, nàng nghiêng đầu, chỉ thấy được một bên gò má. Đuôi mắt nàng kẻ đậm, hếch cao, mày cong như nguyệt, thanh dài xinh đẹp. Mũi nàng hơi chun lên, môi đầy đặn, mềm mại, quyến rũ...

Hiện tại quận chúa cùng người mà hắn gặp đêm qua, đúng là khác biệt một trời một vực.

“Nhưng dù sao thì nàng vẫn xinh đẹp như vậy.” Miên Hoành cười nhẹ, nâng chén, “Đẹp đến mê hồn...”

“Mê hồn huynh à?” Hưu Manh Dân lên tiếng, không mặn không nhạt mà hỏi, nghe qua lại giống như một lời khẳng định.

“Sao?” Hắn giật mình, cảm thấy có chút chột dạ. Thế mà Manh Dân không xoay đầu, vẫn chăm chăm nhìn đám vũ cơ phía trước, nói: “Nhìn một chút xem, Thái tử đang nhìn ai vậy?”

Miền Hoành nghe Manh Dân nói, lại đưa mắt về phía trên cao, thấy rõ được Ngao Hồng Tiêu đang chăm chú nhìn Tô Nhựt, ánh mắt hắn ta sáng như sao trời, bên trong lại ôn nhu như nước. Hắn nhìn có chút ngẩn người. Dù đã sớm biết như thế, nhưng không ngờ đến Thái tử lại dùng ánh mắt đó để nhìn quận chúa, trước bao người như vậy.

“Thấy rõ rồi chứ?” Manh Dân cười nhạt, nói tiếp: “Chúng ta là bằng hữu đã lâu, huynh hẳn đã biết được những gì rồi. Ta cũng không muốn giữa chúng ta lại xảy ra mâu thuẫn, vì một nữ nhân...” Manh Dân nói đến đây, cũng không nói tiếp. Trong lòng Manh Dân khó chịu, hắn quả nhiên là một kẻ hèn nhát.

Nghe được bằng hữu nói thế, nhưng Miên Hoành lại không để tâm chút nào. “Nữ nhân đó, dù sao thì cũng đáng.” Chẳng phải Tô Nhựt là hoàng thất, lời nàng đồng ý hay không mới là quan trọng? Miên Hoành không tin là hắn sẽ không có được tình cảm của nàng.

“Tùy huynh thôi.” Hưu Manh Dân nói, rồi ưu nhã nâng chén. Hắn chẳng qua là muốn nhắc nhở, kỳ thực cũng không muốn bằng hữu hơn mười năm lại xảy ra mâu thuẫn như vậy.

Hai người lại chẳng một ai nói thêm lời nào nữa. Cả hai liền trầm mặc một lúc lâu, vũ cơ vừa kết thúc, Thư Thiên đế ở trên cao, lại cất tiếng lần nữa. Lần này, lại là chuyện của quận chúa: “Bình Trân, mười ngày nữa sứ thần Phùng Linh quốc sẽ đến, hôn định cũng đã được quyết định, ngươi muốn khi nào thì sẽ cử hành hôn lễ?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Hủy Bỏ Hôn Định

Hoàng thượng vừa nói xong, Miên Hoành lập tức ngẩn người. Tô Nhựt có hôn định với vương gia? Hắn kinh sợ nhìn về phía Tô Nhựt, trong mắt nàng là một mảnh thần nhiên, hắn chưa kịp hoàn hồn, lại nghe hoàng thượng nói tiếp.

“Hừm... Để trầm xem nào, hoàng đệ, hoàng muội, hoặc là cuối tháng sau ổn chứ? Ha ha, từ đây đến đấy có nhanh quá không đây?” Thư Thiên đế vừa vuốt cằm, vừa cao hứng nói.

Hồng hoàng hậu nghe đến đây bật cười thành tiếng, nàng ta miết đầu ngón tay, nói: “Bệ hạ có vội quá không? Thần thiếp cảm thấy hãy đợi sứ thần Phùng Linh đến, chúng ta hãy định ngày sau...”

“Làm sao lại vội?” Không để hoàng hậu nói hết, Thư Thiên đế đã tiếp lời: “Hiện tại chẳng phải nên suy nghĩ một chút, đợi bọn họ đến, lại nói qua một lần, như vậy chẳng phải sẽ nhanh hơn sao?”

“Bệ hạ anh minh.” Tôn phi nương nương bên trái ngài cười một tiếng, nàng ta lấy khăn tay phẩy một cái, nói: “Nhưng đều phải là quyết định của cả hai người quận chúa.”

“Phải, phải!” Thư Thiên đế hài lòng cười một tiếng, triều thần cũng hòa theo cười lên mấy tiếng. Hồng hoàng hậu nhìn sang Tôn phi, hừ lạnh một tiếng.

Hiện tại hoàng hậu cầu mong quận chúa có từ chối hôn định thì tốt rồi, không nghĩ tới hoàng thượng lại nhắc đến chuyện này, nàng ta còn tưởng rằng hoàng thượng đã sớm quên từ lâu, đâu gì chuyện quận chúa rơi xuống vực cũng là do vương gia gây ra, hoàng thất Phùng Linh quốc còn lâu mới đồng ý chuyện hôn sự này.

Tô Nhựt ngồi phía dưới, nhếch mép cười nhạt. Nàng lại không chủ định nhìn về phía Bình Mạn vương, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình với ánh mắt tăm tối như cũ.

“Hoàng đệ, đệ thấy như thế nào?” Thụ Thiên đế lại hỏi một tiếng.

“Đệ không có chủ định.” Bình Mạn vương nâng tay nhàn nhạt nói.

“Ha ha, vương gia không chủ định, nhưng ta lại có chủ định!” Tô Nhựt không thèm đến lễ nghi nữa, nàng phả ra một hơi rượu, nhìn thẳng lên hoàng thượng trên cao đang ngạc nhiên mà nói: “Bệ hạ, nếu ngài đã gọi Bình Trân là hoàng muội, vậy thì ta cũng chẳng khách khí xem ngài là hoàng huynh của mình nữa.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Bình Trân quận chúa. Nói đến từ trước đến nay hoàng thượng sủng ái quận chúa còn hơn cả nhi tử của mình, thái hậu ngược còn xem nàng là nhi nữ, còn nói quận chúa chưa từng để ai vào mắt. Nhưng mà nói sao thì nói, sủng hạnh như thế nào đi chăng nữa, thì nàng cũng chỉ là một trong số sứ thần từ Phùng Linh quốc sang Tề quốc, cũng không có quyền mà xưng hô với hoàng thượng một cách vô lễ như thế.

Đức phi nhìn Tô Nhựt cao ngạo ngẩng đầu như vậy, tức giận quát lên một tiếng: “Hỗn xược!”

“Đức phi, không được làm càn, để cho nàng nói.” Không đợi hoàng thượng lên tiếng, Thái hậu đã nói trước, “Cho ai gia nghe xem, rốt cuộc con có chủ định gì đây hả?”

Để cho mọi người thêm một phen kinh hoàng, Thụ Thiên đế lại cười vang hai tiếng, “Không hổ là nhất phẩm quý nữ của Phùng Linh quốc! Tiểu Bình Trân, nói đi, trăm cũng muốn nghe.”

Tô Nhựt cười khẽ hai tiếng. Không ngờ tới mình lại được yêu thương như vậy, nàng thầm vui mừng trong lòng, nàng ưu nhã đưa mắt, nói từng lời vang vọng khắp Thu Nhai cung, “Hoàng huynh, Bình Trân không muốn gả cho vương gia, Bình Trân muốn gả cho người khác.”

Nàng nói xong, đưa mắt chống lại ánh mắt đầy sát khí của Ngao Thế Lâm, lại cười lên một tiếng. Để nàng xem, tên tiện nam nhân này muốn làm cái gì.

Nhưng ngược lại với Tô Nhựt, Ngao Thế Lâm lại không có cái gan nói năng vô lễ như thế với hoàng huynh của mình. Hắn đứng dậy, bước ra khỏi chỗ ngồi, cúi đầu với hoàng thượng nói: “Bệ hạ, quận chúa đã say rồi, thần đệ xin ngài cho người đưa nàng về phủ.”

“Khoan đã, hoàng thúc.” Ngao Hồng Tiêu nhìn một chút, trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng, “Quận chúa còn có điều muốn nói.”

Ngao Thế Lâm ngẩng đầu, đôi mắt tối thêm vài phần.

“Bệ hạ, thần đệ không muốn nàng làm loạn cung yến.” Ai cũng biết từ trước đến nay điều quận chúa thích nhất là làm loạn chuyện người khác, mọi người vừa nghe vương gia nói thế, cũng bắt đầu xì xầm phía dưới.

“Hừm, kỳ thực hơi say một chút, nhưng cũng không đến nỗi không biết mình đang nói gì.” Tô Nhựt biết rõ, Bình Mạn vương hẳn không muốn nàng từ hôn. Một đại nam tử, bị nữ nhân từ chối là chuyện nhục nhã cỡ nào, hẳn là hắn đang nghĩ, muốn từ cũng là hắn từ nàng trước, Tô Nhựt nàng cũng không tới phản.

Nhưng mà chết hắn cũng đừng mơ, nàng đã dự tính sẵn hết trong lòng, Bình Mạn vương đẩy ngã nàng chết, nàng không đẩy ngã cho hắn mất mạng, cũng phải làm cho hắn mất đi một cái mặt!

Kỳ thực những điều mà Tô Nhựt nghĩ là đúng như vậy. Ngao Thế Lâm vang danh là một kẻ coi trọng sĩ diện, người đời đều sợ một cái vương gia, hẳn làm sao có thể để cho một nữ nhân không biết điều như vậy từ hôn hắn, còn là trước mặt quan lại triều thần nhiều người như vậy chứ. Nhưng mà Ngao Thế Lâm chưa kịp nói tiếp với hoàng thượng, phía trên hoàng huynh của hắn đã lên tiếng: “Bình Trân, trăm đều nghe theo ý muội. Đến mười ngày sau sứ thần Phùng Linh quốc đến, trăm sẽ ban chỉ.”

“Bệ hạ!”

“Không cần nói nữa, tiếp tục cung yến!” Thụ Thiên đế không để cho Ngao Thế Lâm thêm lời, đã ngăn lại một tiếng trầm giọng.

Ngao Thế Lâm uất ức, tức giận đứng dậy, bước về chỗ ngồi. Hắn nhìn Tô Nhựt, cảm thấy chán ghét thập phần.

Tô Nhựt cười lạnh, đối diện ánh mắt của hắn cũng không e dè. Nàng là quận chúa, nhận được vô vàn sủng ái như thế, nàng còn sợ cái gì nữa?

Tiếng đàn phát ra từ nữ vũ cơ làm cho người ta mê muội. Ngao Hồng Tiêu xoa hai ngón tay cái và trở vào nhau, từng chút từng chút một quan sát xung quanh.

Người của hắn đã được bố trí khắp Thu Nhai cung từ rất lâu, hiện tại mỗi một điểm chết đều có kẻ chiếm giữ. Vừa rồi khi hoàng thúc của hắn bước ra khỏi chỗ, ả tiện nhân Phí Mê Diễm kia như có như không nhìn về phía quận chúa, không nói hắn cũng đoán được mấy phần ả tiện nhân này có ý đồ bất hảo với nàng.

Nhưng mà dù cho ả ta có muốn làm gì, thì bốn điện hạ hần cũng không có dễ dàng cho ả toại nguyện.

Huru Manh Dần ngồi từ xa, bên cạnh là Miên Hoành đang nửa kinh ngạc nửa vui mừng kia. Hần nhú mảy một cái, nhận được mệnh lệnh qua ánh mắt của Thái tử, bèn đề tay xuống dưới, cong ngón trở, hướng về phía đối diện mà ra hiệu.

Lập tức, các cung nữ từ phía ở các nữ nhân hoàng thất lục đục tiến lên phía trước, bắt đầu thay món trên bàn cho các nàng.

Ngao Hồng Tiêu nhìn thấy đoàn cung nữ phía kia làm việc, cũng không suy nghĩ nữa, lúc này mới nhếch mép cười nhạt. Người của Đông cung, làm việc luôn luôn ôn hòa.

Ở bên này Hồng Tiêu thì vô cùng hài lòng, còn ở kia Miên Hoành lại cảm thấy không ổn. Hai bên tai hần động liên tục, hần nghe được có âm thanh kì lạ. Nhớ đến đêm qua có kẻ muốn ám sát quận chúa, Miên Hoành lập tức nghĩ tới những tên thích khách vô cùng cao cường kia.

Miên Hoành nghiêng người, nhìn thấy Tô Nhưộc đang chăm chú uống rượu, phía sau nàng có một vài hộ vệ và nha hoàn, nhưng lại không khiến hần an tâm chút nào.

“Manh Dần.” Miên Hoành hơi nhỏ giọng, người của hần hần không mang theo, lại nói Manh Dần võ công tuy không bằng hần, nhưng lại so với người khác lại hơn một bậc, nói trước cho y biết, nhất định cũng không phải là xấu. “Người có nghe thấy gì không?” Người luyện võ tai cực thính, cho nên Miên Hoành nghĩ Huru Manh Dần sẽ nghe được một chút ít gì đó.

Nào biết được, tuy võ công cao cường, nhưng thính giác của Miên Hoành lại khác hần so với người khác. Hần nghe được những âm thanh kì lạ, nhưng Huru Manh Dần thì lại không.

“Nào có? Huynh nghe thấy gì thế?” Huru Manh Dần tò mò nhìn sang.

“Ta nghe thấy...” Miên Hoành hơi híp mắt, sau đó chắc chắn nói: “Tiếng động của ám khí.”

“Ám khí?” Huru Manh Dần giật mình một cái, nhớ đến người của mình đang bao vây xung quanh, hần vội vàng đưa tay xuống dưới, làm một động tác ra hiệu khác. “Có phải huynh nghe nhầm rồi hay không? Nơi này làm sao lại có tiếng ám khí?” Huru Manh Dần cố làm ra vẻ ngạc nhiên lại lo sợ, một chút biểu cảm cũng không lộ ra sợ hãi.

Miên Hoành cố nghe thêm một chút, lại thấy tay của bằng hữu di chuyển xuống bàn. Lần này, bên tai lại chỉ nghe được tiếng cười đùa của đám người trong Thu Nhai cung. Mắt hần trầm xuống, lạnh đi, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, Miên Hoành lắc đầu.

Lúc này Huru Manh Dần mới thầm thở phào một hơi. Miên Hoành là Đại tướng quân, khả năng hần quan sát, nghe được còn tốt gấp trăm nghìn lần người thường. Quả thực vừa rồi, Miên Hoành làm cho Manh Dần lo lắng. Nếu để cho Miên Hoành biết được những gì kì lạ từ Đông cung Thái tử, e là sẽ không hay.

Đợi tới quá giờ xuất, cung yến mới được kết thúc. Tô Nhưộc lần đầu tiên tham gia yến tiệc nơi quý quái này, trong lòng thầm cảm thán một phen. Kỳ thực một buổi ngoài việc bị người khác nhìn đến mức kì quái ra, nàng cũng không cảm thấy cung yến này quá mức nhàm chán.

Có thịt ăn, có rượu uống, có nhạc nghe. Tô Nhưộc nghĩ, hóa ra từ xưa thì các buổi tiệc đã được hình thành như thế này đây. Thời đại tân tiến của nàng cũng chỉ là một kiểu như thế, truyền thống chẳng có gì thay đổi.

Theo luật lệ, phải là người hoàng thất rồi đi trước, mới đến lượt quan lại triều thần. Tô Nhưộc có phủ đệ riêng, cho nên sau khi đợi cho bọn người hoàng thượng, nương nương “xuống sân”, nàng mới chậm chạp rời khỏi Thu Nhai cung, mấy bước lên kiệu trở về phủ.

Nhưng mà, khi Tô Nhưộc vừa ra khỏi cổng lớn vài bước chân, thì phía sau lưng nàng, một lực đạo không hề nhỏ liền công kích tới.

Tô Nhưộc nghe tiếng găm của gió bên tai, một tiếng hét lên đầy sợ hãi của bọn cung nữ làm nàng giật mình. Nàng nhanh tay đẩy mạnh Hòa Diễm ra xa, vội vàng quay đầu lại, đồng thời người hơi tránh sang một bên. Cùng lúc này, Miên Hoành đi cách nàng mấy bước, vừa nhìn thấy vương gia điên cuồng dùng một chương lao nhanh đến quận chúa, hần không kịp nghĩ, đã vội vàng phóng đến bên nàng, dùng thân che lấy nàng, một tay kia dồn lực chống lại vương gia.

Lực trên tay Miên Hoành không hề nhỏ, một giây kia, Ngao Thế Lâm bị hần ép một cái làm cho kinh hoàng. Thế Lâm nhìn một khắc lập tức nổi giận, liền dùng tay còn lại đâm mạnh vào bả vai của Miên Hoành, tay còn lại bị Miên Hoành đánh trúng, tuy đau tưởng như xương vỡ vụn, nhưng cũng cố gắng bắt lấy Tô Nhưộc.

Miên Hoành nhẩn mảy dùng chân đạp lên, né tránh nắm đấm của vương gia, một bên tay kia ôm chặt lấy Tô Nhưộc. Nàng sợ đến trắng mặt, muốn buông Miên Hoành ra để chạy đi, nhưng lại bị hần ôm đến ngạt thở.

Các tiểu cung nữ nhìn thấy một cảnh vương gia cùng tướng quân như thế, sợ đến hét lên thành tiếng. Các phu nhân trong cung yến chân sau mới bước ra ngoài, lại hoảng sợ ôm lấy tướng công mình, mọi người ai cũng không dám bước ra can ngăn, lại sợ bị vạ lây.

Phí Mê Diễm đi sau vương gia, lần này thấy trò vui, ả đứng một bên nhìn cười. Miên Hoành thấy tình thế thay đổi, vương gia dùng lực giống như muốn lấy mạng của hần, thế là Miên Hoành lại dồn hết lực vào một tay của mình, bên kia thả Tô Nhưộc ra, buông lỏng nội lực đánh vào ngực vương gia.

Một quyền lại một quyền đi xuống, Ngao Thế Lâm dù mạnh đến mức nào, nhưng lại bị một tên tướng quân mười năm sống trên chiến trận, tất nhiên không phải là đối thủ. Phí Mê Diễm mắt thấy vương gia đã mất sức, lại thấy Tô Nhượng được thả ra, ả ta cười lạnh một cái, bèn bước lên hai bước muốn giúp vương gia.

Nào ngờ tay còn chưa kịp vung lên, bên kia Hưu Mạnh Dân không biết xuất hiện từ khi nào, đập cho ả ta một cái, hất hét lên một tiếng: “Muốn mưu sát quận chúa sao?”

Tiếng hét kia làm cho Ngao Thế Lâm sợ hết hồn, hất quay đầu nhìn lại, không kịp phòng bị ăn trọn một quyền mạnh mẽ của Miên Hoàn. Ngao Thế Lâm mất thế, ôm ngực lùi ra sau một khoảng. Hân chưa kịp đứng vững, lại bị một chưởng phía sau dồn lên phía trước, đau đớn mà khụy xuống đất.

“Thái tử điện hạ đại lễ!”

Người tới là Ngao Hồng Tiêu. Hân lạnh mặt nhìn hoàng thúc của mình đang nằm dưới đất, cười nhạt một tiếng: “Đã ai chết rồi? Cho các người làm cán sao?”

“Thái tử, người dám hỗn xược với bốn vương?”

Ngao Thế Lâm vượt ngực, nhả mặt từ từ đứng lên. Hân hừ lạnh một tiếng, không nhìn đến Hồng Tiêu, mau chóng chạy đến bên người Phí Mê Diễm.

“Hưu Mạnh Dân, người cũng to gan lắm, còn dám xuống tay với phu nhân ta, người chê mạng người còn dài sao?” Đồ lấy Phí Mê Diễm, Ngao Thế Lâm ôm ả tức giận quát lên một tiếng với Hưu Mạnh Dân đang đứng gần đấy.

Ngao Hồng Tiêu không can chân hân, quay đầu cho người khác rời khỏi cửa cung nhanh chóng, lại nhìn thấy một màn Tô Nhượng đang yên vị trong lòng Miên Hoàn.

Mặt nàng hơi tái, nhưng đôi mắt lại lạnh đến thấu xương. Hay cho một cái vương gia, lại xuống tay lúc người khác không chú tâm đến, cũng may mà khi đó nàng nhanh nhẹn, tránh được một nạn.

Miên Hoàn vuốt mái tóc đen mượt của quận chúa, tuy rằng thân thể đang âm ỉ đau, nhưng trong lòng lại kinh hi không thôi. Hân không ngờ đến, vừa bước đến đây, quận chúa lại ôm chặt lấy hân, giống như một chú chim nhỏ, nép cánh vào ngực hân cần sự che chở.

Gió lại gào thét một trận, người đi dần hết, ánh trăng soi xuống lòng đất, chiếu trên gương mặt Tô Nhượng một mảnh sáng rực. Nàng nói lòng tay, trong tâm đã bớt đi phần nào sợ hãi.

Nhìn hai người Ngao Thế Lâm cách đó không xa, Tô Nhượng nhủ mảy một cái, nói: “Bởi vì bị từ hôn, người lại muốn giết bốn cung lần nữa sao hả, Bình Mạn đại vương gia?”

Bị nàng vạch trần một cách thẳng thừng như vậy, mà Ngao Thế Lâm lại tỏ ra vô cùng thản nhiên, hân cười lạnh một tiếng, “Bốn vương chỉ giúp người gấp tổ tiên sớm một chút, lần trước người xui xẻo không được gấp, lần này cũng không được như ý, đúng là đáng tiếc.”

Tô Nhượng giãn hàng mày tinh xảo, lắc đầu một cái, khuôn mặt xinh đẹp cười đến mê người: “Đáng tiếc, quả là đáng tiếc.” Nói rồi lại bật cười, “Để bốn cung xem thử, người có cơ hội giúp bốn cung đi gấp tổ tiên được hay không.”

Ngao Thế Lâm hừ lạnh, ôm lấy Phí Mê Diễm giống như đang dùng sức bảo vệ ả ta. Tô Nhượng không thèm nhìn thêm gì nữa, lập tức hô một tiếng “Đi”, rồi xoay người, thuận tay kéo cả Miên Hoàn bước về phía kiệu ngoài kia, ngoái đầu một cái cũng không có.

Bóng dáng hai người xinh đẹp, đi cạnh nhau lại tương xứng vô cùng. Hình ảnh này làm cho Ngao Hồng Tiêu có chút nhức mắt. Hân đưa mắt, sát khí vung lên nhìn chăm chăm hai người vương gia.

“Mưu sát hoàng thất, Phí Mê Diễm, người khá lắm!”

“Ngao Hồng Tiêu, dù người có là Thái tử đi chăng nữa, Phí phu nhân cũng là một bậc trưởng bối của người!” Ngao Thế Lâm vô cùng tức giận, cũng không yếu thế mà quát lên một tiếng.

Thái tử cười nhạt, từng bước từng bước đến gần hai người, “Đừng để bốn điện hạ nhắc thêm một lần nào nữa, nếu như hai người các người dám động vào Bình Trân quận chúa, thì đừng nghĩ đến một chữ trưởng bối với ta.” Nói đoạn, Ngao Hồng Tiêu rút bên cạnh một tên thị vệ ra cây trường kiếm, không e dè hướng đến dưới cằm của Phí Mê Diễm, nâng đầu ả lên.

Ngao Thế Lâm thấy thế liền dùng hoàng bào phủ hết lên người ả ta, che đi ánh mắt muốn giết người của Thái tử điện hạ.

“Đời mạng của người, là một lũ vô dụng.” Ngao Hồng Tiêu cười lên một tiếng, nụ cười u ám, lạnh lẽo như một hằm băng. Hân ném kiếm sang một bên, liếc mắt nhìn hai người dưới đất, bộ dạng cao cao tại thượng, làm cho Ngao Thế Lâm giận đến điên người.

Nhìn bóng dáng đoàn người Ngao Hồng Tiêu rời khỏi, sau lưng Hưu Mạnh Dân cười lên một tiếng lắc đầu. Hân rút ra từ ngực một ám tiêu, đi lên hai bước, vút xuống bên chân vương gia nói: “Đây hân là của phủ ngài rồi, vương gia.” Nói xong cũng không nhìn đến bọn họ một cái, chỉ chậm rãi làm cái tiểu lễ rồi vô cùng nhẹ nhàng xoay người, bước chân lướt nhanh như bay.

Nằm trong lòng Ngao Thế Lâm, nghe tiếng bước chân xa dần, Phí Mê Diễm mới từ từ ngẩng đầu lên. ả muốn gọi vương gia, lại thấy khuôn mặt hân đã

lạnh như băng. Nương theo ánh mắt của Ngao Thế Lâm, à kinh sợ nhìn chăm chăm vào mũi tên đang im lìm nằm trên đất.

“Lân, lân... Nghe ta nói.” Phí Mê Điền vội vàng ôm chặt lấy Ngao Thế Lâm. Hắn cười một tiếng, không nói lời nào hôn lên mái tóc thơm tho của ả, “Chúng ta về thôi.”

Nói rồi một thoáng đã ôm ả ta đứng dậy, từng bước từng bước tiến ra ngoài, trở về phủ đệ.

Phí Mê Điền chôn mặt trong lòng Ngao Thế Lâm, thút thít từng tiếng. ả lại không biết được, đôi mắt của Ngao Thế Lâm đã hiện lên đầy tia hung tàn...

***

Lúc đã yên vị trên kiệu rồi, Phurong Tô Nhựt mới ý thức được mình cứ nhiên lại để cho tên tướng quân bụng đen kia cùng mình lên kiệu. Nàng nhìn hấn, nhấm nháy không vui hỏi: “Ngươi cũng theo ta lên kiệu làm gì?”

Miễn Hoành đang còn sa vào trạng thái lơ lửng trên mây, vừa rồi nàng không chỉ ôm hấn, còn một đường nắm tay hấn mà đi nữa. Lúc này ngồi đối diện với nàng, nhìn thấy dung nhan mỹ lệ kia, Miễn Hoành không nhịn được lại ngây ngô cười hai tiếng: “Là nàng kéo ta lên đây.”

“Vậy sao? Ban nãy ta lỡ tay, hiện tại ngươi đi ra được rồi.” Nói rồi nàng kéo màn che, đưa mắt nhìn hấn ý tứ mời.

Nghe xong lời này Miễn Hoành lập tức tỉnh táo, nhìn khuôn mặt ngược sáng của nàng, hấn nhủ mảy: “Sao lại lỡ tay? Chính mắt ai ai đều thấy là nàng bảo ta đỡ nàng lên kiệu, sau đó lại nắm lấy tay ta lên ngồi cùng nàng luôn.”

“Có sao? Sao ta chẳng nhớ gì cả vậy?” Tô Nhựt lần nữa tỏ vẻ không vui. Là hấn nắm tay nàng, nàng có bao giờ nắm lấy tay hấn đâu chứ.

“Không nhớ cũng chẳng sao, hiện tại nàng cho ta nhờ một quãng đường, đến nơi ta sẽ xuống kiệu, có được không?”

Đôi mắt Miễn Hoành đen nhánh, lại sáng như sao, hấn nhìn nàng, từ tận đáy mắt đều là một mảnh chân thật. Tô Nhựt ngẫm một chút, ban nãy nếu không có Miễn Hoành, thì kỳ thực mạng của nàng có hay cũng thôi thóp ngoài kia. Hiện tại người ta chỉ là muốn đi nhờ một đoạn, cũng không phải điều gì quá đáng.

Tô Nhựt nghĩ đoạn bèn ló đầu ra ngoài, nói với Hòa Diễm đến thẳng phủ tướng quân đi, sau đó lại thả màn che xuống, ngồi về chỗ cũ.

“Cảm ơn nàng, nhưng từ đây đến phủ ta rất xa, khi về lại không an toàn, vẫn là đến phủ quận chúa trước đi.” Kỳ thực nếu về phủ tướng quân trước tiên, vậy là hấn lại được ở bên Tô Nhựt lâu thêm một chút, nhưng là sợ nàng đêm khuya trở về không an toàn, cho nên dù thế nào thì vẫn là an nguy của nàng trước tiên.

“Đến phủ ta, ngươi làm sao trở về được?”

“Nàng cho ta mượn một con ngựa, ta có thể tự mình trở về.”

Tô Nhựt thở ra một hơi, không nhiều lời lại vén màn che, hô ra bên ngoài với Hòa Diễm, liền trở về phủ. Bên ngoài hạ nhân đầu tiên nhìn thấy tướng quân đi cùng quận chúa, rồi sau lại lên kiệu cùng quận chúa, nay trở về phủ quận chúa, mắt cũng muốn rớt ra đến nơi. Không phải chứ, chẳng lẽ hai người có gì đó hay sao?

Bọn họ nghĩ đến lại không dám tiếp tục, vội đánh tan suy nghĩ của mình, yên lặng đi sát theo sau.

Ngồi trên kiệu, bên trong đều là một màu đỏ sẫm, trống trải, không có gì nhiều ngoài tháp ki và một bàn nhỏ, thức ăn và trà. Miễn Hoành đưa mắt nhìn một lát, trong đầu thâm nhớ kỹ từng chi tiết bên trong chiếc kiệu xinh đẹp này.

Hấn nhìn đã, lại quay sang quan sát Tô Nhựt. Nàng nghiêng đầu, dung nhan như họa, tựa vào thành cửa, nhắm mắt. Nàng như thế lại không chút phòng bị, mặc nhiên cho rằng hấn sẽ không làm gì nàng sao?

Miễn Hoành nghĩ như thế, kỳ thực lại không phải như vậy. Tuy Tô Nhựt nhắm mắt, bởi vì bản thân lúc này cố giữ trong trạng thái căng thẳng tuyệt đối, cho nên có chút mệt mỏi, nhưng hiện tại cũng không khác mấy, các giác quan trên cơ thể đều căng như dây đàn. Nàng không nghĩ rằng, dù Miễn Hoành có giúp đỡ mình đi chăng nữa, cũng không thể chắc chắn hấn là người tốt. Nếu như Miễn Hoành biết được những gì mà nàng suy nghĩ, hấn là sẽ phải uất ức một phen.

Màn che hơi mỏng, ánh trăng sáng từ bên ngoài hắt vào trong kiệu, Miễn Hoành nghe tiếng thở đều đều của Tô Nhựt, trong lòng bất giác cảm thấy ngọt ngào.

Hấn hơi ngả người, nghiêng đầu ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp kia. Manh Dàn nói, đây là hình ảnh trước kia của Tô Nhựt, nàng xinh đẹp như vậy, vương gia cứ nhiên lại không yêu thương nàng, ngược lại còn không xem nàng là nữ nhân mà đối đãi... Miễn Hoành nghĩ đến đây, lại cảm thấy có chút chua xót. Hấn gặp nàng chỉ có đôi lần, sao lại nảy sinh những loại cảm giác kì lạ này chứ?

Miễn Hoành không dám nghĩ nhiều, hấn vội vàng đảo đi ánh mắt. Nhất thời, không khí trong kiệu bỗng chốc kì quặc, Tô Nhựt nhắm mắt, cũng cảm thấy sự trầm mặc này có chút bất ổn.

Kiệu hơi xóc một chút, đầu nàng va vào thành cửa nhẹ một cái, Miễn Hoành lại nghe ra tiếng. Hấn vươn người đỡ lấy đầu nàng, chặn bên tai để nàng ngả

đầu xuống.

Tô Nhực nhìn đến sững người, đây là hấn làm cái gì vậy chứ? Ánh mắt nàng đối với hấn có chút phức tạp. Giống như nhận ra được điều gì đó, Miên Hoành ngưng ngừng thu tay, đặt đầu nàng nhẹ xuống bên thành cửa, lại ngồi về chỗ cũ.

“Cảm ơn, tướng quân.” Nàng cười nhẹ một tiếng khẽ nói. Nhìn một chút, Miên Đại tướng quân đang đỏ mặt kia...

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bắt Đầu

“Không, không có gì.” Miên Hoành lắc đầu, cố ý không nhìn vào mắt Tô Nhực.

Nàng chỉ biết cười, sau đó cũng không nhắm mắt nữa, ngồi thẳng dậy vén rèm cửa nhìn ra ngoài.

Một lúc lâu sau, không khí trong kiệu lại quy về trầm mặc. Miên Hoành cảm giác được cơn đau từ bả vai truyền đến toàn thân, đau đến mức lông mày hấn cũng phải nhíu lại.

Nhớ đến lúc đó một tay hấn ôm lấy quận chúa, nếu không thay nàng đỡ một chưởng mạnh mẽ của vương gia, sợ rằng hiện tại hấn đã không ngồi ở đây rồi. Một quyền đó mạnh thật, cả nội công hấn cũng không đỡ được mà bả vai đau đớn. Ấy hấn là nàng cũng cảm thấy khó chịu lắm, đầu cho cùng vương gia cũng đã từng là người mà nàng yêu thương, hiện tại nàng vương vấn vương gia, nhưng ngài ấy lại đối xử với nàng như vậy. Nữ nhi mà, không đau làm sao mà được?

Nói cho cùng, vết thương bả vai của hấn có lẽ vẫn chưa bằng một ít gì vết thương trong lòng Tô Nhực. Thoáng chốc, trong lòng Miên Hoành dấy lên từng đợt cảm xúc xa lạ chưa từng bắt gặp. Miên Hoành vừa đau lòng thay quận chúa, vừa xót xa cho lòng mình. Hấn nhìn một bên mặt của nàng, đôi mắt nàng lim dim, Miên Hoành bỗng nhiên cảm thấy vết thương trên bả vai dần không còn nữa, hấn nắm nàng có chút thất thần, miệng lại bất giác hỏi: “Vừa rồi... nàng sợ lắm sao?”

Tô Nhực trông cảnh bên ngoài, dân chúng vẫn nhộn nhịp như vậy. Nàng nghe hấn hỏi, lập tức quay đầu lại suy nghĩ câu hỏi của hấn, Tô Nhực hỏi lại: “Sợ cái gì?”

“Lúc vương gia dùng toàn lực xuống tay với nàng như thế...”

“Lúc đó ta trông có vẻ rất sợ sao?” Tô Nhực không đợi hấn nói hết, đã hỏi tiếp.

Miên Hoành nhìn vào đôi mắt câu hồn của nàng, hơi gật đầu nói: “Lúc đó mặt nàng không chút huyết sắc, làm ta cũng sợ theo.”

Khuôn mặt hấn cực kì nghiêm túc, giọng điệu cũng thập phần chân thật, nhưng Tô Nhực nghe ý lại có chút buồn cười: “Người đánh với hấn dữ như vậy, cũng có thời gian nhìn mặt ta sao? Ta còn tưởng người ôm ta đến eo cũng phát đau, hấn là bảo vệ ta đi, như vậy mà sợ à?”

“Làm sao chứ?” Miên Hoành nghe nàng nói huyệt toẹt ra, cũng cảm thấy có chút bối rối hỏi: “Ta làm nàng đau sao?”

“Không có.” Kỳ thực lúc hấn ôm nàng cư nhiên lại cảm thấy lồng ngực hấn có chút ấm áp, rộng rãi, to lớn như cánh chim đại bàng vậy, khiến cho nàng không tự chủ lại yên tâm.

“Ta lúc đó không khống chế lực trên tay được, sợ nàng ngã, cho nên...”

“Không sao. Nhưng mà người đối đầu với vương gia như vậy, lại không sợ hấn trên triều sẽ làm gì người sao?” Tô Nhực không biết rõ, nhưng lại lơ mơ nghĩ rằng hoàng thất hấn sẽ lấn áp bọn triều thần. Dù sao Miên Hoành cũng là vì giúp nàng mà như thế, Tô Nhực có chút lo lắng thay hấn.

Ngược lại, Miên Hoành hấn lại vô cùng thần nhiên, trong lòng thậm chí vui vẻ vì được nàng quan tâm đến, ngoài mặt lại lạnh nhạt nói: “Ta là quan nhị phẩm, cùng vương gia không mấy sai biệt. Nếu như nói ra thì, vương gia muốn hành thích quận chúa, hấn sẽ phải chịu tội không nhẹ.”

“Thật vậy sao?” Tô Nhực nghe đến câu cuối, có chút vui vẻ: “Vậy thì ngày mai lên triều, người phải nói cho hoàng thượng biết chuyện hôm nay.”

“Việc này hấn không cần. Ban nãy cũng có Thái tử, ắt hẳn Thái tử đã có chủ ý riêng, chuyện này cũng sẽ nhanh chóng đến tai bệ hạ, quận chúa không cần lo.” Miên Hoành cười lên một tiếng.

“À, vậy thì tốt rồi...” Nàng gật đầu một cái, tỏ vẻ đã hiểu.

Miền Hoành nhìn nàng vui vẻ, bất giác môi cũng câu lên nụ cười.

“Dù sao thì, vừa rồi cũng cảm ơn ngươi.” Tô Nhựt bỗng nhiên xoay đầu, đôi mắt hơi rũ xuống nhìn hắn, “Nếu như không có ngươi, hẳn là ta cũng chẳng bình an ngồi đây rồi.”

Ánh mắt nàng hơi tối, nhưng lại làm cho khuôn mặt Miên Hoành sáng lên từng chút một, “Đó là việc ta nên làm, nàng không cần phải khách sáo.”

Tô Nhựt lại cười một tiếng, làm sao lại không tạ ơn hắn được chứ. Nàng nghĩ một chút, hiện giờ không thể giống như ngày xưa hờ hững là mời người khác đi dùng bữa. Nhưng mà muốn đáp lễ, làm sao lại có thể buông lời suông được. Nghĩ đoạn, Tô Nhựt vẫn nói: “Hay là như vậy đi, bao giờ ngươi có thời gian, thì chúng ta hẹn nhau đi chơi được không?”

“Đi chơi?” Miên Hoành nghiêng đầu, lông mày nhướng lên tỏ vẻ không hiểu.

Quả nhiên là người cổ đại, chẳng biết một chút gì cả.

“Đó là... chính là cùng nhau đi trên đường, có thứ gì hay thì xem thứ đó. Giống như lễ hội đêm qua vậy, chúng ta sẽ đi như vậy đó.” Tô Nhựt nghĩ một chút liền giải thích cho hắn nghe.

Đội nàng nói xong, Miên Hoành lập tức sững sờ: “Là cùng nhau tản phố sao?” Như những đôi tình lứa, ý nàng là như vậy sao?

Tô Nhựt không nghĩ ngợi liền gật đầu một cái: “Ừm, ta sẽ đưa ngươi đi ăn, xem như là tạ ơn ân nhân vậy.”

Lời nói ra nghe có chút kì quặc, nhưng Tô Nhựt nghĩ cũng chỉ là chuyện bình thường nàng hay làm, cho nên nói miệng rất suông sẽ.

Còn Miên Hoành thì hoàn toàn ngược lại. Trong lòng hắn ngổn ngang cảm xúc, máu trong người cũng dần nóng lên. Giống như sợ rằng nàng sẽ đổi ý, Miên Hoành đồng ý liên tục, làm cho Tô Nhựt cũng phát sợ.

Có gì vui vẻ đâu chứ, cũng chỉ là hẹn gửi lời cảm ơn thôi mà. Tô Nhựt bật cười một tiếng, hóa ra tướng quân lại ngây ngô như thế.

Hai người trò chuyện một lúc, điệu cũng nhanh chóng đến trước phủ quận chúa.

Miền Hoành không cùng nàng vào, chỉ đứng bên ngoài đợi ngựa của lão quân gia đưa ra. Hắn ngồi trên yên ngựa, nhìn bóng dáng Tô Nhựt đã khuất sau cánh cửa, hắn nhẹ cười lên một tiếng, bả vai cũng mất đi cảm giác đau đớn như ban nãy.

“Mạc Kiều, đi thôi, trở về.” Miên Hoành kéo dây cương, chân thúc bụng ngựa cao giọng nói, lập tức trên cao, hơi mười hắc y nhân nhanh chóng xoay đầu về phía phủ tướng quân, bước chân thoăn thoắt như những bóng ma.

Trong bóng đêm, tiếng cười của Miên Hoành vang vọng khắp chốn, men theo tiếng gió truyền đến sương phòng của Tô Nhựt. Nàng cười lên một tiếng, sao thế này, bên tai lại nghe tiếng cười ngây ngô của tên ngốc kia rồi...

***

Vài ngày sau, Tô Nhựt được biết từ Hòa Diễm, ngày xưa võ công nàng cao cường đến cỡ nào, nội lực thâm hậu, căn cơ vững chắc, đấu với vương gia nói chừng cũng không khó.

Nhưng mà sau lần ngã xuống vực sâu kia, thì quận chúa lại mất hết nội công. Tô Nhựt đến đây thì rõ, quận chúa chết rồi, nàng nhập hồn vào nàng ta, nội công nàng ta vẫn còn đó, nhưng nàng lại không biết cách mà vận.

Lại nói, sau đêm cung yến kia, Hòa Diễm vì sợ quận chúa sẽ gặp nhiều phiền toái từ vương gia. Đêm đó nàng ta bị dọa sợ bay cả hồn, cũng may nhanh trí chạy đi tìm người, trùng hợp là gặp Thái tử, cho nên một mạch liền nói ra. Tô Nhựt lúc này mới thâm sâu hiểu rõ, hóa ra cũng là Hòa Diễm biết chuyện, tìm đúng người, không thì nàng cũng không yên rồi.

Theo từng bức họa từ chỗ Hòa Diễm, Tô Nhựt dần học được những gì mà khi xưa thân thể này làm. Không những về bề ngoài, mà còn là những suy nghĩ thông qua các cách thể hiện của nàng ta. Tuy rằng Tô Nhựt không học lại những điều này, nhưng phần nào đó có thể hiểu được tính cách phách lối kia, vận dụng vào thường ngày.

Giống như hiện tại, Tô Nhựt từ chối bức thư được gửi từ phủ Ti gia, ắt là của Ti nhị tiểu thư, nàng ngồi trong đại sảnh của phủ quận chúa, Tô Nhựt nhìn đôi nam nữ đang quỳ trước mặt mình, mặt lạnh như băng mà hỏi: “Các ngươi trộm bao nhiêu bạc?”

Đôi nam nữ này là người trong phủ quận chúa, trước kia là từ trong cung truyền xuống, ở đây coi như là người lâu năm lão luyện, các hạ nhân binh thường không dám làm cản trước mặt bọn họ. Hai người này lại coi như chuyện đúng, lại dám có ý đồ trộm bạc của phủ.

Trước đây mới đến phủ, lão quân gia biết được mất rất nhiều bạc, nhưng lại không biết vì sao, vài lần nói với Hòa Diễm cô nương, lại không biết được Tô Nhựt làm lơ chuyện này, phải nói là không muốn nghe những chuyện này. Khi đó nàng xót nhà muốn chết, làm gì có tâm tư mà quản. Nay vì muốn tìm hiểu nơi này, nghĩ rằng biết nhiều thứ thì việc diễn ra sẽ tốt hơn, mới cùng Hòa Diễm nói qua chuyện ở phủ.

Vừa lúc, lão quân gia lại nói qua một lần. Bạc là thứ mà Tô Nhựt muốn nhất, tiền mất, làm sao nàng chịu cho vừa.

Vài ngày qua vận những thứ mình biết, Tô Nhực bèn cùng đám nha hoàn thân cận bàn qua, cuối cùng lại phát hiện được một đôi nam nữ bàn hán này, cư nhiên lại đàm càn quấy trong phủ của nàng, đúng là chán sống rồi.

“Nói đi, có phải từ khi bốn cung mới chuyển ra phủ, các người đã bắt đầu trộm bạc đi rồi phải không?” Bên tay nàng là đoạn trường tiên đỏ như lửa ngày trước thân xác này yêu dùng. Hiện tại nàng muốn luyện một chút, xem có gì hay ho không.

Bọn hạ nhân thấy nàng mê mê trường tiên, đôi mắt xếc cao vẽ đậm hiện rõ vẻ tàn khốc, bất giác bọn họ lại nhớ đến trước kia, sở thích của quận chúa chính là hành hạ cung nhân.

Đôi nam nữ quỳ rạp dưới đất, sợ đến mức cả người cũng phát run.

“Quận, quận chúa...”

“Nói gì há? Nói to lên!” Tô Nhực quát lên một tiếng, bên tay lại quật mạnh trường tiên vào không khí. Lực đạo tay nàng cực mạnh, trường tiên xé gió lao thẳng xuống mặt đất, tạo ra trận âm thanh kinh người.

Đôi nam nữ dưới đất càng run dữ hơn.

“Cuối cùng là không nói sao há? Chu đại lão, ông nói đi, là ông thì muốn xử tội bọn họ như thế nào?” Tô Nhực thấy bọn họ một mực là cần môi không đáp, giận dữ quay sang hỏi lão quản gia.

Ông ta họ Chu, tên Lại Tổ. Bình thường người trong phủ đều gọi ông là Chu quản gia, nào biết quận chúa chỉ riêng nàng gọi ông là Chu đại lão, ban đầu làm ông sợ đến mức mặt già phát run, nhưng mà lâu ngày nàng cũng không chịu đối, ông nghe riết cũng quen.

Nào biết bây giờ nghe nàng quát lên một tiếng, trong giọng nói đầy nộ khí như thế, chân Chu quản gia cũng nhuyển cả ra.

Ông không dám nhiều lời, chỉ biết cúi đầu thật thấp nói: “Bẩm quận chúa, chủ theo quy pháp của phủ, trộm tài sản của chúng sẽ bị phạt tội năm mươi bổng, sau đó đuổi ra khỏi phủ.”

Vừa nghe tới năm mươi bổng, đôi nam nữ kia liền sợ đến mức chảy cả nước mắt. Hai người vừa khóc lóc thảm thương, vừa lao đến bên nàng luôn miệng xin tha tội.

Mặt mũi bọn họ không phải xấu, mà cực kì sáng sủa, Tô Nhực không biết vì có gì mà lại trộm tiền của phủ như vậy, chẳng lẽ người của nàng không cho bọn họ no đủ sao?

“Nói đi, các người trộm bạc bắt đầu từ khi nào?”

“Bẩm, bẩm quận chúa... Nô tỳ, nô tỳ thực sự đều là có nguyên do...” Nha hoàn kia vừa khóc vừa nói, nàng ta ôm chân Tô Nhực, nhất quyết không buông.

Hòa Diễm thấy thế hai bước liền kéo nàng ta ra, không cho nàng ta đến gần quận chúa. Tô Nhực không can, đợi cho nàng ta bị kìm chặt, tên nô bộc kia cũng không khác là mấy. Nàng nhìn hai người, nhấn mày nói: “Ta không cần biết nguyên do. Hiện tại các người gây ra lỗi lầm, ta gọi phạt, các người một hai đều có nguyên do, ta làm sao biết được nguyên do có thực hay không? Ai biết các người lại dấn dưng ra cảnh mẹ chết con tha, rồi muốn xin bạc ta chăm cho mấy người các người?”

Hai người dưới đất nghe quận chúa nói mà hoảng hồn, khuôn mặt sùng sờ nhìn nàng. Tô Nhực thấy thế thì cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Nếu như có chuyện mà các người lo không ổn, chuyện lớn đến mức buộc phải làm chuyện bàn hán, tại sao lại không hỏi mượn những người khác. Trước kia ta hành hạ các người, nhưng cơm ăn áo mặc không phải là thiếu, hiện tại các người có việc, chẳng phải cũng là khi vào phủ, ta đã nói có gì cũng phải báo ta biết hay sao?”

Tô Nhực lần này lần lượt nhìn các hạ nhân trong phủ, hừ một tiếng: “Ta không chắc chắn rằng ta sẽ giúp cho các người qua chuyện, nhưng mà ta không muốn các người lại ngu xuẩn đến mức trộm đi tài sản của phủ như vậy. Lần này hai người này đúng là không có chuyện gì phải nói, từ khi còn trong cung đã có tật tấy máy tay chân, trộm đồ trong cung rồi nay lại đến phủ ta. Các người là từ nhỏ đã bàn hán, nay ta cũng không muốn để tâm.” Nàng ra hiệu cho mấy người đang kìm lấy hai tên trộm bạc, hai người nọ sợ đến mặt mày trắng bệch, môi run rẩy không ngừng.

Nàng không phải là quận chúa trước kia, hạ nhân làm sai chuyện sẽ đánh đến chết mới thôi. Nàng cũng có tính người, hiện tại một lần nói cho hết chuyện, sau này lại khỏi phải nhiều lời.

“Các người trộm bao nhiêu bạc, nhiều đó chắc cũng đủ cho các người tiêu xài cả đời rồi chứ?” Nàng thả trường tiên một bên, phẩy phẩy tay xua đuổi: “Các người không cần lĩnh phạt gì cả, chỉ cần biến xa khỏi cái phủ này là hay lắm rồi. Đi đi, đừng để ta nhìn thấy các người nữa.” Nói rồi hất đầu qua Hòa Diễm, nàng ta hiểu ý cho người kéo hai tên bàn hán ra ngoài.

Hai người nọ lúc này mới rõ ràng, khóc càng dữ dội hơn, vừa tạ ơn nàng, lại vừa xin nàng cho bọn họ ở lại.

Hạ nhân trong phủ đều ở trong đại sảnh này, ai cũng đều nghe rõ từng chữ mà quận chúa vừa nói. Trong lòng họ lại xoắn xot, quận chúa vốn không giống trước nữa rồi. Nàng lo cho bọn họ, nói cho bọn họ biết cái gì đúng sai. Hiện tại có làm gì, tương lai hậu quả đều là nàng đã nói trước.

Tô Nhực uống một ngụm trà đã nguội từ sớm. Nàng than trong lòng một tiếng, sống mới có bao nhiêu ngày ở đây, mà nàng đã bị nơi đây là cho cô đại

hóa. Nhưng mà như vậy cũng không phải không tốt, muốn làm quen với thế giới này, trước tiên phải nói được ngôn ngữ của nó.

“Được rồi, ta nói qua rồi. Các người cũng nghe rõ chứ? Sau này ta không muốn chuyện như thế này diễn ra thêm một lần nào nữa.” Tô Nhượng không nhìn bọn hạ nhân, vừa nhâm nhi tách trà, vừa nhàn nhạt nói ra từng chữ: “Có chuyện gì thì cũng phải nói cho ta, ta là chủ của các người, thì mọi việc của các người ta đều phải biết, chủ chính là chủ, chủ của tất cả mọi thứ.” Mặc dù có chút kỳ quặc, nhưng mà nàng lại muốn nói như thế.

“Ta lặp lại một lần nữa, có chuyện không nói thì chết cũng đừng nói, cũng đừng để cho ta biết. Một khi ta đã biết, thì đừng trách cái gì ta chưa nói trước. Tất cả nghe rõ chưa?” Tô Nhượng cao giọng một tiếng, bọn hạ nhân cúi đầu răm rắp dạ thừa.

Nàng hài lòng gật đầu. Lúc này mới để cho bọn họ trở về làm việc của mình.

Hòa Diễm thấy trà đã nguội lạnh, bèn bước lên giúp nàng châm trà. Nhìn khuôn mặt quận chúa có vẻ mệt mỏi, nàng ta lo lắng hỏi: “Quận chúa, ngài có sao không? Sắc mặt ngài trông không được tốt.”

“Không sao.” Tô Nhượng chống tay lên trán, cuộc sống ở đây thực là nhàm chán. Ngoài việc kiểm kê những thứ trong kho ra, kỳ thực cái chức “quận chúa” này của nàng cũng không còn việc gì để làm nữa.

Tô Nhượng hơi nhắm mắt, thêu thùa, đàn tranh thực sự không khiến nàng có hứng thú, ngược lại còn cực kỳ chán ghét những thứ này.

Hiện tại nữ tử ở đây ngoài cái này ra còn cái gì nữa?

Hòa Diễm trông ra vẻ mặt buồn chán của quận chúa, nghĩ một chút rồi nói: “Quận chúa, hay là ngài có muốn nhập cung với thất công chúa không? Cũng lâu rồi ngài chưa đến cung của công chúa.”

“Không đi.” Nàng không có hứng thú với những nữ nhân trong cung, đều một dạng âm hiểm, đã dứt khoát xuất cung vậy rồi, hiện tại trở lại dù có vì lý do gì cũng khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Hòa Diễm thấy nàng dứt khoát thế liền đổi ý: “Vậy ra ngoài phố được không? Kinh thành hiện tại rất nhộn nhịp, quận chúa hẳn sẽ rất thích.”

Cái này gọi là dạo phố phải không? Nghĩ đến dạo phố, Tô Nhượng liền nhớ đến không lúc đây có hẹn gặp với tên tướng quân họ Miên kia, cũng là dạo phố như vậy.

Hiện tại xem trước Kinh thành như thế nào, sau đó mới cùng hắn ra ngoài, như vậy cũng có vẻ thích hợp hơn. Tô Nhượng nhào đầu nhìn trời một chút, thấy trời cũng không có nắng nhiều, mới gật đầu đồng ý.

Hòa Diễm thu thập xong xuôi mọi thứ, theo lời quận chúa không được dùng kiệu, sau liền cùng nhau tản bộ.

Lần này ra ngoài Tô Nhượng nhất quyết một giây cũng không muốn rời Hòa Diễm. Nàng rất kiên nhẫn nhìn từng điệu bộ cử chỉ, nghe từng lời nói của Hòa Diễm khi nàng ta mua một thứ gì đó.

Dần dần, Tô Nhượng cũng nhớ được rất nhiều về thứ được gọi là ngân lượng ở đây. Nàng biết được các mệnh giá, các loại bạc, đồng tiền và rất nhiều, rất nhiều thứ dùng để mua đồ. Vốn dĩ đối với Tô Nhượng mà nói những điều này tựa hồ là vô cùng quan trọng. Chẳng may sau này ra ngoài một mình, nàng cũng không tệ đến mức phải nhờ vào người ngoài giúp đỡ, càng khỏi phải nói là bị lường gạt.

Hai chủ tớ lượn lờ khắp chợ, mua được không ít đồ. Đến khi trời lên đỉnh đầu, Hòa Diễm nhìn thấy vẻ mặt quận chúa có chút mệt mỏi, bèn nói ý vào tiểu lâu xử lý bữa ăn.

Tô Nhượng không ý kiến, thế là cả hai cùng nhau vào tiểu lâu gần nhất ở đó.

Tiểu nhị nhìn thấy nàng, liền biết đây là một quý nhân. Hắn ta vội vàng chạy đến bên cạnh, bày ra một bộ nịnh nọt mà nói: “Không biết cô nương gia đây là muốn dùng gian riêng hay sao ạ?”

Tiểu nhị y chỉ hỏi có dùng gian riêng, chứ không phải là dùng cho bữa trưa hay là đặt trước. Ngụ ý rõ ràng như vậy, người nghe nhìn đến mỹ nữ như hoa là Tô Nhượng đối diện, nếu như nàng mà không dùng gian riêng, ắt hẳn là sẽ rất mất mặt.

Hòa Diễm nghe xong, trừng mắt lập tức đứng ra chắn trước mặt quận chúa. Tiểu nhị thấy thế tuy rằng có chút ngạc nhiên nhưng cũng không dám bày tỏ quá nhiều, đồng thời trong lòng cũng chắc chắn được đây là một nhân vật khó chọc.

“Gian riêng.” Nàng ta nói xong, lạnh mặt đưa ra hai thỏi bạc.

Tiểu nhị nhìn thấy mà mắt cũng muốn lòi ra. Đại nhân vật a đại nhân vật! Ra tay hào phóng như thế không phải hoàng thân quốc thích thì cũng là danh môn vọng tộc lớn cỡ nào!

Y tham lam cầm lấy hai thỏi bạc sáng loáng kia. Ánh mắt nhìn đại mỹ nữ phía sau liền biến thành nhìn thấy một rương châu báu. Cẩn thận cất vào trong ngực, rồi nhanh chóng xum xoe đưa “ruong châu báu” lên lầu, đến ngay gian phòng rộng rãi thoáng mát, vị trí tuyệt vời nhất tiểu lâu này.

Tô Nhượng và Hòa Diễm bước theo sau tên tiểu nhị. Khách quan trong tiểu lâu đều là người Kinh thành, mắt nhìn đến mỹ nhân như nằm trong thành, nhưng chưa từng nhìn thấy mỹ nữ tuyệt thế nào như Phượng Tô Nhượng.

Cái đẹp của nàng khác hẳn với cái đẹp của mỹ nhân Kinh thành. Nó kì lạ, mang theo sự ưu thương nhân nhật nơi khóe mắt, nụ cười âm thầm lại có chút lười biếng ở khóe môi. Dung nhan tuyệt hảo, mỗi cái liếc mắt của nàng cũng khiến người ta ngượng ngùng, cứ ngỡ là nàng đang nhìn đến mình, nhưng chớp mắt lại biết không phải.

Một mỹ nữ, đừng nói đến dung mạo kiều diễm kia, chỉ nói đến bóng lưng mềm mại uyển chuyển của nàng thôi, cũng đủ khiến cho người người mê mẩn. Phụng Tô Nhưộc không khi ra ngoài, ngày trước thân xác chỉ biết trong cung, ngoài Kinh thành có mấy ai biết được nàng là Bình Trân quận chúa? Thế nên, chẳng mấy chốc, mỹ nữ tuyệt thế nàng đã khiến cho quan khách trong lầu một phen hoảng hốt.

Đợi đến lúc bước chân của nàng đã biến mất nơi đình thang, khách quan trong lầu mới bừng tỉnh. Mọi người nhao nhao đến đại mỹ nữ vừa rồi.

Tiểu lâu này tuy không được xem là nổi bật trong đại nội Kinh thành bằng Thanh Thanh lâu, nhưng cũng được xem là một tiểu lâu đồng đúc. Khách trong quán lần này lại là người có danh trong thành, mắt vừa nhìn thấy nàng đã biết nàng không phải là người ở Kinh.

Cao Giả Thôi kinh ngạc đưa mắt đến Thụy Lã Thiên đối diện, đáng vẻ hấn tựa như còn chưa có tỉnh táo hoàn toàn.

“Mỹ nữ vừa rồi là ai vậy?” Cao Giả Thôi chỉ tay về phía nàng vừa khuất bóng, khuôn mặt hấn không giấu nổi vẻ cao hứng: “Người có thấy không? Ta chưa từng thấy vị mỹ nữ này bao giờ.”

Ngón tay thon dài trắng nõn của Thụy Lã Thiên chậm rãi miết quai cằm của tách trà. Hấn mỉm cười với Cao Giả Thôi, đôi mắt hoa mị khẽ híp lại. Hấn ngồi đưa lưng về hướng của Tô Nhưộc lúc ban nãy, nhưng lại có thể thấy được nàng, bởi phản ứng của hầu hết những người trong tiểu lâu khiến hấn nghi hoặc, cho nên trùng hợp quay đầu, lại vừa thấy được dung nhan mê hoặc của mỹ nữ trong lời Cao Giả Thôi.

“Ta không biết nàng là ai cả.” Giọng Thụy Lã Thiên có chút trầm, hơi khàn lại mang theo vài tia mềm mại. Là nam nhân, nhưng Cao Giả Thôi nghe đến cũng bị chìm vào đấy.

“Hừm, nhưng dù sao thì khí chất cũng không tệ.” Thụy Lã Thiên nhấp một ngụm trà, hấn hơi nghiêng đầu, vài sợi tóc mềm mại trên trán khẽ lay động, vẻ tuấn dật của hấn khiến tim những nữ nhân xung quanh đập mạnh. “Ta đoán hấn là người hoàng thất.”

“Người hoàng thất?” Cao Giả Thôi ngạc nhiên, vừa rồi đâu có dấu hiệu gì của người hoàng thất đâu chứ.

“Phải, xiêm y của nàng được thêu chỉ vàng, chỉ có người hoàng thất chính tộc mới có.” Nói đoạn Thụy Lã Thiên đưa ống tay áo của mình lên cao, hấn cười nói: “Thương gia nếu dám có chỉ vàng như thế, tội chết không tha.”

Cao Giả Thôi trừng mắt nhìn nam nhân kia, ai mà chả biết chuyện đó cơ chứ. Nhưng mà nói đến chỉ vàng, Cao Giả Thôi không ngờ Thụy Lã Thiên lại tinh mắt đến thế, cả đường chỉ trên xiêm y nhỏ vậy mà cũng rõ ràng.

“Được rồi, chuyện người nói ban nãy là như thế nào?” Thụy Lã Thiên nở nụ cười nhẹ, hấn bỏ qua vẻ mặt kỳ quái của Cao Giả Thôi, hỏi lại câu chuyện mà bằng hữu vừa nói.

Quay lại việc chính, Cao Giả Thôi lập tức ném mỹ nữ xinh đẹp sau đầu, khuôn mặt nghiêm nghị trở lại, đôi mắt hấn lạnh lẽo, từng chữ bật ra lại khiến khóe môi Thụy Lã Thiên sâu càng thêm sâu.

“Môn chủ Sát thủ môn và Triết Khái chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: phí

Thụy Lã Thiên nâng cốc trà lên, chậm rãi uống từng ngụm từng ngụm, hấn lại nghe Cao Giả Thôi nói tiếp: “Chuyện này nói đến thì khó tin. Bốn ngày trước Đa tộc đột nhiên cho người truy sát Triết Khái, nói rằng y đã trộm Tiên Bộ kinh thư của chúng, nhưng Triết Khái lại khẳng khái là không. Sát thủ môn muốn ra mặt thay y hỏi rõ, nào ngờ còn chưa kịp đến ngày hẹn, thì đêm hôm sau người trong môn lại thấy xác của môn chủ và Triết Khái một chỗ...”

“Cho nên Sát thủ môn cho rằng Đa tộc là hung thủ sát hại môn chủ và Triết Khái?” Thụy Lã Thiên không đợi Cao Giả Thôi nói hết, hấn đã một câu chen ngang.

Cao Giả Thôi nghe vậy gật đầu, sắc mặt không vui nói: “Đúng là như thế, nhưng ta không nghĩ rằng Đa tộc chính là hung thủ.”

“Tại sao lại nói như vậy? Nếu là ta, ta cũng sẽ cho rằng Đa tộc chính là kẻ giết hai người nọ.”

“Không phải.” Cao Giả Thôi cũng gật gù, kỳ thực đêm nay xác hai người nọ, hấn cũng đã nghĩ rằng kẻ giết chính là Đa tộc, nhưng mà sự thực thì lại

hoàn toàn khác. “Sau khi Đa tộc biết được tin này, thì Sát thủ môn lại phát hiện ở sương phòng môn chủ có một lá thư, người biết trong đó nói gì không?”

“Hừm?” Thụy Lã Thiên nhướn mày, đôi mắt hơi híp lại tò mò.

“Chỉ có một chữ ‘Phĩ’.” Cao Giả Thôi hừ một tiếng, hiển nhiên cũng không hiểu chữ ‘Phĩ’ này là có ý gì.

Nhưng mà Thụy Lã Thiên nghe đến chữ này thì lại hiểu ngay lập tức. Không phải là hiểu một cách bình thường, ngược lại là hiểu rất rõ. Thụy Lã Thiên vẫn duy trì nụ cười nhẹ dịu như thế, hẳn không có lời nào để nói ra với Cao Giả Thôi.

Cao Giả Thôi nghĩ rằng Thụy Lã Thiên cũng giống như mình, lại tiếp tục: “Sát thủ môn nhận được chữ này, liền không có tiếp tục truy khảo Đa tộc. Ngược lại Đa tộc cực kỳ phần nộ, lần này Đa tộc trưởng trực tiếp ra mặt, chỉ có mỗi mấy ngày lại diễn ra rất nhiều chuyện, Lã Thiên người nói giang hồ này có còn ổn nữa không?”

“Ha ha.” Thụy Lã Thiên cười lắc đầu, hẳn lại nhấp thêm một ngụm trà, dường như lời Cao Giả Thôi kể ra hẳn đã sớm biết từ trước. “Cao gia người e là cũng không còn yên ổn.”

“Ai nha.” Cao Giả Thôi nghe đến bỗng nhiên thở ra một hơi, khuôn mặt lập tức trở nên vô cùng ảo não: “Chẳng nhẽ người còn không biết, mấy ngày đến Phùng Linh quốc cử sứ sang đây, lão nhân gia ở phủ nhân rồi lại bắt ta yểm trợ triều đình.”

Cao gia lừng danh thiên hạ là một đại gia tộc rất có tiếng nói trong giang hồ. Tuy nói là người trong giang hồ như thế, nhưng Cao gia lại rất được triều đình trọng dụng. Người đời không biết rõ nguyên do, cũng chỉ biết Cao gia nắm trong tay không ít tòa thành Tề quốc.

Từ mấy trăm năm trước, khi Tề quốc khai sinh lập địa, Cao gia chính là người phụ trợ đỡ đầu cho hoàng thất. Chỉ mỗi điều này thôi, cũng đủ khiến người ta sợ hãi đến cỡ nào.

Bước chân đứng giữa triều chính và giang hồ, Cao gia lại vừa đóng vai là một trung thần, vừa đóng vai là bá chủ thiên hạ. Đồng thời, dân chúng Tề quốc cũng phải nói là một mực tôn sùng Cao gia. Căn nguyên là vì Cao gia cũng chính là tổ tiên của bọn họ, Cao gia khai sinh đất nước, Cao gia một phần ban cho họ cái cuộc sống nơi đất Tề này.

Sống trong giang hồ, Cao gia chính là một lão nhân gia già cỗi, nhưng cũng không kém phần lắm liệt. Tiếng nói của người họ Cao rất nặng, Cao gia không đi làm những chuyện cướp bóc, giết người, hay những chuyện tán tận lương tâm. Cho nên đối dân chúng riêng Kinh thành, hay là chung Tề quốc mà nói, so với Đa tộc, Cao gia lại là một chính nhân quân tử, cho dù có là người giang hồ đi chăng nữa.

Bởi vì như vậy, mà mấy ngày đến, khi vương thân Phùng Linh quốc cùng đoàn sứ thần đến Tề quốc đây, người Cao gia một phần sẽ phải gánh trọng trách yểm trợ triều đình, bảo hộ bọn họ, tránh xảy ra những chuyện đáng tiếc.

Thụy Lã Thiên trầm ngâm một chút, nhớ đến lời của Thụy lão gia trong phủ, người cũng đã từng nói qua sứ thần Phùng Linh quốc lần này đến là vì chuyện của Bình Trần quận chúa.

Mà nói, sứ thì sứ, cần gì phải là vương tử của bọn họ chứ? Cũng là do đoàn sứ thần này đối với hoàng thất Tề quốc cực kỳ quan trọng, cho nên đoàn thương gia mấy ngày sau cũng sẽ rơi vào trạng thái “tạm chết”.

Triều đình cho dán bản thông cáo rằng trong mười ngày tiếp tới, đoàn thương gia sẽ tạm dừng việc buôn bán thủy lộ, tuyệt đối không được dùng thuyền bè di chuyển trong phạm vi toàn thành.

Đối với thương gia mà nói, bản cáo này chính là một đao chặt chết đường ăn của người ta.

Mười ngày, tận mười ngày không di chuyển ra ngoài thành, thì hàng hóa sẽ bị chậm trễ, sẽ xảy ra những vấn đề không cần thiết giữa thương nhân và người mua. Mười ngày trôi qua, bao nhiêu sức lực, tiền tài ít nhiều sẽ bị hao tổn.

Đừng nói mười ngày được nghỉ ngơi, giới thương gia không có ngày nghỉ, đặc biệt là Thụy gia thì một khắc cũng đừng mong mà có. Đã nói thế, thuế hàng tháng cũng sẽ không giảm bớt qua mười ngày này. Người làm ăn, một đồng cũng cảm thấy tiếc, tuy thuế nhẹ, nhưng mà nói lấy ra mấy đồng vô lý như thế thực khiến người ta xót ruột.

Thụy Lã Thiên nghĩ, chuyện của quận chúa tuy rằng có chút quá đáng, thân vương đến cũng đúng. Nhưng việc gì triều đình lại cấm vận chuyển trong khoảng thời gian lâu như vậy chứ.

Chẳng lẽ hoàng thượng có ý định để đoàn sứ Phùng Linh quốc ra ra vào vào mười ngày ở bên như vậy sao? Đoàn sứ chắc gì đã đến trong mười ngày? Còn nếu không, cảm hai, ba ngày cũng đủ rồi, đến khi đoàn sứ trở về, cảm tiếp cũng không được sao?

Nghĩ đến những chuyện như vậy, đầu Thụy Lã Thiên bắt đầu có chút đau. Hôm nay may mắn tứ ca của hắn ở nhà, cho nên chuyện trong xương đều nhờ vào ca ca của hắn, Thụy Lã Thiên mới có thời gian ngồi ở đây với Cao Giả Thôi.

Lại nói đến Đa tộc và Sát thủ môn, tuy rằng Thụy gia không nhập vào giang hồ, nhưng có một vị bằng hữu thân thiết như Cao Giả Thôi, tên của Thụy Lã Thiên cũng được xướng vào danh sách các thiếu hiệp bậc cao.

Đối với cái chết của Sát thủ môn chủ và Đệ nhất sát thủ Triết Khái, thực ra Thụy Lã Thiên nghĩ rằng hắn ít nhiều có chút hiểu biết.

Một người là “cha sinh” của Sát thủ môn, một người là kẻ mạnh nhất Sát thủ môn. Muốn giết chết hai kẻ này, người có thực lực nhất chính là chủ nhân của Tuyên Đô Diệt...

Nhưng nghĩ là thế, Thụy Lã Thiên cũng không có ý định sẽ nói ra với Cao Giả Thôi.

Nếu Cao Giả Thôi muốn biết, ắt hẳn y sẽ tự tìm hiểu. Nói đến Cao gia hùng mạnh, chắc chắn điều này bọn họ cũng rõ, tuy không biết rằng Cao Giả Thôi có từng nghĩ đến Tuyên Đô Diệt chưa, nhưng suy cho cùng Cao thiếu gia không biết, thì việc cũng là từ Cao gia mà thôi. Nói ra với Cao Giả Thôi, thực ra Thụy Lã Thiên cũng không có lợi.

Mang danh là thương nhân Kinh thành, Thụy gia ít nhiều đều kiêng dè đối với giang hồ.

Thương nhân cần sự giúp đỡ của hoàng thất để lưu thông mọi việc, mà hoàng thất thì rất không ưa giang hồ. Thù của bạn có nghĩa là thù, tuy nói bọn thương không phải một guộc với hoàng thất gì cho cam, nhưng thân là theo chân hoàng thất, làm sao lại có thể đi lấy lòng kẻ thù của hoàng thất được cơ chứ?

Tuy nhiên, việc này cũng không ảnh hưởng gì đến việc Thụy Lã Thiên kết giao với Cao Giả Thôi. Nói cho cùng, đôi khi thương gia cũng phải cần sự giúp đỡ của giang hồ cơ mà.

Hai người suy nghĩ một chút, sau đó lại lặng lẽ bỏ qua chuyện này.

Chuyện giang hồ chẳng khác nào chuyện thâm cung, âm hiểm thâm trầm khó đoán. Tai nghe mắt thấy nhưng cứ xem như là mù, biết chuyện không liên quan thì tốt nhất là nên im miệng. Cho dù có tốt hay xấu, mở miệng nói sai lại sợ mất mạng.

Nhưng nghĩ qua chuyện này, Cao Giả Thôi lại bắt đầu nghĩ tới mỹ nhân. Ái chà, xem ra đạo này Kinh thành xuất hiện rất nhiều nhân vật mới lạ mà hắn chưa biết đến rồi...

Trong lúc khách quan tiêu lâu đang suy nghĩ về Phượng Tô Nhục, thì ở phương xa, Miên Hoành được hay tin chiến sự quanh Tề quốc đang bắt đầu rục rịch.

Hắn ngồi trên tọa ý, bộ hắc bào khoác lên dáng người cao to vạm vỡ của Miên Hoành tản ra hơi thở nặng nề u ám.

Ba năm trước, ngũ quốc đại lục cùng nhau đánh dấu mình hiệp tạm ngừng chiến tranh. Trong thời gian năm năm tiếp theo, các nước buộc phải yên định, không được phép khai chiến với bất kỳ nước nào cả. Nếu như nước nào làm sai với điều này thì nước đó sẽ bị bốn nước còn lại cô lập, đồng nghĩa với việc vương triều ấy sẽ phải kết thúc.

Khoảng thời gian đóng dấu mình hiệp, Miên Hoành không có ở Kinh thành, năm năm nay hắn ở thành trì ngoại biên nước Liêu, tuy rằng ngày đêm nơi ấy miệt mài bày mưu tính toán, nhưng hắn vẫn không quên sai người báo cáo lại những chiến sự ở nơi quê hương mình.

Thân là Đại tướng quân, trên vai mang trọng trách đất nước, làm sao mà hắn chỉ biết yên định một chỗ?

Biết rằng mình hiệp đã được đóng dấu, tuy rằng Miên Hoành thực ra cũng chẳng tin được mấy lão hoàng đế tứ quốc kia, nhưng sự yên ổn này đáng nhẽ ra phải được bảo trì đến gần năm năm mới phải.

Thời gian mới có hai ba năm, nói ra thì rất khó để củng cố mấy vạn binh mã bù đắp.

Nghĩ một chút, Miên Hoành ở Đông Liêu đủ năm năm, có nghĩa rằng Đông Liêu sẽ không thể có đủ thời gian thực hiện các loại chính sách đặc biệt củng cố lực lượng.

Vậy thì việc Vồng quốc lục đục muốn gây chiến, tất sẽ bỏ qua kết giao Đông Liêu. Ngược lại, Diêu quốc phía Tây là đất nước có thực lực mạnh nhất, Vồng quốc hẳn là muốn kết giao với Tây Diêu, cùng nhau đưa quân đánh chiếm đất nước gần nhất là Tề quốc phía Bắc và Phùng Linh quốc phía Nam.

Hai nước hai phía, nếu muốn tác chiến ắt phải chia thành hai đường. Vồng quốc giỏi nhất là thủy chiến, Tề quốc lại là nước có nhiều rừng cây hơn cả, ngược lại muốn đánh, là phải tiến về phía Nam Phùng Linh.

Đánh ngược nhau, so với Tề quốc, tính ra Diêu quốc chẳng là cái thá gì cả. Nếu nói, tất phải nói Phùng Linh quốc.

Loạn chiến mười mấy năm trước đã khiến cho Phùng Linh quốc bị tổn hại đến mức hơn nửa đất nước bị chìm vào tăm tối. Nếu như bây giờ “thủy quỷ” Vồng quốc tiến đánh, chắc chắn Phùng Linh quốc sẽ lâm vào cảnh bại càng thêm bại.

Phùng Linh quốc là đất nước giao hữu của Tề quốc, hơn nữa lại là quê nhà của Bình Trân, muốn nó chết, chắc chắn Vồng và Diêu phải diệt được Tề quốc, sau đó mới lấy “hồi” chiếm lấy Phùng Linh.

Miên Hoành ngồi trầm tư suy nghĩ, nhưng mà Diêu quốc trước đến nay chưa từng khai chiến, nó chỉ là một mực phòng vệ. Diêu quốc mạnh, bởi vì nó chỉ biết đứng nhìn chiến tranh!

Kể cả ngày trước khi Miên Hoành cùng một vài sứ thần đến Diêu quốc xin định tác hợp, Diêu đế đã thẳng thắn từ chối mà chẳng e ngại.

Nhớ đến ngày đó thực ra Miên Hoành cũng hiểu mấy phần ý nghĩ của Điều đế, cho nên hấn mới cùng sứ thần rời đi trong sự vui vẻ hòa thuận.

Nghe nói sau đó Phùng Linh cũng đã cho người đi sứ, nhưng cũng chẳng thể nào lay chuyển được Điều đế. Nói vậy, Võng quốc muốn kéo Điều quốc đi thì rất khó.

Vậy... chẳng lẽ Võng muốn tác hợp với Tề, cùng đánh những nước khác?

Miên Hoành nhìn vào lá thư được gửi từ biên cương, Kiều Phù báo rằng người Võng đang mấp mé ở bờ rìa biên cương, lão tướng ở chốn ấy hay người còn không rõ, nhưng lại có tin rằng mấy phần là tướng lĩnh Võng quốc đang có ý định tiến sang bờ cõi.

Tuy rằng chưa thể chắc chắn, nhưng mấy phần tin có còn hơn không.

Miên Hoành chăm chăm nhìn vào lược đồ tác chiến, bao giờ hấn cũng đứng vào tư thế sẵn sàng, giống như chưa từng có một khắc nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, Mạc Kiều bỗng nhiên vọt vào thư phòng, khuôn mặt y hớn hờ chạy đến, một tiếng hô lên mất hết uy phong tướng phủ: “Tướng quân, tướng quân!”

Miên Hoành nhú mày, nói giọng không vui: “Người có gì cũng hỏi ha hỏi hả, không thể bình tĩnh một chút được sao?”

“Tướng quân, thuộc hạ chẳng qua là cao hứng mà thôi.”

“Chuyện gì?” Miên Hoành không nhìn Mạc Kiều nữa, hấn cúi đầu bỏ mặt về mặt đáng đánh đòn của thuộc hạ mình.

“Tướng quân, thuộc hạ báo cho ngài một tin tốt, môn chủ Sát thủ môn chết rồi!”

Mạc Kiều vừa nói xong, bàn tay đang lật án tự của Miên Hoành liền khựng lại. Nhưng chỉ trong chớp mắt, dường như việc hấn ngạc nhiên đã biến mất không dấu tích.

“Chuyện của giang hồ, chúng ta không nên xen vào.” Miên Hoành nói, ngăn chặn câu khẩu của Mạc Kiều.

“Tướng quân, ngài không thể nói như vậy.” Mạc Kiều bước đến gần, nói: “Vốn dĩ thuộc hạ nghe được người giết là Đa tộc, cho nên thuộc hạ mới gấp gáp như vậy.”

“Đa tộc?” Lúc này, Miên Hoành mới ngẩng đầu nhìn, hấn vuốt cằm, đáy mắt tràn ngập vẻ nghi ngờ nhìn thuộc hạ.

“Phải, tướng quân có còn nhớ Kim Tượng Kha không? Thuộc hạ được biết, Đa tộc phái người tìm đến Kim gia để diệt người của Sát thủ môn, nào đâu người Kim Tượng Kha giết lại là môn chủ của Sát thủ môn.”

“Kim Tượng Kha? Chẳng phải y đã rửa tay gác kiếm từ lâu rồi sao?”

“Chuyện này thuộc hạ không chắc.” Mạc Kiều nhớ lại lời ban sáng mình nghe rồi nói tiếp: “E rằng người của Sát thủ môn đã gây thù với người của Đa tộc, chuyện lẽ không nhỏ cho nên Kim gia mới ra mặt chăng?”

Miên Hoành lâm vào trầm tư.

Kim gia là người đứng sau Đa tộc. Tuy rằng nói không nên dính dáng gì vào người giang hồ, nhưng ngược lại đối với Đa tộc, Miên gia muốn không dính dáng cũng không thể.

Cho nên mới nói, dù có không muốn như thế nào, Miên Hoành vẫn phải buộc mình xem chuyện Đa tộc.

Nhưng xem thì xem, đi sau vào việc Đa tộc giết chết người của Sát thủ môn, Miên Hoành lại chẳng muốn để tâm.

Hấn hỏi Mạc Kiều: “Chuyện này lão tướng gia đã biết chưa?”

“Hẳn là chưa, vốn chuyện chỉ cách đây vài ngày, Kiều Phù chắc là chưa rõ.”

“Nói vậy thì người mau chóng báo tin về cho lão tướng gia, phái người gửi lời đến Đa tộc hộ ta, hiện tại chiến sự đang có lục đục, ta khó lòng mà tận trường đến bọn họ.” Miên Hoành thờ dãi, phẩy tay cho Mạc Kiều: “Nói với Kiều Phù, bảo hộ lão tướng gia cho tốt, đừng để xảy ra sơ suất gì.”

“Dạ, tướng quân.”

“À, khoan đã.” Lúc Mạc Kiều sắp ra đến cửa, trong đầu Miên Hoành bất chợt nghĩ đến một việc, hấn vuốt nhẹ cái cằm nhọn, trong giọng nói khó thấy được sự mất tự nhiên, “Mấy ngày này, có thư gì trong Kinh thành hay không?”

Mạc Kiều nghĩ ngợi, rất nhanh liền đáp: “Thưa không, tướng quân có việc gì sao?”

“Không có.” Miên Hoành hừ mũi phẩy tay: “Đi đi, ở đây ta còn việc xử lý.”

“Dạ...”

Đội cho bộ dạng khó hiểu của Mạc Kiều đã khuất khỏi cánh cửa, lúc này Miên Hoành mới chán chường dài mặt ra.

Tô Nhựt thật là, nàng nói sẽ cùng hắn đi tàn phố, sao tận bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì?

Hay là hắn chuyển thư đến nàng? Miên Hoành nhú mày suy ngẫm, có phải hay không, hắn cần phải đến phủ quận chúa một chuyến, Tô Nhựt có lẽ đang đợi hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nơi Đây Là...

Kỳ thực tiểu lâu này cũng không tốt bằng Thanh Thanh lâu. Nghe bảo tiểu lâu này có một loại rượu thơm ngon khiến cho người người mê đắm, bình thường phải là trọ qua đêm mới được dùng kèm loại rượu này với bữa ăn, vì thế mà khiến cho tiểu lâu không chỉ quyến rũ khách nhân mà còn gây nên hứng thú tò mò đối với người khác.

Ngày trước Phụng Tô Nhựt rất hay uống rượu. Mỗi khi buồn chán nàng sẽ cùng đồng nghiệp làm vài ngụm, sau đó mang thân xác đầy mùi rượu trở về nhà với người yêu và em trai. Tuy nhiên có thể là do bản chất riêng, cho dù có uống bao nhiêu rượu Phụng Tô Nhựt vẫn không bị say. Hiện giờ bắt chợt nghe đến loại rượu này, tên gọi là Tấn túy, âm sắc nặng nề khiến cho nàng có cảm giác muốn thử.

Hòa Diễm đứng một bên sẵn sóc cho quận chúa, nhìn thấy nàng cứ chau mày mãi thì không khỏi lo lắng: “Quận chúa, ngài có gì khó chịu ạ?”

Phụng Tô Nhựt lắc đầu, “Nghe nói Tấn túy rất ngon, ta muốn nếm qua một chút.”

Hòa Diễm nghe xong tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nàng ta như người nói: “Thứ cho nô tỳ làm mất nhã hứng của ngài, nhưng ngài không nên dùng qua Tấn túy, rượu đậm khó nuốt, ngài sẽ khó chịu được.”

“Sao lại là khó chịu được?” Phụng Tô Nhựt bật cười, “Hiện tại ta muốn dùng, ngại cho người mang ra, bao nhiêu ta sẽ trả.”

“Quận chúa, ngọc thể...”

“Mau đi đi.” Phụng Tô Nhựt phẩy tay cắt ngang lời Hòa Diễm muốn nói.

Nàng ta nhắm mắt đi xuống, từ trước đến nay đã thấy qua quận chúa uống rượu đâu chứ. Mỗi lần dự yến tiệc thiết đãi trong cung đều được dùng loại rượu được pha thêm nước, lạc đi mấy phần mới để đi vào bụng. Ngày trước quận chúa còn nói ghét nhất là uống rượu, những con sâu rượu bệnh hoạn luôn khiến người ta chán ghét dơ bẩn.

Hiện giờ không hiểu vì sao quận chúa lại muốn uống, lại còn đặc biệt là muốn Tấn túy đậm mùi khó nuốt ở đây. Chẳng lẽ khẩu vị ngài đổi rồi sao? Thật sự là khiến lòng nô tỳ như Hòa Diễm nàng ta rồi như tờ vò.

Nói đến Tấn túy, thật ra Tô Nhựt muốn thử để biết mà mời Miên Đại tướng quân. Ngày còn đi học, ai cũng đều nói những người ra trận thường thích uống rượu, hào sảng không nề hà tiểu tiết. Nàng là một con người thoải mái, hơn nữa từ thế giới hiện đại “bay” về cổ đại này, suy cho cùng cũng muốn tìm người bạn dựa vào cũng tốt.

Tuy rằng Ti nhị tiểu thư đã cầu ý làm bằng hữu, nhưng mà nữ nhi khuê phòng thì làm sao vui vẻ sảng khoái bằng “đại hán tử” sống ngoài chiến trận được chứ. Trước mắt mà nói, Miên Đại tướng quân đã cứu nàng hai lần, như vậy cũng không khó mà tiến đến kết giao bằng hữu để có chốn nương thân.

Dẫu cho sau này bị người ức hiếp, rồi xa hoàng cung không có Hoàng thượng thì cũng có một Đại tướng quân cầm đao ra giúp đỡ. Phụng Tô Nhựt nghĩ là như vậy, và lại ở hiện đại của nàng, chẳng phải uống vài ly rượu đã trở thành bằng hữu thân cận với nhau rồi đấy sao. Cho dù có là bạn rượu, ít nhất thì đó cũng là bạn.

Đội cho Hòa Diễm đi ra khỏi gian, Phụng Tô Nhựt lại gấp thêm một miếng cá bỏ vào miệng. Nàng nhìn ra ngoài đường qua cửa sổ nhỏ bên cạnh, phía dưới ồn ào đông đúc, thật sự là một nơi rất tuyệt vời.

Cư dân nháo nhào mà bước, nam tuần nữ tú cùng nhau cười nói vui vẻ, dân buôn thì cực lực cù kéo khách nhân. Trời trong mây trắng, gió mát chim non muôn trùng, quang cảnh này đúng là nghìn năm có một.

Phụng Tô Nhựt vừa ngắm cảnh mà vừa ngẫm nghĩ. Ở nơi nàng sống, một giây một phút bỏ ra là phí hết bao nhiêu tiền của. Mọi người còng lưng bận rộn làm việc, kiếm từng miếng ăn để sống qua ngày, thời gian đâu mà rảnh rỗi làm những việc như ngắm mây hưởng gió nhìn trời như thế này. Hơn nữa bầu trời ở nơi nàng bị nhốt một tầng khói bụi dơ bẩn, một con chim trời lướt ngang cũng chẳng bao giờ nhìn thấy, đừng nói đến mây trắng, ngay cả mây xám cũng không tìm thấy một đám.

Còn cuộc sống ở chốn này thì sao. Như chốn Bồng lai tiên cảnh, mê đắm dịu dàng như một làn nước mát, từng một hơi không khí cũng đủ khiến người ta sáng khoái dễ chịu.

Bằng hữu qua lại với nhau cũng không có như ở hiện đại. Nào là thông qua các mối quan hệ mà lợi dụng lẫn nhau, nào là hôm nay làm bạn không chừng ngày kia sẽ thành thù... Nghĩ đi nghĩ lại, nếu như có một ngày bị người ta ám sát như đêm kia, chắc hẳn là chẳng ai tốt bụng ra giúp mình né tránh hay cứu giúp gì như Đại tướng quân kia. Cũng sẽ chẳng có ai rảnh rỗi cùng dắt mình đi mua bánh, đi gặp bằng hữu chung, giới thiệu cho mình những thứ hoàn toàn xa lạ.

Phượng Tô Nhượng uống một ngụm trà, nụ cười treo trên môi ngọt ngào say đắm. Nơi này đúng là nơi tốt đẹp để sinh sống. Nhưng mà đáng tiếc thay là... nàng không thuộc về nơi này. Hơn nữa, đất nước này sớm muộn gì cũng sẽ chết, sẽ bị chìm xuống đáy trái đất mãi mãi.

Nàng ngắm nhìn người dân phía dưới, lại bất ngờ thấy được cảnh tượng xấu xí kinh hoàng. Một nam nhân thô kệch đang điên cuồng giẫm đánh lên người một cô nương xinh đẹp. Đứng cách năm bước khoảng từ chỗ đó, có một nữ tử khác đang khoanh tay đứng nhìn, nàng ta có vẻ như đang tức giận, hoặc cũng đang cười rất hả hê.

Đám người đi lại trên đường cái nhìn thấy cảnh này nhưng không ai dám đến gần. Mọi người đồng thời lách qua né tránh, giống như một màn này là bệnh dịch truyền nhiễm, bọn họ chỉ biết che mặt rồi nhanh chóng rời đi.

Nói tới thì phải nói lui, cuộc sống ở đây cũng có thật nhiều thứ tệ hại. Ví như không ai có tâm báo quan vụ náo loạn ở đây. Ví như một nam nhân lại có thể thú rất nhiều vợ, nhưng một nữ nhân khi gả ra ngoài thì chẳng thể nào trở về nhà và tái giá lần thứ hai sau khi bị tướng công ruồng bỏ. Ví như chuyện của dân chúng xa xôi sẽ chẳng bao giờ đến được tai của Hoàng thượng, những nỗi niềm khó thể giải quyết sẽ chẳng bao giờ được giải quyết. Ví như một kẻ tay không cũng có thể giết người, gây thương tích mà chẳng có một chút hồi cãi hay cái giá đáng trả gì.

Mọi thứ đều được hiện lên trước mắt. Không nói xa xôi nơi nào, nam nhân thô kệch phía dưới sau khi đánh đập cô nương gia yếu ớt kia, hẳn ta đi về phía nữ nhân đứng đó không xa. Nàng ta giao một xấp ngân lượng cho hắn, sau đó lại bước đến gần cô nương gia đã bị đánh đến gần chết. Nàng ta dùng chân đá mấy cước vào người cô nương gia, có lẽ là mắng chửi gì đấy, hả lòng hả dạ hết rồi mới rời đi, bỏ lại một cô nương gia bán sống bán chết nằm giữa đường ở đó.

Tuy nhiên, trước lúc rời đi, nữ nhân đó lại hét ầm lên với những người qua đường chung quanh. Không thể biết được nàng ta đang nói những gì, nhưng có thể chắc chắn rằng nàng ta không cho phép ai được giúp đỡ cô nương gia dưới đất.

Đợi đến hơn mấy khắc sau, bấy giờ mới có nam nhân gầy yếu nào đó hốt hoảng chạy đến. Mang theo nét sợ hãi ôm lấy cô nương gia đẩy rời đi, chàng ta đi khỏi, lại có thêm một trận bàn tán xôn xao phía dưới.

Tô Nhượng xem hết mà bật cười. Một người tầm thường như nữ nhân kia, cư nhiên lại có thể vô tư dùng tiền đánh cô nương nhà người ta thành cái dạng đó. Dù rằng không biết được lý do, có thể là cô nương gia kia là người dụ dỗ tướng công của nữ nhân đó, hoặc nhiều trường hợp điển hình khác, nhưng mà đánh người giữa chốn đông người mà không có ai can ngăn hay tìm trị phù đến, chuyện này thật sự có chút gây chấn động trong lòng nàng.

Ai ôi, thân là người hoàng thất, một màn này vào mắt thật đúng là không dễ chịu gì.

Nhưng mà nói thế thì nhìn lại bản thân, Bình Mạn vương một chưởng đánh thân này bay thẳng xuống vực thẳm. Ha ha, hẳn ta hiện giờ lại có thể quang minh chánh đại ra ra vào vào đại điện hoàng cung. Hẳn ta hiện giờ lại có thể hiên ngang dùng sức tiếp lực đánh đến nàng. Tô Nhượng thầm cười ra tiếng, thế giới này thật là bất công.

Phận nữ nhi bao giờ cũng chịu những nỗi u uất như thế. May rằng nàng là người ở thế kỷ tân tiến mới, sức chịu đựng tuy rằng không bằng nữ nhân nơi này, nhưng trí não và sức đề kháng, lực phòng thân lại vô cùng cao.

Hừ, chỉ mỗi việc thích ứng với cái nơi quái quỷ không rõ tên tuổi này thôi, Phượng Tô Nhượng đã nghĩ mình có bao nhiêu tài giỏi hơn người rồi.

Mơ màng một lúc lâu sau, Hòa Diễm mới mang theo bình rượu trở lại. Phượng Tô Nhượng nhìn nàng ta một chốc, không nhịn không nhạt châm chọc: “Ta còn tưởng rằng người đến nước láng giềng lấy rượu đến cho ta.”

Khuôn mặt Hòa Diễm đỏ bừng, nàng ta toan tính quỳ xuống tạ tội, nhưng Tô Nhượng càng nhanh tay hơn đỡ lấy nàng ta.

“Quận chúa, ban này chương quản làm khó dễ nô tỳ, nô tỳ thật là không thể nào làm gì hơn được. Để cho ngài đợi lâu, nô tỳ đúng là tội đáng muôn chết.”

Nếu là phận dưới của một người hoàng thất bình thường, chỉ cần để cho chủ tử đợi nửa khắc thôi là kẻ đó đã có thể lĩnh đủ mấy mươi trượng phạt rồi. Nhưng mà Hòa Diễm may mắn lại là nha hoàn thiếp thân của Phượng Tô Nhượng, nàng chỉ hừ mũi liếc mắt một cái lập tức cho qua.

Hòa Diễm nâng khay rượu đặt lên bàn, châm một chén cho quận chúa, sau đó nàng ta nói: “Thưa quận chúa, Tán tụy là rượu đặc biệt từ Tây Vực đưa đến. Tán tụy vốn là nóng đậm, quận chúa chớ uống quá nhiều, ngọc thể an khang mới là quan trọng.”

“Được rồi, ta biết rồi.”

Hòa Diễm chau chừ một chốc mới chịu nâng chén lên. Lúc mới rót rượu, thật sự cũng không nghĩ rõ được mùi hương đậm thom của Tán tụy. Nhưng khi nâng ly rượu lên tay thì mũi lại ngửi được mùi hương cay nồng, truyền đến não một sức nóng mê loạn đầu óc.

Chỉ ngửi mùi thôi đã khiến người ta khó thở, có lẽ bởi vì hương vị đặc nặng như vậy nên chương quán mới để cho khách nhân ở trọ dùng.

Phượng Tô Nhược hít một hơi, nằng theo thói quen lắc lắc ly rượu, sau đó mới nhấp môi nhẹ.

Rượu trên môi mát lạnh, lướt qua đầu lưỡi lại trở nên nóng đến lạ thường. Hương vị ngọt ngọt loang cả khoang miệng, nuốt xuống cổ họng lại đặc biệt cay chất. Dòng rượu nóng chảy xuống bụng, sức cay nóng lập tức truyền khắp cả người. Tán tụy không hổ là đúng như cái tên, vừa rót vào dạ dày đã khiến toàn thân như nhiễm cả rượu mà mềm nhũn cả ra.

Phượng Tô Nhược nhắm mắt thưởng thức hương vị này. Cả người nàng bị Tán tụy làm cho nóng hết cả lên, mùi cay xộc lên mũi, xông lên não khiến nàng mê mang khó chịu. May mắn trong bụng đã sớm có chút thức ăn, rượu vào trong không bị sốc lắm, ngoài nhận được vị đắng chất thì khó nhận ra vị ngọt ngay từ đầu lưỡi.

Hừm... đúng là rượu ngon. Có thể nói từ trước đến nay đây là loại rượu ngon nhất mà nàng được nếm. Thật đúng là rượu cổ đại vừa thơm vừa đúng vị. Lại nói rượu này có danh ở Kinh thành, sớm biết như vậy đã mang về phủ mà uống.

“Làm sao người lấy được rượu?” Phượng Tô Nhược hà một làn khói ấm mang mùi rượu nặng nồng, “Nghe bảo khách nhân bình thường thì không lấy được.”

Hòa Diễm nhún người đáp: “Thưa quận chúa, có một vị công tử họ Cao đã giúp nô tỳ lấy được vò rượu này. Chương quán vốn là lấy giá rất đắt, nhưng may mà có vị công tử này, cho nên nô tỳ không khó để lấy được nó.” Nhớ đến dáng vẻ của Cao công tử, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hòa Diễm không khỏi ửng đỏ.

Ban đầu là tên tiểu nhị kia không biết điều, dám nói năng hỗn xược với thiếp thân hoàng thất. Dẫu biết rằng người trong Kinh không thể nói là hoàn toàn biết được người hoàng thất các nàng, nhưng mà thân là thiếp thân của quận chúa đương triều Phùng Linh quốc thì làm sao mà có thể chấp nhận được.

Hòa Diễm muốn nói cho ra lẽ với tên tiểu nhị kia một phen. Nhưng mà còn chưa kịp nhả mặt thì phía sau lại xuất hiện một vị công tử tuấn dật đào hoa. Chẳng chỉ mỉm cười nói với nàng ta mấy câu thôi mà nàng ta cứ tưởng như ánh sáng mặt trời đang chiếu vào chàng. Đôi mắt như tỏa ra ngàn vạn tia sáng nhìn nàng ta, chàng giúp nàng ta lấy được vò rượu cho quận chúa. May rằng khi rời khỏi Hòa Diễm đã có thể biết được danh tánh, là Cao công tử nằm ở phía tây Kinh thành. Nói như vậy thì chàng cũng cách đây không xa cho mấy.

Ai ôi, Cao công tử...

Phượng Tô Nhược nhìn bộ mặt kia của tiểu cô nương, bảy phần đoán chắc nàng ta đã trúng ‘tiếng sét ái tình’ rồi. Đúng là chỉ có nơi đây mới có thể xảy ra được những chuyện như thế này. Thử nghĩ thời hiện đại làm sao có thể nảy sinh tình ý với người khác giới chỉ qua một cái nhìn thôi chứ.

Nàng gật gù cười cười, tự châm cho mình thêm một ly rượu nữa. Nghĩ chút nàng nói: “Lần trước ta có hẹn với Miên Đại tướng quân, Hòa Diễm người nghĩ xem ta nên đến phủ tướng quân khi nào thì tốt?”

Hòa Diễm nghe thế giật mình, vội vàng hỏi lại: “Ngài đến phủ tướng quân làm gì cơ?”

“Là để đáp lời hẹn với tướng quân.” Bất giác trong đầu hiện lên gương mặt tuấn tú nhưng vô cùng trầm hiềm của hấn, Tô Nhược không khỏi mỉm cười, “Ta đã nói với hấn rằng ta sẽ cùng hấn tản phố vào một ngày không xa. Dạo gần đây thì thời không có, kéo dài lâu ngày sợ rằng không tốt.”

Hòa Diễm hiểu rõ ý quận chúa, trong lòng thâm hoảng sợ, “Quận chúa, thân là nữ tử hoàng thất, ngài làm sao có thể đến phủ của tướng quân được chứ?”

“Vậy thì làm sao?” Phượng Tô Nhược thích thú uống thêm một ngụm rượu, tò mò hỏi.

Hòa Diễm nhoen miệng cười, “Thật ra thì ngài chỉ cần gửi một bức thư gửi đến phủ tướng quân, nói rằng thời gian đến muốn bao giờ có thể xuất phủ bởi ngài, như thế là tướng quân sẽ nhận được thôi.” Nhưng mà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, Hòa Diễm ngây ngốc lắp bắp: “Hẹn hẹn hẹn hẹn...”

“Làm sao vậy?” Đầu óc Phượng Tô Nhược có chút choáng váng, nàng nói: “Vậy thì trở về giúp ta viết một lá thư, viết xong thì đưa đến chỗ ta.”

“Quận chúa!” Hòa Diễm sợ hãi, “Sao ngài có thể cùng nhau tản phố với một nam nhân như tướng quân được chứ!”

Phượng Tô Nhược liếc mắt nhìn, sau đó không thèm để tâm tiếp tục gấp đồ ăn.

“Quận chúa, ngài là nữ tử hoàng thất, thân chưa xuất giá phận cao ngất trời, ngài không thể tản phố với một nam nhân bình thường được. Hơn nữa tướng quân là một nam tử chưa có thể thiếp, cô nam quả nữ đơn độc với nhau là chuyện không thể xảy ra!”

“Đừng để ta phải nói lần thứ hai.” Phượng Tô Nhược cười lạnh, “Khi trở về thì giúp ta viết thư.” Xã hội phong kiến cổ hủ, cô nam quả nữ cái gì chứ! Thật đúng là quá ngu xuẩn!

Hòa Diễm lo lắng nhưng không dám nhiều lời, nàng ta ảm ức nói: “Nhưng mà quận chúa, nô tỳ không biết viết chữ.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Bình Trân Và Bình Trân

Tác giả: Phuong Tiểu Hi

Beta-er: PNam Tiểu Thư

Miên Hoàn nhận được thư gửi từ phủ quận chúa vào sáng hai ngày sau.

Hắn cầm bức thư trong tay, trong lòng đủ loại ý vị. Nét chữ này rõ ràng không phải là của quận chúa, đây khẳng định là chữ của một nam nhân. Tuy rằng lời lẽ trong đây rõ ràng là của nàng, người gửi thư đến cũng là một tiểu nha hoàn trong phủ quận chúa, nhưng mà điều này cũng không khiến Miên Hoàn bình tĩnh được.

Nghe rằng chữ nghĩa văn chương của Tô Nhượng ở Phùng Linh quốc có thể nói là sánh bằng vương tử, dù rằng không rõ nàng như thế nào, nhưng sao nàng lại để cho một nam nhân viết thư thay mình?

Trong lòng Miên Hoàn vì việc này mà suy nghĩ, chẳng lẽ Tô Nhượng có chuyện gì, hay là nàng không thật lòng muốn đến gặp như hẹn định cùng hắn?

Bỗng nhiên Miên Hoàn cảm thấy lo lắng. Hắn đọc lại bức thư lần nữa, cố nhìn kĩ từng chữ từng chữ một. Trong thư Tô Nhượng nói thứ lỗi vì nàng không thể gửi lời đến hắn sớm hơn, nàng nói hai ngày nữa hãy đến Thanh Thanh lâu đợi nàng, giờ Tuất nàng sẽ đến.

Câu chữ chỉ có thành ý, không nhanh không chậm hết như giọng điệu nàng đã từng dùng để trò chuyện với đám người Miên Hoàn và Thái tử cách đây không lâu.

Nét chữ không cứng cáp cho lắm, nhưng lại dứt khoát rõ ràng, vừa nhìn có thể thấy người viết là một người chính trực đàng hoàng. Miên Hoàn lan man suy nghĩ, phải chăng là chữ của Ti Thanh Trân?

Ti nhị tiểu thư thân cận với quận chúa, nếu như thế thì người có khả năng được nàng nhờ vả cũng chỉ có đại ca của nàng ấy. Nhưng mà nhìn lại nét chữ cũng chẳng giống của Ti Thanh Trân cho lắm. Miên Hoàn là bằng hữu với Thanh Trân hơn mười năm, sớm đã rõ nét chữ của hắn ta trong lòng bàn tay, cho nên chỉ nhìn cũng có thể biết được.

Ngược lại nói đám người của Thái tử cũng không có khả năng, vậy thì phải đến người trong phủ. Ngoại trừ lão quản gia ra thì người thân cận nhất với nàng cũng không có ai. Nhưng mà nói đến lão quản gia thì cũng khó mà có nét chữ rành ròi như vậy.

Chao ôi... Thật là đau đầu quá! Có sao nghĩ chiến sự không khó chịu, nhưng lại nghĩ những việc nhỏ nhặt này lại khó chịu đến thế cơ chứ.

Miên Hoàn thở dài nằm trườn xuống thư án. Miên Hoàn ơi là Miên Hoàn, ngươi bình tĩnh lại một chút đi có được không!

***

Phượng Tô Nhượng nâng tách trà che đi biểu cảm. Nàng nhìn khuôn mặt tươi cười của vị khách không mời mà đến từ ngày hôm qua vẫn không thể nào ngừng nhũm mày được.

Nàng biết hiện giờ nàng đang trong thân phận là một quận chúa đương thời của Phùng Linh quốc, có mối quan hệ mật thiết với Thư Thiên đế của Tề quốc, nhưng mà dù thân phận cao đến mức nào cũng không cần người hầu kẻ hạ khoa trương như vậy.

Ngày hôm qua Quân tổng quản từ cung đến phủ nàng, mang theo hơn hai mươi cung nữ thị vệ thái giám, nói rằng hoàng thượng nghe tin có kẻ gian trong phủ, ngại lo lắng cho Tô Nhượng, cho nên mới đưa người đến đây để chăm sóc cho nàng.

Những người được đưa đến đều đã qua lựa chọn kĩ lưỡng, đảm bảo mười đời gia phả sạch sẽ, ngay cả trên người cũng không nhiễm một chút vết nhơ nào cả.

Đối với việc này Phượng Tô Nhượng cảm thấy rất phức tạp. Nàng vừa biết ơn, cao hứng vì nhận được long ân cao hơn núi của hoàng thượng, vừa khó xử bởi vì quá nhiều hạ nhân trong phủ.

Vốn dĩ là đã không ưa thích sự ồn ào, đông người khi trong phủ có hơn năm mươi hạ nhân này rồi. Nay lại bị thêm một số lớn như vậy, há chẳng phải nói như vậy càng sinh ra thêm rắc rối. Không chỉ gây khó chịu cho không gian của nàng, hơn nữa không biết chừng còn gây thêm nhiều phiền toái như chuyện của hai kẻ gian xấu lần trước nữa.

Quân tổng quản mím mím, khuôn mặt già đầy nếp nhăn hiện lên nét vui vẻ lạ thường, “Lão nô thật có phúc ba đời mới có thể hưởng đại ân đặc xá đến phủ quận chúa như thế này.”

“Đừng nói như vậy.” Phượng Tô Nhượng cười khách khí. Lão có cần khoa trương như vậy không chứ, chỉ là mang cung nhân đến rồi ở lại một đêm thôi

mà, làm gì mà “phúc ba đời” rồi “đại ân đặc xá” kia chứ.

Quân tổng quản khoác tay: “Hoàng thượng đã biết được chuyện đêm yến tiệc, lão nô đến đây cũng không chi là muốn mang người đến không thôi.”

Phượng Tô Nhượng cố tỏ ra ngạc nhiên, nhưng trong lòng nàng đã sớm chuẩn bị tin này từ trước, bởi vốn dĩ theo lời Miên Đại tướng quân nói lúc đó có Thái tử, tin này chắc chắn sẽ thổi đến tai hoàng thượng nhanh thôi, “Đó cũng là chuyện ngoài ý muốn.”

Quân tổng quản thở dài: “Quận chúa đừng nói thay vương gia. Lão nô cũng là người tận mắt chứng kiến vương gia khôn lớn, làm sao lại không biết tính tình của ngài ấy cho được.” Nói đoạn không khỏi lắc đầu, “Vương gia ương bướng, từ trước đến nay chẳng bao giờ suy nghĩ thấu đáo. Thứ cho lão nô nói thẳng tại đây, Phí cô nương thật sự không thể nào làm phi phũ, hoàng thượng cho phép nàng ta vào phủ cũng chỉ là vì tình cảm huynh đệ mấy mươi năm của ngài và vương gia mà thôi.”

Thân phận gia thế của Phí Mê Diễm như thế nào Phượng Tô Nhượng không rõ, thậm chí còn chẳng biết nàng ta là ai nữa là... Nhưng mà Quân tổng quản là người theo chân hoàng thượng, làm sao lão lại không rõ được Phí Mê Diễm như thế nào.

Một nữ tử thanh lâu được curu mang ra ngoài, thân đã không sạch sẽ, tuy nội tâm là sạch nhưng mà gia thế lại không. Một nữ nhân có cha là kẻ tội đồ đáng chết nghìn lần, sao có thể thích hợp với một đại vương gia đương triều vang danh nứt trời.

Ngày trước khi hoàng thượng biết được người mà Bình Mạn vương phải lòng là ai, ngài đã giận đến mức nào. Lúc đó hoàng thượng chỉ hận không thể một lời mang ả tiện nhân Phí Mê Diễm kia ra băm thây vạn mảnh, nhưng mà nể hà vương gia, lại chẳng thể làm gì ngoài nuốt hết cơn giận của mình vào bụng để cho vương gia nạp nữ nhân đó làm thiếp.

Tuy nhiên, mặc dù Phí Mê Diễm được bước chân vào phủ vương gia, được cùng vương gia ra vào đại điện hoàng cung, nhưng mà từ đầu đến cuối hoàng thượng chưa từng chấp nhận nàng ta.

Cũng như là Quân tổng quản, từ trước đến nay chỉ gọi nàng ta là “Phí cô nương”, chưa bao giờ gọi là “Bình Mạn trác vương phi”.

Về việc này Phượng Tô Nhượng tỏ ra trầm mặc, trong lòng nàng thầm cười nhạo bọn người nào mấy trăm lần.

Cái gì mà nói thay, thật là quá buồn cười rồi. Phượng Tô Nhượng chỉ hận không thể ngồi đây mắng nhiếc tên vương gia đầu óc bị thùng kia thôi, nể hà người trước mặt là người của hoàng thượng, bản thân nên kiềm chế lại, bằng không nàng sẽ vỗ bàn mà cười to.

Hiện giờ trong đầu nàng sợ là quên luôn hình dáng của Phí Mê Diễm rồi, còn Bình Mạn vương ư? Người năm lần bảy lượt muốn giết thân thể này, Phượng Tô Nhượng làm sao mà quên cho được?

Tuy thế nàng cũng không muốn quan tâm đến hán cho mấy, chỉ cần tránh xa được bao nhiêu thì tránh thôi.

Phượng Tô Nhượng húp một ngụm trà ấm, lại nghe Quân tổng quản nói: “Quận chúa, nhưng người cũng đừng lo. Chuyện đến nước này cũng là lỗi một phần của hoàng thượng, ngài ấy gửi lời tạ lỗi đến quận chúa.”

“Việc gì phải thế,” Phượng Tô Nhượng mỉm cười nhẹ nhàng, gương mặt khuyh thành làm cho cả chính phòng sáng bừng lên, “Nếu là lỗi của vương gia, trưởng hoàng huynh và người cần gì phải như thế?”

Thư Thiên đế là trưởng tử của Ngao gia, một tiếng “trưởng hoàng huynh” của Phượng Tô Nhượng đánh thẳng vào tâm Quân tổng quản. Hơn nữa, thân là một quận chúa đương triều Phùng Linh quốc, lại có thể mở miệng khách khí gọi lão tổng thái giám là “người”, điều này thật sự là khiến cho Quân tổng quản có chết cũng chẳng thể quên.

Mặt già Quân tổng quản như muốn ép ra nước, đôi mắt rung rung nhìn Phượng Tô Nhượng run run nói: “Quận chúa, ngài đã quá lời với lão nô rồi.” Nói đoạn còn muốn đứng lên quỳ xuống khấu năng mấy cái.

Phượng Tô Nhượng ngồi trên cao, vội vàng ra hiệu đề Hòa Diễm chạy đến ngăn cản. Quân tổng quản thật sự là cảm thấy mình tu phước mấy kiếp mới nhận được phúc phần này ở chỗ Bình Trần quận chúa.

Lão tổng quản thầm nhủ trong lòng, hôm nay trở về hoàng cung nhất định phải bẩm báo chuyện này với hoàng thượng mới được.

Bình Trần quận chúa thay đổi thật rồi, thay đổi thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Người Tướng Quân Phải Lòng

Phượng Tô Nhượng mỉm cười nói: “Người cũng đã lớn tuổi, có thể xem là lão nhân gia rồi, ta đây chỉ mới là một tiểu cô nương còn chưa có khởi giá, làm

sao lại không thể gọi người một tiếng người?”

Phượng Tô Nhục nói hết câu, Quân tổng quản lại than thở: “Ai ôi, nếu như nữ tử nào cũng như quận chúa thì hay biết mấy.” Tuy rằng trước kia quận chúa làm nhiều chuyện xấu, nhưng mà nay nàng cũng đã biết đổi khác, như vậy xem như là tốt lắm rồi. Và lại, Quân tổng quản là người bên cạnh hoàng thượng, mà hoàng thượng lại xem quận chúa còn hơn cả đích muội của mình, như thế thì làm sao Quân tổng quản có thể mất đi hảo cảm ban đầu với một mỹ nhân như nàng được chứ.

Phượng Tô Nhục nghe Quân tổng quản nói thế thì cũng chỉ biết cười trừ. Nàng nhấp thêm một ngụm trà, ra hiệu cho Hòa Diễm châm trà cho Quân tổng quản, sau đó mới nghe lão nói tiếp: “Nói đến lão nô cũng muốn nói với quận chúa, An Quận vương đã đến biên cương Tề quốc, đoán chừng hơn mười ngày nữa thì đoàn sứ Phùng Linh quốc sẽ đến Kinh thành.” Đoàn Quân tổng quản ngừng một chút rồi nói tiếp: “Xem là An Quận vương đã gấp rút tăng tốc rất nhiều.”

Phượng Tô Nhục không biết được lúc trước mình đã thân với vị vương gia đó như thế nào, nghe đến đây chỉ mỉm cười, không nói một lời.

Quân tổng quản thấy vậy thì nghĩ là nàng đang đợi câu sau của mình, cuối cùng lão hạ câu cuối: “Vậy là hơn mười ngày nữa, quận chúa sẽ được hoàng thượng hạ chỉ ban hôn.”

***

Hai ngày sau, Miên Hoành dùng hết tốc lực hoàn thành hết việc phủ và chiến sự, đúng giờ thân, hần mau chóng chuẩn bị để đến Thanh Thanh lâu gặp người mà hần thương nhớ.

Mạc Kiều thấy chủ tử như vậy thì không khỏi hỏi ra lời trong lòng: “Tướng quân là muốn ra ngoài sao?”

Miên Hoành đeo đai lưng đen, bàn tay to lớn chậm rãi miết lấy bản đai, hần cười đáp nhẹ: “Ừ.”

Mạc Kiều lại hỏi: “Người là muốn gấp bằng hữu sao?”

Miên Hoành gật đầu: “Ừ.”

Mạc Kiều: “Vậy thuộc hạ có thể hỏi... thêm một câu nữa không?”

Miên Hoành lại miết ống tay áo: “Ừ, hỏi đi.”

Mạc Kiều: “... Tướng quân là muốn đi gặp nam nhân hay là nữ nhân vậy?”

Rõ ràng là Miên Hoành hơi khựng lại một chút, nhưng mà vẻ mặt hần vẫn lạnh nhạt như cũ khề hừm trong cổ họng: “Vi sao lại hỏi vậy?”

“Tướng quân không giống ngày thường.” Mạc Kiều hơi mất tự nhiên nói ra sự thật: “Dường như tướng quân đang lo lắng... người dành nhiều thời gian hơn cho việc xuất môn.” Mọi khi Miên Hoành chỉ dành nửa khắc để hoàn thành việc chuẩn bị xuất môn, nhưng mà hiện giờ tướng quân đã mất cả buổi hoàng hôn luôn rồi.

Tướng quân chưa từng làm việc chậm như vậy, hầu như mọi chuyện của hần đều dùng tốc độ thần công mà hoàn tất. Thân là một đại tướng quân trên vạn người, sức lực thời gian chuyện quốc sự còn không có, làm sao có thể dành ra quá nhiều để lo những chuyện vặt vãnh cơ chứ.

Nhưng mà Mạc Kiều lại thấy, hôm nay tướng quân đã dành hần có một buổi để lo lắng. Tuy rằng bề ngoài thì nhìn thấy tướng quân bình thường, nhưng thật chất Mạc Kiều có thể nhìn thấy từng hành động cử chỉ của tướng quân cẩn thận hơn mọi ngày rất nhiều. Hơn là từng nếp áo được Miên Hoành chỉnh chu từng chút một, tóc buộc gọn gàng đến mức hơn cả ra trận.

Mạc Kiều đứng ngoài cửa để đợi mệnh chủ tử từ khi Miên Hoành bắt đầu đến tận bây giờ, ngoài việc thắc mắc thì y còn khó hiểu hơn.

Miên Hoành nghe vậy thì bật cười, nói: “Bỏn tướng đi gặp nữ nhân, là nữ nhân mà bỏn tướng phải lòng.” Nói xong câu này cũng không đợi phản ứng của Mạc Kiều, Miên Hoành đã sải bước tiến ra ngoài.

***

Hòa Diễm đi cùng Phượng Tô Nhục đến Thanh Thanh lâu.

Nàng đi trước, Hòa Diễm theo sau, tiểu nữ tử vừa lo sợ vừa ngượng ngùng không biết có nên ngăn cản hay là tiếp tục đi cùng chủ tử. Tô Nhục thấy biểu cảm này của nàng ta cũng không thể nói nhiều, nàng hiểu phong tục của nàng và người dân ở đây không giống nhau, cho nên có giải thích thì cũng bằng thừa.

Vẫn như mọi khi, hôm nay hai chủ tớ nàng vẫn không đi kiệu, chỉ đơn giản là Phượng Tô Nhục không muốn thể hiện mình là người quyền quý khi đi cùng bằng hữu ở những nơi như tửu lâu này. Nhưng mà nàng cũng không biết, chuyện dùng kiệu giá đều là chuyện bình thường đối với người ở Kinh thành, hầu như là những người làm quan hay Hoàng thân quốc thích đều như thế cả, tất nhiên là ngoại trừ những người lười biếng và muốn đơn giản như nàng ra.

Phượng Tô Nhục không biết tính giờ ở đây, cứ nghĩ sợ rằng sẽ để Miên Hoành đợi, cho nên bước chân nàng càng ngày càng tăng tốc độ. Hòa Diễm

thấy thế cứ vội vàng bước theo, miệng thì không ngừng buông ra những lời khuyên nài phải như thế này, nài phải như thế kia. Cuối cùng Tô Nhượng cũng không chịu nổi nữa, suốt đường đi cứ bị nài ta lái nhái bên tai mãi như vậy thì chết mất.

Đến khi đứng trước Thanh Thanh lâu, Tô Nhượng quay người mở miệng đuổi người: “Hòa Diễm, người về đi, tới đây ta tự biết lo cho mình.”

Hòa Diễm tưởng là mình đã làm gì sai dữ lắm mới bị Quận chúa đuổi thẳng cổ như vậy, nàng ta mất rưng rưng mếu máo: “Quận chúa, nô tỳ không thể tách ra khỏi người được, nô tỳ là nô tỳ thiếp thân của người mà.”

Tô Nhượng đau đầu: “Người không thể mãi đi theo ta như vậy được.”

“Thưa được mà, nô tỳ có thể đi theo người suốt đời.”

“... Ta không thiết lắm.”

“Quận chúa... đừng đuổi nô tỳ.”

Đúng lúc Tô Nhượng muốn mở miệng nói nữa, thì bất chợt phía sau vang lên tiếng gọi: “Quận chúa.”

Thật trùng hợp, Miên Hoàn nở một nụ cười mà tự hấn cho rằng là nhẹ nhàng nhất bước đến.

“Sao nàng lại đứng ở đây?” Và khuôn mặt cau gợn như thế nữa. Mặc dù muốn hỏi nhiều, nhưng mà tất nhiên Miên Hoàn chỉ có thể hỏi câu đầu tiên.

Tô Nhượng thấy hấn cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ liếc Hòa Diễm như đe dọa một cái, rồi trả lời: “Có chút chuyện thôi, Tướng quân đã dùng bữa sáng chưa?”

Nghe hỏi, Miên Hoàn ngượng ngùng đáp: “Vẫn chưa.” Là vì vội chuẩn bị để gặp nàng nên quên mất.

Tô Nhượng gật gù: “Vậy chúng ta cùng dùng bữa.” Vậy là cả ba người ngoài nàng ra thì đều mang khuôn mặt ngượng ngùng vào trong.

Như vẻ Miên Hoàn rất quen thuộc với Thanh Thanh lâu, hấn không cần tiểu nhị chỉ dẫn đã đưa nàng lên trên, thuận tiện gọi những món ngon ở đây ra, sau đó vui vẻ ngồi cùng với Đệ nhất mỹ nhân dùng bữa sáng.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện trên trời dưới đất, hầu hết đều là Miên Hoàn hỏi còn Tô Nhượng trả lời, tuy thế bầu không khí giữ hai người luôn hòa thuận như đã thân rất thân rồi. Điều này làm cho Miên Hoàn vừa mừng vừa lo, còn Hòa Diễm không có gì khác ngoài kinh ngạc.

Trong lúc Quận chúa và Tướng quân vui vẻ như vậy, ở Bình Mạn vương phủ, Phí Mê Diễm nghe nói An Quận vương sắp vào Kinh thành Tề quốc, nàng ta lo sợ Hoàng thượng sẽ không để Phụng Tô Nhượng chịu thiệt mà gả nàng ta cho Bình Mạn vương gia.

Nàng ta không muốn điều này xảy ra! Vị trí Bình Mạn vương phi chắc chắn phải là của nàng ta. Nàng ta đã theo vương gia lâu như vậy, đuổi người cũng đã làm, đánh người cũng đã làm. Bao chuyện nàng ta vì một cái vương phi đã làm tất, cho nên nếu vị trí vương phi nếu không vào tay nàng ta thì coi như công sức bấy lâu sẽ như đổ sông đổ biển.

Nếu như thế thì thật là bất công!

Hoàng thượng từ trước đến nay đều luôn không để Phí Mê Diễm vào mắt, nhưng nàng ta biết chỉ cần vương gia đứng trước nàng ta, thì bao nhiêu công sức nàng ta bỏ ra đều là xứng đáng. Dù Hoàng thượng không muốn thì cũng bắt buộc phải chấp nhận.

An Quận vương thì sao chứ, bất quá chỉ là một vương gia và một ả Quận chúa kiêu căng ngu xuẩn không biết trước sau. Còn Phí Mê Diễm nàng ta thì khác, nàng ta biết mời gọi nam nhân, biết quyến rũ vương gia, hơn nữa còn biết những gì mà vương gia thích.

Nghĩ đến đây, Phí Mê Diễm nở một nụ cười mê hoặc. Nàng ta gọi nha hoàn, chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn cho Bình Mạn vương.

Phải, chỉ cần Bình Mạn vương theo nàng ta, thì nàng ta tin dù trời có sập, nàng ta vẫn được an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nàng Là Tiên Nữ Của Lòng Ta

Bức màn ánh tà buông dần xuống màu vàng rờn lộng lẫy. Giữa chính điện Long can cung, ngồi trên long ý như nhưng, long án được xếp ngăn nắp trên thư trác, Thư Thiên để ngã lưng ra sau, bên cạnh là hai tiểu nha hoàn chậm rãi đưa quạt, phía dưới là Quân tổng quản đang chậm rãi liệt ra những thứ cần thiết chuẩn bị cho đoàn sứ của An Quận vương sắp tới.

Thư Thiên đế đã nghe từ sáng, danh sách này thật sự rất cần thiết, nhưng cũng quá dài để ngài có thể quản được. Đợi cho Quân tổng quản ngừng đoạn nghỉ ngơi, cuối cùng không đủ kiên nhẫn nữa, Thư Thiên đế day day hai bên thái dương nói: “Ngày mai cho người triệu Bình Trân vào cung, để nàng trực tiếp quản những chuyện này.”

Quân tổng quản đáp: “Bẩm Hoàng thượng, có phải Quận chúa không thể quản?”

Thư Thiên đế nói: “Không sao, để nàng quyết định, nếu người cảm thấy không an tâm, cứ để nàng ấy bàn bạc với Thái hậu, quyết định xong thì tiến hành, không cần thông qua trẫm.”

Quân tổng quản thấy Hoàng thượng mệt mỏi, bèn cúi người không nói gì thêm, chỉ tuân mệnh lui qua một bên.

Long ý như nhưng, đáng lý ra Hoàng thượng phải thoải mái lắm. Nhưng mà Thư Thiên đế cảm thấy như mình đang ngồi trên một đồng lửa nóng. An Quận vương đến nơi chắc chắn sẽ không quở trách ngài, nhưng mà hiển nhiên sẽ đề cập đến vấn đề của Bình Mạn vương.

Khó thay cho Bình Mạn, đầu không biết bao nhiêu tài giỏi mà bị con hồ ly tinh kia mê hoặc. Thư Thiên đế lại xoa xoa trán, thầm nghĩ lần này không phải cái sai chỉ ở một mình vương đệ, mà còn là của ngài nữa. Cho nên nếu như An Quận vương hoặc Bình Trân có ý muốn như thế nào, ngài cũng sẽ hoàn toàn chiều theo ý nguyện.

***

Miền Hoành cảm thấy, nếu như là một nữ tử nào khác vỗ vai hấn, thì chắc chắn rằng hấn sẽ nổi nóng mà bảo nàng ta thận trọng. Nhưng mà đây là Bình Trân quận chúa, người mà trong mơ hấn đã thấy, người mà hấn phải lòng.

Phượng Tô Nhược nghe chuyện cười của Miên Hoành kể, lần đầu tiên ở nơi này nàng cười thoải mái vỗ vai hấn nói: “Người có bị ngốc không? Nếu không tại sao lại hậu đậu như vậy?”

Miền Hoành nghe vậy cười ngượng: “Thật ra thì Mạc Kiều mới là người ngốc. Hấn ta không bao giờ chịu nghe lời ta.”

“Vậy thì sao người không đuổi hấn đi, như ta thì ta đã đuổi hấn đi từ lâu.”

Miền Hoành lắc đầu, Quận chúa thật ra cũng có chút giống như lời đồn: “Mạc Kiều theo ta đã lâu, nói đuổi thì không được.”

Lúc này bỗng nhiên Tô Nhược quay sang Hòa Diễm trừng mắt: “Đừng tưởng ta như Tướng quân, muốn đuổi thì ta đuổi thẳng cổ!” Câu này tất nhiên thành công dọa được tiểu cô nương hoảng sợ đến tái mặt. Tô Nhược thấy thế thì vui vẻ cười ha ha, Miên Hoành lại buồn cười lắc đầu.

Vừa ăn vừa đùa được một lúc, Miên Hoành nhìn sắc trời bên ngoài, đoán chừng cũng đã sắp tới giờ đậu, hấn bèn mở lời: “Nàng có muốn dạo quanh không? Ta biết rất nhiều nơi đẹp, ta sẽ đưa nàng đi.”

Tô Nhược nghĩ nghĩ một chút, nàng cũng không muốn về phủ buồn chán, vì vậy không ngần ngại đã lập tức chấp nhận lời mời.

***

Bây giờ trời đã xuống sắc, phải nói nơi nhộn nhịp nhất không đâu mà chỉ có một Kinh thành. Dân thành xuống phố đông đến mức khó đi, đâu đâu cũng nghe tiếng rao hàng buôn từ những từ lâu, cửa buôn, chẳng có nơi nào là không người.

Hòa Diễm đã bị Tô Nhược đuổi về, nàng cảm thấy nếu đi chơi mà có người kè kè bên cạnh như vậy thì thật sự rất không thoải mái. Điều này dù Miên Hoành rất ngượng, nhưng cũng không thể nào khiến cho nàng không vui được.

Muốn ra ngoại thành chơi thì phải cần có ngựa, nhưng Tô Nhược không biết đi, bọn họ cũng không thể đi cùng một con ngựa, cho nên Miên Hoành đành phải để tiểu nhị từ lâu đưa tiểu mã của hấn về phủ, sau đó tản bộ cùng nàng. Dạo quanh trong thành cũng tốt, miễn sao có thể ở bên nàng như vậy là lòng Miên Hoành đã vui lắm rồi.

Kinh thành vốn là một nơi không cần hội lễ thì vẫn đầy người là người. Các hàng buôn dù là nhỏ hèn đến sang thì lúc nào cũng ngập khách, nhưng mà đặc biệt thì vẫn là các hàng buôn to rộng sang trọng rồi.

Trời chưa lặn, nhưng con phố đã được thấp sáng. Tô Nhược nhớ tới hôm lễ hội kia mình còn chưa mua được thứ gì ưng ý lắm, lần này ra ngoài đem được chút ngân lượng, lại còn đi cùng Tướng quân, chắc hấn cũng có thẩm mỹ một chút, cho nên không ngần ngại hỏi hấn trước muốn đi mua chút đồ: “Mua xong rồi lại đi chơi, chúng ta có nhiều thời gian mà đúng không?” Hiển nhiên Tô Nhược không biết Tướng quân có bao nhiêu quân sự, nhưng Miên Hoành lại có thể vì đi với nàng, chấp nhận để mọi chuyện ra sau lưng.

“Được, tùy ý nàng.” Trả lời xong hấn mới cảm thấy hình như câu hỏi và trả lời cứ giống hơn là lời của đôi uyên ương. Điều này khiến cho Miên Hoành bất chợt mỉm cười.

Tô Nhược nghe vậy cũng không để ý lắm, chỉ gật gù, đổi hướng đi rồi dắt hấn vào một hàng buôn lụa. Đó là một hàng buôn rộng lớn, bên trong bên ngoài ra vào đều là các nữ nhân sang trọng mang theo các loại phong thái khác nhau.

Vốn dân thành không biết Tô Nhược là người Hoàng thân quốc thích, mà Đại tướng quân cũng không hay ra ngoài, cho nên hai người cứ như người dân thành bình thường mà vào trong, chẳng một chút gì là được thiết đãi đặc biệt.

Dù Tô Nhực mặc trang phục giản dị, nhưng từng đường nét trên gương mặt lẫn thân thể nàng vẫn toát nên vẻ đẹp thoát trần như tiên nữ, đi với Miên Hoành tướng quân uy dũng dù có che giấu cũng chẳng thể mất đi sự mạnh mẽ. Hai người đi cạnh nhau tương xứng, bầu không khí hòa thuận giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ, đẹp đến lạ lùng.

Chủ quán thoáng mắt đã như nhìn thấy một ánh sáng tỏa ra từ phía Tô Nhực, bà ta bỏ qua các mỹ nhân khác, hớn ha hớn hở chạy ra hô lớn mời chào.

Tô Nhực không muốn bị chú ý, nhưng mà tiếc thay chủ quán thì không hiểu, bà ta không ngừng lấy các mảnh lụa thử ra để nàng lựa chọn.

Miên Hoành không biết gì cả, hần chỉ đứng một bên đợi nàng, đồng thời cũng cảm nhận thấy từng ánh mắt ghen ghét của bọn nữ nhân khác hướng về phía Tô Nhực. Miên Hoành biết mình không nên thất lễ, nhưng đối với những ánh mắt có chút cay độc hướng về nàng, Miên Hoành vứt hết cái gì gọi là thận trọng, khó chịu đáp trả từng người một.

Người bản tướng thích, loại nữ nhân các người có tư cách gì mà vô phép như thế! Bản tướng không muốn mất hứng, biết điều thì mau ngoan ngoãn việc ai nấy làm đi.

Phượng Tô Nhực lựa qua lựa lại, nàng không để tâm nhiều đến cảm giác của các nữ nhân khác. Cuối cùng lựa được một mẫu ưng ý, lần đầu tiên Tô Nhực lấy thân phận của mình ra khiến người khác sợ hãi: “Đưa loại này đến phủ Bình Trần quận chúa phía Tây Kinh Thành, sẽ có người nhận trả.”

Tô Nhực vừa dứt lời, cặp mắt dài đẹp để lộ tức híp lại. Bình Trần quận chúa là cái danh đáng sợ cỡ nào. Muốn chọc ai thì chọc, nhưng thiết không nên động vào người có cái danh này, vốn không sợ sẽ bị phá đường sống, chỉ sợ sẽ bị hành đến chết.

Miên Hoành không nghĩ tới nàng sẽ lấy thân phận này ra, nhưng nếu đã vậy thì đành vậy đi, dù sao thì như thế có lẽ sẽ tốt hơn đối với nàng.

Chủ quán sợ chọc nhầm ổ kiến, vội vâng dạ không dám nói nhiều, gọi người lấy hết số lụa mà nàng chọn riêng ra để mang đến phủ. Xong xuôi bà ta cũng không dám hớn hót nữa mà chỉ dám đứng một bên nhìn sắc mặt nàng.

Nữ nhân trong cửa buôn nghe tới cũng không dám nhìn nàng nữa, thu liễm hết tư thái của mình lại, thoáng chốc cả cửa buôn cũng yên ắng hơn hẳn, mọi người chỉ biết nói nhỏ mấy câu, lòng cầu mong vị Ôn thần này mau mau rời đi khỏi.

Tô Nhực nhìn thấy mọi người như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng hả hê. Thì ra đây là cảm giác dùng thế thị uy, vậy nên mới có nhiều người thích làm điều này, chính nàng còn thấy sung sướng đến vậy cơ mà.

Tô Nhực nhếch môi cười nhạt, tỏ vẻ kiêu ngạo liếc mắt nói với Miên Hoành: “Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

“...” Miên Hoành im lặng ngẫm nghĩ, dáng vẻ kia ý nàng là chủ tử, còn ta là gia nhân? Được rồi, chỉ cần nàng vui là được, bản tướng cũng không chấp nhất. Miên Hoành mỉm cười, không để ý được đôi mắt đầy vẻ chiều chuộng nhìn nàng, còn sợ nàng không vui mà cố ý muốn nói vài câu bông đùa để được nhìn thấy nụ cười của đóa hoa tuyệt thế.

Thật ra, cuộc đời một Đại tướng quân như Miên Hoành, đây là lần đầu tiên biết kể chuyện cười. Lúc trước Mạc Kiều còn nói với hần, tướng quân là một kẻ nhạt nhẽo, kể chuyện cười cho ngài nghe còn chẳng biết giả vờ góp vui.

Hai người đi rồi, cửa hàng buôn lụa mới thoải mái một chút. Lúc này ở bên ngoài, Phượng Tô Nhực bước bên cạnh Miên Hoành, nàng cười hỏi: “Thoải mái quá, có bao giờ người lấy thế thị uy như vậy chưa?”

Miên Hoành ra vẻ hào hùng nói: “Luôn luôn như vậy.”

Phượng Tô Nhực cười ha ha: “Như vậy thật là xấu tính, nhưng mà cũng rất là vui.”

Miên Hoành cười không nói, hần hỏi nàng có muốn đến một chỗ đẹp không, nơi đó không cần phải đi ngựa, hần có thể dắt nàng đi.

Tô Nhực gật đầu, nàng bảo chỉ cần đừng bắt cóc nàng là được. Miên Hoành tỏ vẻ thâm sâu, nói đùa: nàng ngoan ngoãn thì sẽ chẳng có việc gì cả.

Hai người lại đùa cợt với nhau như vậy, Miên Hoành không biết cảm giác ngượng ngùng đã mất đi từ khi nào, hần chỉ biết, trong ánh mắt của dân thành nhìn bọn họ, chắc chắn đó là một đôi uyên ương rất đẹp.

***

Huru Manh Dần vừa từ Tuyên Đô Diệt trở về, trong phủ vắng lặng không một tiếng người. Hần mệt mỏi lê chân trở về phòng, bên tay trái của hần là một vết xước dài do mất tập trung vào lúc tập luyện. Thật sự mà nói, võ nghệ của hần tuy không bằng Đông cung Thái tử, nhưng lại hiển nhiên được đứng vào danh cao thủ.

Bấy lâu nay vì chuyện của Thái tử mà Huru Manh Dần phải lơ là luyện tập, bây giờ lại không thể nào tập trung nổi, bị thương cũng không phải không đáng. Nghĩ tới phải diệt sạch bọn Sát thủ môn, Huru Manh Dần cho rằng chuyện này thật sự không dễ. Nhưng mà đối với Thái tử Điện hạ thì lại khác, khác hẳn.

Người của Thái tử có bao nhiêu sức mạnh, chỉ một mình người thì khẳng định đã có thể diệt được một phần ba. Thế nhưng lần khiêu chiến này, Thái tử lại không ra mặt.

Huru Manh Dần nghĩ, có thể vì đại cục bước lên ngai vàng nên Thái tử không thể nào tự mình hành xử, chỉ có thể trao hết quyền lực lại cho hấn và Tam đại ám vệ Đông cung. Tuy thời gian còn khá lâu, nhưng nếu hiện giờ không chuyên tâm luyện tập, chỉ sợ đến đó mạng sẽ khó giữ.

Huru Manh Dần thở dài, muốn trở về phòng thì thấy phòng Oán Nhị Xuyên còn thấy ánh sáng, hấn không nhìn được mà dừng chân. Huru Manh Dần và Oán Nhị Xuyên đã thành thân hơn hai năm, nhưng mà kể từ đêm tân hôn, hấn chưa từng động vào nàng dù là một sợi tóc.

Đã là phu thê, nhưng Huru Manh Dần không có một chút cảm xúc đặc biệt gì với nàng ấy. Có thể nếu không là do vì mong muốn cuối cùng của hai bậc trưởng bối đã qua đời, thì có lẽ Oán Nhị Xuyên đã không làm thê tử của hấn. Và cũng có thể... nàng ấy sẽ hạnh phúc hơn.

Huru Manh Dần gõ nhẹ cửa, không lâu sau Oán Nhị Xuyên đã mở cửa ra ngoài.

Oán Nhị Xuyên là một cô nương xinh đẹp, không đẹp tuyệt trần mà là đẹp thanh thoát. Ở nàng ấy luôn có một hơi thở nhẹ nhàng khiến người khác cảm thấy thư thái và dễ chịu. Nàng ấy không đòi hỏi, không kiêu căng, không mong gì ngoài việc được trượng phu yêu thương. Một thê tử như Oán Nhị Xuyên, có được nàng ấy thật sự là một điều tốt đẹp nhất của mọi nam nhân. Nhưng đáng tiếc, Huru Manh Dần lại không thể.

Hấn không thể cho nàng ấy điều mà nàng ấy mong muốn, cũng không thể cố gắng vì nàng ấy. Nhiều lần Huru Manh Dần đã cố gắng muốn thử, nhưng mà lại không thể hoàn thành. Hấn không hiểu vì sao, và cũng không muốn hiểu.

Oán Nhị Xuyên ngạc nhiên nhìn trượng phu đã bao lâu không gặp. Huru Manh Dần thường xuyên ra ngoài từ sáng sớm, lại về lúc tối muộn. Ban đầu Oán Nhị Xuyên còn chờ đợi, Huru Manh Dần cũng có nói nàng rất nhiều, nhưng nàng vì bữa cơm gia đình, cho nên không một mảy may. Nhưng cứ dần dà, cuối cùng Oán Nhị Xuyên cũng dần hiểu được sự chờ đợi của nàng dường như không đá động được gì tới trượng phu mình, cho nên nàng ấy cứ thế mà từ bỏ.

Oán Nhị Xuyên hỏi nhỏ: “Hôm nay chàng về sớm à?”

Huru Manh Dần gật gật đầu: “Ừ, hôm nay ta về sớm.”

Phu thê hai năm nhưng chỉ có thể ngượng ngùng đáp lời nhau hai câu như thế. Trong lòng Oán Nhị Xuyên cũng khổ sở lắm, nhưng nàng chỉ có thể cố gắng tỏ ra như không có gì, lại cười gượng nói: “Thiếp không biết chàng về sớm, cho nên không để lại thức ăn tối...”

“Không cần.” Huru Manh Dần không đợi nàng nói hết câu sau đã chen ngang: “Ta chỉ muốn xem thử nàng còn thức hay không? Nàng mau vào trong chuẩn bị ngủ đi.” Nói xong còn toan tính xoay người bước đi, nhưng mà chân hấn còn chưa nhấc thì cánh tay đã bị Oán Nhị Xuyên giữ lấy.

Giọng nàng oán trách hỏi: “ Bao lâu rồi chàng không cùng thiếp dùng một bữa cơm, chàng có biết không?”

Huru Manh Dần quay đầu, trong đôi mắt phản chiếu hình ảnh thiếu phụ vì yêu mà tiêu tụy đau khổ. Người thiếu phụ vì yêu đó lại trao hết tình cảm cho hấn, nhưng làm sao đây, hấn không muốn yêu nàng, cũng không thể yêu nàng được.

“Ngủ sớm đi.” Một lời cự tuyệt, còn đau hơn cả hàng vạn nhát dao.

Nước mắt Oán Nhị Xuyên từng giọt từng giọt rơi xuống, nháy mắt đã làm ướt hết khuôn mặt đau khổ. Thân người nàng nhỏ bé, đứng trước trượng phu mà như đứng trước gió lạnh, cô độc không chút hơi ấm.

Nàng đứng đó, toàn thân cảm thấy lạnh ngắt.

“Nếu đã không yêu thiếp, vì sao còn thành thân với thiếp?” Oán Nhị Xuyên cúi đầu hỏi, bàn tay vẫn giữ chặt Huru Manh Dần không buông.

Đó là câu hỏi đã xuất hiện trong lòng cả hai từ rất lâu rồi. Oán Nhị Xuyên cũng biết rất rõ, Huru Manh Dần một chút tình cảm cũng không dành cho nàng, nhưng nàng luôn hi vọng, chỉ cần nàng còn hơi thở, tất sẽ không mất đi hi vọng đó.

Huru Manh Dần nghe thấy, nhưng trong đầu lại không hiện lên câu trả lời. Hấn chỉ biết trước mắt của hấn là hình ảnh của một thiếu nữ khác. Thiếu nữ đó hấn không để hấn vào mắt, nhưng hấn không hiểu, vì sao hấn lại có thể để nàng ấy vào lòng.

Huru Manh Dần không đáp lời, nâng tay nhẹ nhàng gỡ bỏ bàn tay đang lạnh dần của thiếu phụ mang danh là phu nhân của hấn.

Lòng Oán Nhị Xuyên đã lạnh như băng, cặp mắt ướt đầm nhìn chăm chăm bàn tay đang từ từ đẩy nàng ra xa. Oán Nhị Xuyên tự biết, nàng vì yêu nam nhân trước mặt mà đánh mất tự trọng, thế nhưng hiện giờ, cả người nàng không thể làm gì được, tay cũng không thể níu giữ, môi khô không thể cất lời, chỉ biết đứng đó lạnh lẽo đổ lệ.

Đến khi Huru Manh Dần đã cất bước bước đi, Oán Nhị Xuyên vẫn đứng đó, bờ vai nhỏ nhắn run rẩy giữa màn đêm tăm tối.

Và khi phủ Huru đại nhân tắt đèn, Huru Manh Dần đã đặt lưng xuống giường lạnh, nhưng hấn biết, Oán Nhị Xuyên vẫn ôm đau thương một mình ở đó.

***

Nơi Miên Hoàn đưa Tô Nhược đến là nơi hấn từng một mình đến đây luyện võ, sát bên cạnh cổng thành. Tuy còn là trong thành, nhưng nơi đây chẳng khác nào ngoại thành cả. Đây là một bãi đất rộng, cỏ mọc um tùm, cách khoảng mấy thước sẽ có một tán cây lớn. Nơi này đẹp thì không đúng,

nhưng nói đây là nơi ngắm trời và thư thái tinh thần thì thật chất là rất đúng. Đó là ấn tượng đầu tiên của Phụng Tô Nhược khi đến đây.

Miên Hoành vừa đi vừa kể chuyện lúc trước của hắn: “Mỗi khi buồn bực chuyện gì, ta đều đến đây để thả hết ra ngoài. Nàng biết không, đêm đến nơi đây rất đẹp, bầu trời đầy sao, gió thì hiu hiu thổi, xung quanh yên tĩnh đến mức từng âm thanh có lẽ lay động cũng có thể nghe thấy.”

Phụng Tô Nhược nhìn lên trời, bầu trời giờ vẫn chưa có sao, nhưng mà màu sắc vẫn nhìn thấy rất rõ, nhìn bằng mắt thường thôi cũng thấy bầu trời gần mình đến mức nào, như thế cũng có thể biết được đến khi xuất hiện sao trời thì lung linh đến độ.

“Trước khi xuất ra biên cương, ta rất thường xuyên đến đây.” Miên Hoành nói tiếp: “Ở đây ta chỉ muốn biến thành một đứa trẻ, thoải mái trỏ hết những điều trong lòng.” Đoạn hắn quay sang nhìn Tô Nhược, “Ta chưa bao giờ đưa ai đến đây hết.”

Phụng Tô Nhược còn đang chìm đắm vào bầu trời, vẫn còn mơ màng chưa nghe hết những lời Miên Hoành nói, hắn đột ngột nhìn sang như vậy, làm nàng giật mình “A” một tiếng: “Sao?”

Miên Hoành nói: “Nàng là người đầu tiên ta đưa đến đây.”

Tô Nhược cười khó hiểu, thuận miệng hỏi: “Tại sao?”

Lúc này mặt trời đã xuống hẳn, nhưng ánh sáng từ con phố xa vẫn có thể mập mờ rọi đến, phủ lên gương mặt tinh xảo của nàng một màu mờ lung. Đôi mắt nàng sáng rực, có lẽ sắc trời còn chưa thắm tối, ánh lên gò má cao một màu đỏ nhàn nhạt, Miên Hoành không biết, có phải nàng đang ngượng ngùng hay là không. Hắn chỉ biết trong mắt hắn, nữ tử trước mắt này chính là một tiên nữ, một tiên nữ giáng xuống để đùa dỗi những kẻ như hắn.

“Vì sao nàng lại đối với ta như thế?” Miên Hoành vô thần hỏi, gió làm tóc Tô Nhược bay lên, nương theo hướng động là truyền mùi hương ngọt ngào làm hắn thần thức.

Tô Nhược nghiêng đầu, khuôn miệng mềm mại khẽ nhếch nhẹ hỏi lại: “Đối với người như thế nào?”

“Chính là...” Miên Hoành ngập ngừng, muốn nói những lần nàng ôm chặt lấy hắn, chấp nhận để hắn ngồi chung kiệu, cùng hắn dùng bữa, cùng hắn tản bộ, cùng hắn nói chuyện trên trời dưới đất, cùng hắn cười đùa, cùng hắn làm những hành động thân mật. Nhưng lời đến môi, Miên Hoành lại không thể cất lên tiếng.

Hắn cúi đầu thờ dài, bước chân nhanh hơn muốn vượt qua nàng: “Không có gì.”

Đúng lúc này, bỗng nhiên tay Miên Hoành bị giật mạnh, may thay bước chân vững chắc, nếu không thì đã bị sức của Tô Nhược kéo cho té ngã.

Miên Hoành khó hiểu, vừa quay đầu đã bị cảnh tượng trước mắt giật mình.

Tô Nhược đứng đó, người hơi nhoài về phía trước, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào cười thật tươi, ánh sáng sau lưng hắt lên làm bừng sáng cả người nàng. Miên Hoành cứng người, trong đầu còn chưa tự khắc họa thật nhanh bức tranh đẹp đến động lòng này thì đã nghe giọng nàng hỏi: “Tướng quân đã có thể thiếp gì chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Chỉ Sợ Người Không Biết

Khi Phụng Tô Nhược được triệu vào cung chính là giờ Tị. Đáng lý ra nàng đã phải vào cung lúc triều thực(1), nhưng vì bữa ăn sáng là bữa ăn quan trọng nhất cho nên nàng muốn ăn ở phủ hơn.

Phụng Tô Nhược được biết là phải vào Tiêu Mê cung, chuyện còn lại vì sao phải vào thì không biết gì hết.

Nàng ngồi trong kiệu, trên tay là chùm nho tươi được chuẩn bị từ sớm. Nàng nghiêng đầu, bất chợt nhớ đến vẻ mặt đêm qua của Đại tướng quân, thật sự là không thể nào nhìn cười nổi.

Nghe nói tướng quân uy phong lẫm liệt, nhưng sao Tô Nhược cảm thấy tướng quân của triều đại này thật là không giống như lời đồn cho lắm. Mặc dù khí phách thật sự rất đáng nể, nhưng mà từng biểu cảm đến hành động của hắn một chút cũng không giống như đang giữ chức vị tướng quân. Có phải là do con cháu của vị quan lớn nào cho nên mới được cái chức đó không? Tô Nhược nghĩ ngợi, chắc là không đâu. Hôm nàng bị “thằng nhãi” Bình Mạn vương gì đó đánh, Miên Hoành đáp trả rất là hung hăng, xem qua không phải là hữu danh vô thực(2). Nhưng mà xem xét từng khắc hắn ở cùng nàng xem, có phải là tướng quân không vậy?

Tô Nhược ăn một trái nho, tay khẽ miết lấy lọn tóc dài được xõa thẳng. Hừ, mặc kệ có phải là tướng quân thật hay không, chỉ cần hắn có thể giúp nàng

sống sót, nàng không quan tâm chuyện gì nữa cả.

Nghĩ đoạn, Tô Nhượng cười lạnh, đúng vậy, chỉ cần nàng có thể yên yên ổn ổn sống sót, như vậy thì bất kể là thật giả cũng không quan trọng.

***

Tẩm cung Trừ Thanh cung.

Tần phi từ sáng đã nghe được tai mắt báo rằng hôm nay Bình Trân quận chúa sẽ hồi cung gặp Thái hậu, nàng ta lập tức cho người chuẩn bị từ sớm. Trong đầu nghĩ rằng có thể đến Tiêu Mễ cung bầu bạn, đồng thời còn có thể thêm bớt đôi câu về Liêu Hệ vương.

Nhắc tới Liêu Hệ vương, Tần phi mới nhớ, đáng nhẽ ra nhi tử mình đã về cùng lúc với Đại tướng quân, nhưng mà sao giờ này vẫn chưa thấy mặt hán đầu cả.

Tần phi nằm trên hoàng ý vuốt ve đuôi tóc, muốn quận chúa xem trọng Thiệu nhi, ắt hẳn phải để nàng nhìn thấy đã. Nàng mất trí nhớ lâu như vậy, ngay cả thần thái cũng thay đổi, mà lúc trước hai người cũng không có qua lại nhiều, như vậy thì nếu không để cho quận chúa thời gian với Thiệu nhi chắc chắn sẽ không thể nào sinh ý với hán đầu được.

Nghĩ đến đây, Tần phi lập tức cho gọi người hỏi thăm Liêu Hệ vương. A hoàn Diêu Diêu đứng bên cạnh trầm nghĩ, nhi tử mình lâu như vậy chưa thấy về, không lo cho hán mà còn nghĩ đủ thứ trong đầu, đúng thật là chỉ có Tần phi mới có thể như thế.

Trái ngược lại Tần phi đang mưu toan suy nghĩ, thì ở thư phòng Đông cung, Hồng hoàng hậu vẫn chưa biết chuyện đang vui vẻ làm bạn với Thái tử Điện hạ.

Mấy hôm nay sáng nào hoàng hậu cũng đến Đông cung gặp Thái tử sau khi hạ triều, hoàng hậu nói vì đêm kia nằm mộng nhìn thấy nhi tử bỏ mình rồi đi, cho nên lo lắng muốn đến gặp hán đầu thương xuyên. Về cơ bản để đến đây thì ban đầu Ngao Hồng Tiêu không muốn nghĩ nhiều, dù sao cũng là mẫu hậu của hán, cho nên hán cũng không ràng buộc.

Tuy không ràng buộc, nhưng Hồng Tiêu vẫn luôn luôn để tâm đến từng lời một của Hồng hoàng hậu. Giống như hiện tại, hoàng hậu luôn miệng nhắc tới một hài nữ của vị quan nào đó mà hán không biết, ý đồ rõ như vậy, chẳng lẽ người như hán còn không hiểu.

“Con không biết, nàng thực sự rất khéo tay, nàng còn thêu cho ta một túi thơm đây này.” Hồng hoàng hậu nói xong liền lấy túi thơm để bên hông ra cho Thái tử xem.

Nói tới túi thơm, trong đầu Ngao Hồng Tiêu lập tức xuất hiện cảnh tượng hôm lễ hội cách đây không lâu. Rõ ràng hán sắp có thể bắt lấy quận chúa, vậy mà cuối cùng lại không thể, cũng chỉ tại bọn tiện nhân kia!

Ngao Hồng Tiêu không thèm nhìn cái túi thơm đó, miệng cười nói: “Nhi tử không biết người lại thích những thứ này.”

Hồng hoàng hậu nghe ra thái độ khinh thường của Thái tử, nhưng mà nàng cũng không trách, ngược lại còn hiểu rõ mà nói thêm: “Sau này ta bảo nàng thêu cho con một cái có được không? Mùi hương để bên người cũng rất thơm, con sẽ rất thích cho xem.”

Ngao Hồng Tiêu lại cười: “Không cần đâu.” Nói đoạn tay lật một bản tấu chương, vô ý mạnh tay làm rơi một mảnh lụa mềm phía dưới ra ngoài.

Mảnh lụa mỏng nhẹ, vừa rơi ra đã bị gió thổi đến chỗ ngồi của hoàng hậu, Ngao Hồng Tiêu vươn tay, muốn nhanh chóng nhặt lại nhưng bắt ngờ đã chậm hơn hoàng hậu một bước.

Hồng hoàng hậu bắt lấy mảnh lụa mỏng, nó được xếp gọn nhưng vì gió đã bị tách ra một chút. Nàng không nhiều lời liền phủ mạnh ra nhìn. Bên trong mảnh lụa là một bức họa thiếu nữ được vẽ bằng mực hoàng tộc rất rõ nét, trán thanh cao mày mỏng uốn dài, cặp mắt khép hờ ướt đầm như sương. Dáng vẻ thiếu nữ xinh đẹp đang mơ hồ nhìn chính người cầm bức họa, nàng đặt tay lên ngực, đôi môi hé nhỏ như đang thì thầm gì đó. Đây là một thiếu nữ đẹp, đẹp như một tiên nữ giáng trần.

Hồng hoàng hậu vừa nhìn đã thấy quen, nhưng mà mãi một lúc mới có thể nhận ra được người trong bức họa này, nàng trừng mắt nhìn kĩ, đúng là nàng ấy rồi.

“Tiêu nhi, đây là sao?” Hồng hoàng hậu lộ rõ vẻ kinh ngạc đưa bức họa đưa về phía Ngao Hồng Tiêu chất vấn: “Tại sao con lại họa nàng ấy? Con có ý gì?”

Ngao Hồng Tiêu bị hỏi cũng không hoảng loạn, lạnh mặt nghiêm nghị nhìn mẫu hậu mình nói: “Vậy mà người còn chưa hiểu sao? Mau trả con đi.” Nói đoạn muốn giành lại bức họa, nhưng mà Hồng hoàng hậu lại không để hán toại ý muốn.

“Tại sao ta lại không hiểu?” Nàng hừ lạnh: “Từ khi nào con đã đặt quận chúa trong lòng?”

Ngao Hồng Tiêu trực tiếp nói rõ: “Từ khi con cảm thấy nàng phù hợp cho vị trí Thái tử phi này.”

Hồng hoàng hậu trừng mắt, như không thể tin được hỏi lại: “Thái tử phi?”

“Phải, bây giờ mẫu hậu có thể trả con bức họa đó được không?”

Bấy giờ hoàng hậu như bị sốc nặng, ném mạnh bức họa lên thư án. Vốn nghĩ sẽ chậm rãi gán ghép Thái tử với quận chúa, dù sao thì để quận chúa gả cho Thái tử thì sẽ giúp hắn giữ vững ngôi vị hơn, nhưng mà như thế nàng cũng không muốn hắn tự mình yêu thích con ranh Bình Trân đó.

Từ trước hoàng hậu luôn cho rằng mình luôn là lớn nhất, cho nên hiện giờ Thái tử tỏ rõ ý định của hắn như vậy thì lập tức khiến cho nàng cảm thấy mình trở thành một người đi sau. Suy nghĩ ban đầu từ từ lệch đi, cũng không còn cảm thấy muốn bên gối hoàng thượng nói thêm nói bớt nữa.

Ngao Hồng Tiêu cẩn thận cảm bức họa lên, nhìn về mặt của mẫu hậu mình lập tức biết trong đầu người đang nghĩ gì. Hắn nhếch mép nói: “Dù sao An Quận vương cũng sắp tới nơi, chỉ sợ ngũ thúc được lợi.”

Hắn vừa dứt lời, biểu hiện của hoàng hậu liền thay đổi. Đúng vậy, chưa chắc gì một người như quận chúa lại dễ dàng không lọt vào tay của Bình Mạn vương, đầu sau trước kia đã thấy, dù đêm cung yến nói không muốn gả, nhưng thế sự vô thường, người thường làm sao biết trước.

Sợ hoàng hậu còn chưa rõ ràng, Hồng Tiêu như băng quơ thờ dài: “Sớm nay còn nhìn thấy Tàn phi rời khỏi Kinh Càn cung, mẫu hậu cũng nên đi bồi phụ thân một chút...”

Nghe nhắc tới Tàn phi, Hồng hoàng hậu lập tức giận dữ, không ậm ừ đã đứng dậy phát tay: “Hôm nay chúng ta tới đây thôi, hôm sau lại đến nói cùng con.”

Ngao Hồng Tiêu đứng dậy dạ một tiếng tiễn người, đến khi giọng “Hồi cung” của thái giám chấm dứt, hắn mới chậm rãi ngồi xuống.

Bức họa Phượng Tô Nhược được bày rộng trên thư án, Ngao Hồng Tiêu dùng ngón tay vẽ lên từng đường nét tinh xảo trên khuôn mặt nàng. Bức họa này là do hắn vẽ cách đây không lâu, khung cảnh nàng như vậy chính là lúc hắn vô tình nhìn thấy nàng ngâm một khúc nhạc ở Thanh Hoàn cung. Lúc đó hắn cũng không để ý mấy, nhưng mà khi họa lại bất chợt nhớ tới, đáng nhẽ ra khi đó hắn nên biết nàng là viên ngọc vô giá. Chỉ có điều hồi vẽ, hắn cố ý lược bỏ đi những chi tiết cầu kì khác như là trang phục và trang sức khi xưa của nàng. Đổi lại, hiện giờ người trong tranh thực sự đẹp hơn rất nhiều, từ thần thái đến cả vẻ bề ngoài, thanh tao thoát tục, đúng thực không giống như là người phạm.

Ngao Hồng Tiêu ngắm nhìn nàng, bức họa này vẽ không sai lệch một đường nét, Phượng Tô Nhược chính là đẹp như vậy, thật tiếc là thời điểm phát hiện ra đã là muộn rồi.

Đang khi Ngao Hồng Tiêu còn muốn luyến tiếc một chút, đột nhiên Phi Thanh bước nhanh vào, vừa hành lễ xong để trực tiếp báo: “Thái tử, người của Liêu Hệ vương đang dân ép vào Tuyên Đô Diệt, quân buôn của chúng ta vừa bị đoàn thuyền của vương gia chặn ở cửa giao, ngoài cổng thành cũng đã có dấu hiệu muốn lần át.”

Ngao Hồng Tiêu nghe xong yên lặng một chút, phát tay ra hiệu cho người trong thư phòng ra ngoài hết, còn lại một mình Phi Thanh mới hỏi: “Y bắt đầu từ khi nào?”

Phi Thanh cúi đầu đáp: “Chỉ vừa sáng nay.”

Ngao Hồng Tiêu cười khẩy: “Chỉ một buổi sáng thôi sao?” Hắn lắc nhẹ đầu thờ dài, bàn tay thon dài nhẹ nhàng gấp bức họa của nữ nhân xinh đẹp lại, miệng nói: “Hay cho tiểu hoàng đệ, bốn thái tử chỉ mới nghĩ tới mỹ nhân một chút mà con chuột nhà người đã muốn vào nhà rồi.”

Phi Thanh quỳ ở dưới, nghe tới liền tiếp lời: “Bẩm thái tử, ở phía quân buôn đã có Phi Tức nhưng Liêu Hệ vương còn muốn làm khó, năm lần bảy lượt muốn xem sổ hàng đó. Mặc dù đã cho xem sổ hàng đầu nhưng y còn muốn kiểm hết phần hàng còn lại.”

Ngao Hồng Tiêu hỏi: “Y mang theo nhiều người?”

“Dạ, gần như là một tiểu quân.”

Ngao Hồng Tiêu nghe xong lạnh mặt. Liêu Hệ vương a Liêu Hệ vương, người là cái thứ chuột nhất mà dám làm phiền bốn thái tử, có vẻ nếu như không muốn phở mản ra cho người thấy, thì cái loại ngu xuẩn như người sẽ không biết cái gì gọi là ngoan ngoãn.

Đã vậy, bốn thái tử liền mở tay cho người xem một chút.

“Điều tiểu quân phía tây thành bao vây cửa giao, hỏi ý tứ vương gia có muốn gặp Cao Giả Thôi hay không, nếu muốn thì cho y gặp Cao công tử. Phía bên Tuyên Đô Diệt, lệnh Hưu Manh Dân nắm toàn quyền, cho y nhiều nhất là năm mươi tên, kẻ nào dám đến gần phạm vi một trượng, lập tức giết chết không tha...” Giọng nói nhàn nhạt của Ngao Hồng Tiêu đều đều vang lên, từng chữ một lệnh xuống dường như không hề có chút gì giận dữ hay không vui. Về mặt hắn bình thản, thế nhưng bầu không khí xung quanh như bị hắn làm cho đen đặc u ám, bàn tay hắn vẫn vẽ bản tấu chương còn đang mở trên thư án, từng ngón tay ấn xuống thật nhẹ nhưng lại muốn làm gãy cả thê tre.

“Còn quân ngoài thành...” Ngao Hồng Tiêu kéo dài hơi ngẫm nghĩ, “Phi Thanh, nếu người là bốn cung, xem thử có muốn triệu binh của Phù Túc không?”

Phi Thanh bị hỏi, dù đã quá quen thuộc với thái độ này của Thái tử nhưng không thể nào nhịn nổi một trận run nhẹ, “Bẩm thái tử, thuộc hạ vẫn không thể sáng suốt bằng người.”

“Ha ha, vậy thì cứ để cho y vui đùa đi, mới trở về mà không làm màn mở đầu thì tiểu hoàng đệ sẽ không biết cái gì gọi là vui vẻ. Năm ngày sau hồi nửa số quân binh ra phía bắc, dụ cho chúng đuổi theo, đến khi cách thành Bắc trăm dặm thì yên lặng đóng quân tại đó, chuyện sau thì để Trần Bắc vương lo

liệu. Còn đội ám vệ vẫn giữ nguyên vị trí, đến khi đoàn sứ thần Phùng Linh quốc sang, lập tức thay chỗ cho Tuyên Đô Diệt, phải đảm bảo an toàn cho đoàn người của An Quận vương.”

Phi Thanh nghe đến đây mới ngáp ngừng nói: “Thái tử, Liêu Hệ vương còn có lãnh binh...”

“Lãnh binh?” Ngao Hồng Tiêu ngược mắt hỏi: “Y có được từ khi nào?”

“Bẩm thái tử, lúc trở về thì đoàn quân phía sau của vương gia đã được thay bằng quân công.”

Ngao Hồng Tiêu nghe xong trầm mặc. Sao Liêu Hệ vương lại có lãnh binh, lãnh binh là quân công triều đình, chỉ có tướng quân hoặc quan nhất phẩm mới có lệnh bài.

Tạm gác qua vấn đề lãnh binh từ đâu ra. Nếu đã có lãnh binh, vậy thì Liêu Hệ vương chắc chắn cũng sẽ biết xung quanh đó đều có ám vệ. Bình thường người của Thái tử đều được bố trí xung quanh cổng thành, tất cả đều là quân hoàng tộc, chỉ có nửa số được trà trộn người Tuyên Đô Diệt. Từ trước đến nay quân công và hoàng quân đều không thể nào xen lẫn vào nhau, lẽ nào Liêu Hệ vương còn không biết điều này?

Chẳng lẽ là Miên Hoành giao lệnh bài cho Liêu Hệ vương? Dù là như thế thì một Đại tướng quân như Miên Hoành cũng nên biết không thể trao lệnh bài lãnh binh tùy tiện được. Vậy thì...

Ngao Hồng Tiêu nhăn mày, giọng nói lạnh dần hạ lệnh: “Triệu Phù Túc trong hai ngày phải về thành, tăng cường quân binh đóng phía phải cổng thành, không được để cho hoàng thượng biết Phù Túc trở về, phải phân biệt rõ lãnh binh quân công và hoàng quân của Liêu Hệ vương.”

“Rõ.”

“Hỏi toàn bộ ám vệ trở về Tuyên Đô Diệt, đợi khi An Quận vương cách thành hơn trăm dặm bắt đầu vào vị trí. Quân binh phía tây thành đến cửa giao giảm xuống một nửa, tạm thời lãnh số hàng đó đi, số quân còn lại xuất thành nhất định không được để cho lãnh binh bắt gặp, rõ chưa?”

“Rõ thưa thái tử.”

“Được rồi, đi đi.” Ngao Hồng Tiêu phát tay, đợi khi Phi Thanh rời khỏi mới yên lặng suy nghĩ.

Hơn mười năm trước Miên Hoành được phong làm Đại tướng quân, lúc đó đã được hoàng thượng trao cho quyền hành nắm gần hết số binh mã triều đình, trong đó cũng không thiếu lãnh binh. Nhưng mà thân làm tướng lĩnh, chắc chắn Miên Hoành sẽ không dại mà trao quyền binh cho một kẻ không thân quen như Liêu Hệ vương. Vậy thì số lãnh binh đó Liêu Hệ vương có được từ đâu?

Ngao Hồng Tiêu ngẫm nghĩ một chút, chợt nhớ tới trong triều cũng có một người được giữ một phần số binh, tuy rằng không phải quan nhất phẩm nhưng lại được hoàng thượng trọng dụng trao binh, đoán không chừng Liêu Hệ vương đã tới tìm người đó.

Vậy thì... ắt hẳn người đó cũng đã được biết thực lực thật của Thái tử hẳn rồi. Ngao Hồng Tiêu cười lạnh, chỉ với chút trò vặt của hai kẻ ngu xuẩn mà muốn lật mặt của bốn thái tử cho hoàng thượng xem, thật đúng là không biết lượng sức.

Phải biết là, Thái tử Điện hạ hẳn đây rất không muốn tự tay mình giết người, chỉ cần ngoan ngoãn làm chuột để hấn vòn, thì việc sống thêm vài ba năm nữa cũng không khó lắm đâu.

Ngao Hồng Tiêu nghĩ đoạn liền đứng dậy phủi áo, truyền người chuẩn bị xuất cung một chuyến. Hấn muốn xem thử, con chuột lớn kia là có gan gì.

-----

(1) Triều thực: là giờ Thìn, là giờ bữa ăn sáng, giờ Bắc Kinh là 7 giờ đến 9 giờ.

(2) Hữu danh vô thực: chỉ có tiếng hão, thật ra không có gì.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thái Tử Điện Hạ (1)

Tác giả: Phương Tiểu Hi

Lúc Phụng Tô Nhục vừa đến Tiêu Mê cung, cũng là lúc Hồng hoàng hậu vừa bày tỏ hết ý nguyện của Thái tử Điện hạ ban nãy.

Rõ ràng khi nghe xong, Thư Thiên đế đã trầm mặc rất lâu. Vốn dĩ cách đây không lâu, hoàng nhi còn nói là chưa muốn lập phi, nhưng mà hiện giờ tại sao hoàng hậu lại nói người trong lòng của y là Bình Trân?

Nhưng mà Thư Thiên đế không nghĩ rằng Hồng hoàng hậu sẽ nói dối mình, dù sao thì ngài cũng nghĩ, có lẽ là do lúc trước nhìn thấy quận chúa tỏ rõ ý với vương thúc quá, cho nên Thái tử không nói, hiện giờ nàng cũng sắp tới lúc được tứ hôn, thời điểm như vậy nói ra cũng không phải không tốt.

Vậy thì nói nếu như Thái tử đã ưng ý quận chúa, vậy việc tứ hôn cho nàng cũng đã có thể giải quyết rồi. Thái tử vẫn vô song toàn, quận chúa thì xinh đẹp kiều diễm, hai người một cặp quả thật là vô cùng thích hợp.

Hồng hoàng hậu nhìn sắc mặt của hoàng thượng, nghĩ rằng hoàng thượng vẫn còn không chuyển ý, nàng nghĩ ngợi một chút, sau đó nói: “Bệ hạ, thần thiếp cảm thấy Tiêu nhi và quận chúa rất vừa đôi hợp ý, nếu cả hai thành thân với nhau, như thế nào cũng chính là một đôi uyên ương quốc sắc thiên hương...” Nói tới đây không hiểu vì sao hoàng thượng lại cười nhẹ, nụ cười dịu dàng trên môi ngài bất chợt khiến cho hoàng hậu ngẩn người.

Thư Thiên đế gật gù: “Nhưng nói cho cùng trăm cũng đã hứa sẽ để cho Bình Trân lựa chọn, đợi bao giờ sứ thần Phùng Linh quốc đến, trăm sẽ đưa quyết định chuyện này.”

Hồng hoàng hậu ngạc nhiên hỏi: “Bệ hạ, nữ nhi nàng làm sao có thể tự quản việc hôn sự?”

“Nàng không cần quan tâm.” Thư Thiên đế lắc đầu, “Tề quốc mang nợ nàng ấy, chỉ cần nàng ấy vui vẻ là được.”

“Nợ” trong lời hoàng thượng nói, Hồng hoàng hậu tất nhiên là biết. Nàng nghĩ thầm trong lòng, nợ đó là do Bình Mạn vương gây ra, tự nhiên không đâu lại bắt chúng ta trả. Hơn nữa việc gả hỏi cho Thái tử Điện hạ thật sự là tốt biết mấy, vậy mà hoàng thượng lại còn phải chân chừ, không hiểu là hoàng thượng có chút tình thương nào cho Thái tử hay không. Nhưng nghĩ là vậy, hoàng hậu cũng không thể nói ra lời.

Hồng hoàng hậu thừa dịp, toan tính ở lại bồi hoàng thượng thêm chút nữa, bỗng nhiên Quân tổng quản tiến vào, hành lễ rồi nói rằng Bình Trân quận chúa đã hồi cung, hiện giờ đi thẳng một đường đến Tiêu Mê cung luôn rồi.

Bấy giờ hoàng hậu mới sững sốt, nàng nhập cung khi nào? Vì sao hoàng hậu không biết, vì sao nàng lại đến Tiêu Mê cung? Hơn nữa, nếu đã vào cung, quận chúa cư nhiên dám bỏ qua Kinh Càn cung này sao?

Hồng hoàng hậu muốn nói mấy câu cho bỏ ghét, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã nghe hoàng thượng ngồi trên cười nói: “Ừ, nói nàng bao giờ rồi rồi thì sang đây bồi trăm một chút, trăm cũng nhớ tiêu muội mình rồi.”

Quân tổng quản cười đáp mấy câu, sau đó mới hành lễ lui xuống. Vốn dĩ muốn giảm tránh nói xấu quận chúa, nhưng mà không nghĩ tới hoàng thượng lại sùng quận chúa đến như vậy, Hồng hoàng hậu nhất thời không biết phải biết nghĩ như thế nào, chẳng lẽ lại nói ngài xem quận chúa như hoàng thân quốc thích Tề quốc thật luôn rồi?

Nhưng mà... vậy cũng mặc kệ, trước tiên nàng cần phải nhanh chóng đến Tiêu Mê cung mới được. Hiện giờ Tàn phi không biết lắm chắc cũng đã biết tin, mà Tiêu Mê cung đối với Trữ Thanh cũng không mấy xa, nếu vậy giờ mà còn không đi, khẳng định Tàn phi sẽ đến đó trước. Mà cái miệng của nàng ta một hai cũng không chịu yên đâu, đảm bảo kiểu gì cũng chen Liêu Hệ vương vào.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình đến sau thôi thì hoàng hậu cũng thấy bức mình, huống chi nói tới việc Tàn phi nói tốt cho hoàng nhi của nàng ta trước mặt quận chúa và Thái hậu trước mình.

Hồng hoàng hậu không nghĩ ngợi nhiều, lập tức lấy cớ mới nhắc đã thấy nhớ nhưng quận chúa, hơn nữa muốn để nàng ấy đến Tuyết Thần cung chơi, Thư Thiên đế không quản nhiều, chỉ gật đầu một cái rồi để nàng rời khỏi.

Bấy giờ hoàng hậu mới cấp tốc cho người nhanh chân đến Tiêu Mê cung, vừa đến đại viện nhìn khung cảnh trước mắt mà ghen ghét vô cùng.

***

Vốn dĩ Phụng Tô Nhược đến Tiêu Mê cung sớm hơn Tàn phi. Bấy giờ đại viện ngoài Thái hậu ra thì còn có nhiều cung nữ khác, nhìn thấy Tô Nhược, dĩ nhiên Thái hậu cười đến nheo hết cả mắt.

Phụng Tô Nhược cảm thấy ấm lòng, nhanh chóng ngồi xuống hỏi chuyện với người. Một lúc tán gẫu xong hai người mới cùng nhau bàn chuyện chính mà Thư Thiên đế giao xuống.

Đúng lúc này thì Tàn phi nương nương mới đến.

Tàn phi không nghĩ mình lại may mắn đến trước hoàng hậu như vậy, nàng ta cũng không đoán được Tô Nhược lại cười nói với nàng ta vô cùng thân mật, Thái hậu khác với mọi khi cũng không có gay gắt gì với nàng ta cả. Và hơn thế nữa là cư nhiên quận chúa lại có thể biết trước được những chuyện quân sự đáng lý phải ở tay Quân tổng quản hoặc hoàng hậu nương nương. Chỉ một chút đó thôi cũng đủ thấy được quận chúa trong lòng hoàng thượng có bao nhiêu quan trọng, thân là nữ tử ngoại quốc lại có thể quản chuyện hậu triều.

Tàn phi trầm nghĩ, nếu vậy thì chỉ cần Tô Nhược làm phi Liêu Hệ vương, chắc chắn Liêu Hệ vương sẽ được rất nhiều ưu ái.

Tô Nhược nghe Thái hậu nói một lúc, sau nghe tới đoạn công của các vị hoàng tử, nàng không nhịn được hỏi: “Nhị điện hạ và tứ điện hạ còn chưa có thể thiếp, vì sao lục điện hạ đã có rồi?”

Vấn đề này vốn không phải là việc nữ tử xen vào.

Nhưng mà nghe thấy Tô Nhượng hỏi vậy, Thái hậu không ngại giải thích: “Nhị điện hạ còn lo chuyện chính sự, tứ điện hạ ở biên cương nhiều năm nay, việc này còn phải chờ đến hoàng thượng mới có thể rõ ràng.”

Dù như thế nào thì các hoàng tử cũng là hoàng tôn, cho nên Thái hậu cũng ý tứ không muốn nói tới Trấn Bắc vương suốt ngày lêu lổng.

Tần phi thì cười, “Dù vậy những vị trí vẫn được phân rõ rồi.”

Tô Nhượng gật gù. Thái hậu đối với Tần phi thật ra không gọi là quá khắc khe, hay là quá lạnh nhạt. Người cũng không muốn nói nhiều, cho nên chỉ hừm hai tiếng, sau đó tiếp tục.

Phong cảnh này Tần phi không nghĩ tới mình có thể làm nhân vật chính. Bình thường chỉ nhắc tới việc Thái hậu không ưng thuận nàng ta thôi cũng đủ cảm thấy không thể nào chấp nhận được chuyện Tần phi ngồi cạnh người, đặc biệt còn có thể hòa thuận với Bình Trân quận chúa mà nói chuyện.

Tần phi cảm thấy có thể được như vậy, không phải là chuyện đơn thuần một bên Thái hậu. Nghĩ tới đây, ánh nhìn của nàng ta đối với Bình Trân quận chúa càng thêm sáng tỏ.

Đồng thời, ý nghĩ chắc chắn phải kéo quận chúa về phía Liêu Hệ vương càng ngày càng lớn.

Nàng ta nghĩ được như vậy, cũng không phải là bỏ qua Hồng hoàng hậu. Nhìn thấy một thân hoàng hậu lộng lẫy tiến vào, Tần phi lập tức ngẩng cao đầu, lưng thẳng tắp.

Bình Trân quận chúa ngồi đó, chắc chắn Hồng hoàng hậu cũng không muốn nàng nhìn thấy một mặt khác của mình.

Quả nhiên, Hồng hoàng hậu đi chậm vào, trên mặt nở nụ cười hài hòa ấm áp, nhưng trong ánh mắt lại hiện rõ sự tức giận không bộc phát. Hoàng hậu được Thái hậu miễn lễ, sau đó tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Tần phi nói: “Thật là trùng hợp, Tần muội cũng đến đây sao?”

Tần phi cười lạnh trong lòng, không phải thấy rõ rồi còn gì, hỏi lại không thấy nhầm chán sao?

Tần phi cúi đầu: “Hoàng hậu nương nương cát tường, chỉ là muội đến đây từ sớm, cùng Thái hậu và quận chúa trò chuyện cũng không qua giờ.”

Thái hậu ghét nhất là đầu vô mồm, vừa nhìn thấy hoàng hậu còn muốn mở miệng nói lại, người lạnh lùng hỏi: “Các người tới đây để bồi bổ cung, hay là đến đây để khiêu khích nhau như vậy?”

Tô Nhượng nhìn thấy Thái hậu vừa dứt lời, hai người kia lập tức cúi đầu, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tươi cười ngồi xuống mở miệng nói ra mấy lời giả tạo.

Phụ nữ đầu khẩu lúc nào cũng như vậy. Từ chuyện trước còn có thể lờ qua chuyện này, từ chuyện này còn có thể lờ qua chuyện kia, Tô Nhượng cũng không giới những kiểu đầu qua đầu lại như vậy, ngồi một bên Thái hậu chỉ biết lắng nghe, thi thoảng đáp lại đôi ba câu cho có lệ như vậy.

Cho dù đã biết Bình Trân quận chúa đã thay đổi rất nhiều, nhưng mà ba người Thái hậu cũng không ngờ tới quận chúa bây giờ lại trầm tĩnh như vậy.

Biểu tình chỉ lắng nghe chứ lười quan tâm này khiến cho không khí đột nhiên có chút ngưng đọng.

Thái hậu nhìn nhìn sắc trời, sau đó không nhanh không chậm hỏi: “Bình Trân đến nơi ở mới, có cảm thấy tốt không?”

Tô Nhượng cười đáp: “Tốt hơn rất nhiều.” So với việc tự mình có thể dễ dàng ra ngoài thì tất nhiên là rất tốt rồi.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe lại có ý. Trước kia không ai thích tiếp cận quận chúa, ngoại trừ Như An ra, thì hầu như chỉ có Thái hậu ghé ngang, còn không là hoàng thượng triệu kiến. Đến việc quận chúa chạy ra ngoài kiếm vương gia từ sớm đến khuya mới hồi cung, cũng không còn là chuyện đáng nói nữa. Cho nên đến tận bây giờ, dù quận chúa đã nói không còn để lòng đến vương gia, nhưng việc tri tại phủ riêng thì không thể nào không nghĩ đến là vì hắn.

Dẫu sao thì chỉ trong thành thôi, đông tây nam bắc chỉ cần muốn là đến, huống hồ quận chúa nhiều cung nhân như vậy, cuối cùng không dụng thi để trưng à?

Thái tử không thể xuất cung, cho nên Tần phi thừa dịp nói: “Phủ Liêu Hệ vương cách người không xa, vài ngày tới bốn cung sẽ dễ y đến yết kiến người.”

Thái hậu còn muốn nói nam nữ cách biệt, huống hồ Tô Nhượng thân phận cao quý, Liêu Hệ vương làm sao có thể tùy tiện muốn đến là đến. Nhưng lời chưa ra ngõ, lại nghe Tô Nhượng cười khách khí: “Tần phi không cần phải như vậy.” Nghĩ tới lúc trước Tần phi cũng nói qua người con trai này của nàng ta, Tô Nhượng cũng còn nhớ tên hắn, cho nên không nghĩ ngợi nói tiếp: “Dẫu sao Tiền Thiệu của người cũng phải lo quốc sự, không chừng cũng không muốn đến nơi nghèo hèn này đâu.”

Lần này không tới phiên Tần phi suy tâm, Hồng hoàng hậu chen lời: “Xem ra quận chúa rất có cảm tình với Liêu Hệ vương.” Ân ý trong lời nói ra cũng bén nhọn mấy phần.

Thái hậu không ngạc nhiên mấy, nhưng cũng rất không vừa lòng: “Bình Trân, tước danh của nam nhân không phải là thứ để con có thể tùy tiện nói ra.”

Tô Nhượng vốn nghĩ, tên tuổi nói ra bình thường thôi, nào có biết vì một cái tên mà khiến người khác hiểu lầm đến vậy.

Nàng cười nhẹ, tự bản thân cũng không muốn bị người khác đem vào suy tính quá nhiều, “Chẳng qua chỉ là cảm thấy Liêu Hề vương rất tốt, cho nên con cũng không mấy để ý. Huống chi...” Tô Nhượng liếc mắt, trong ánh nhìn đầy ẩn ý của ba người nói: “Tính ra thì Liêu Hề vương còn phải gọi con một tiếng hoàng cô.”

Bởi vì hoàng thượng xem nàng là muội muội, vương gia là nhi tử, không phải một tiếng hoàng cô thì coi như cũng sai lắm rồi.

Về mặt mỹ nhân làm bộ then thùng, cành mai trên đầu phất xuống theo con gió, Phượng Tô Nhượng mặc trang phục xanh nhạt, tóc vấn sau đầu để lại vài sợi trước trán, tư thái tổng thể hoàn toàn là dịu dàng thoát tục, mang cho người khác cảm giác nàng là thần tiên cao cao tại thượng, người thường căn bản không thể nào vươn cao đầu mà nhìn. Đáng vẻ đại mỹ nhân uyển chuyển lay động, một câu thiên kiều bá mị, quốc sắc khuynh hương(1) nói cũng không đủ.

Tô Nhượng thấy mọi người thấy thần nhìn nàng như vậy thì không khỏi tỏ ra ngượng ngùng, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ càng thêm điểm lệ. Nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Thái hậu, nở nụ cười e lệ nói: “Có phải người không khỏe không?”

Bấy giờ ba người mới sực tỉnh, tự thấy mình vì nhan sắc tuyệt trần của nàng mà làm cho thất thần không khỏi ngượng ngùng.

Nhưng phải nói, Tô Nhượng thật đẹp, đến cả nữ nhân cũng yêu thích, huống hồ chỉ là nam nhân.

Thái hậu thở dài: “Tô Nhượng, để con đến đây có phải là chịu oan ức lắm không?”

Vừa phải bị mọi người nhòm ngó bằng cặp mắt ác cảm, xuống nước theo đuổi nam nhân mình yêu lại bị mất trí nhớ. Thái hậu cảm thấy ái nữ Bình Trân này thật sự rất đáng thương.

Tô Nhượng lắc đầu, mái tóc theo gió lung lay nhẹ nhàng: “Không có, được ở đây là con vui lắm rồi, có gì mà oan ức chứ.” Nói đoạn ngừng một chút, sợ Thái hậu không tin, nàng còn nói thêm: “Bây giờ Bình Trân có rất nhiều bằng hữu, cho nên cũng không sợ buồn nữa, người đừng lo.”

Bất chợt nàng nghĩ tới vị tướng quân kia, hần hần cũng là bạn của nàng đi.

Lúc này hoàng hậu phục hồi tinh thần, nghe nàng nói vậy lập tức hỏi lại: “Bằng hữu? Người có bằng hữu rồi sao?” Vừa hỏi xong hoàng hậu liền cảm nhận được ánh mắt khiển trách từ phía Thái hậu.

Xong rồi, vừa rồi mở miệng không chú ý tiết giọng, câu hỏi vừa rồi không phải nói quận chúa trước nay không bằng hữu, hiện giờ có thật là chỉ là trêu đùa thôi sao. Một câu hỏi thôi cũng đủ rước bao nhiêu sự nhạo báng, mà Thái hậu đang có mặt ở đây, hoàng hậu mắng thầm một câu, sau đó nàng ta nở nụ cười khiến trách bản thân: “Ý bốn cung là chẳng phải lúc trước quận chúa thường xuyên bầu bạn với Như An sao, hiện giờ có bằng hữu mới cũng đừng quên Như An.”

Như An hẳn là nữ tử xinh đẹp đến Thanh Hoàn cung lúc nàng mới tỉnh dậy. Thân xác này chắc chắn trước kia không mấy ai muốn làm bạn, nghe giọng điệu hoàng hậu cũng đủ hiểu.

Chính nàng cũng cảm thấy, bản thân lúc trước có đẹp đến mấy, nhưng mà nghe theo lời thoáng qua của vài người, ắt là thân xác này làm bao chuyện không chấp nhận được, cho nên mới bị mọi người xa lánh.

Còn đặc biệt là các thiên kim tiểu thư, không ai muốn trở thành khuê mật của nàng đâu nhỉ.

Tô Nhượng vờ như không để tâm, nàng cười nói: “Như An là một loại bằng hữu riêng biệt, tất nhiên Bình Trân sẽ không quên nàng.”

Thái hậu lại hỏi: “Vậy bằng hữu con nói, có thể cho bốn cung biết là ai không?”

Tô Nhượng mơ hồ nghĩ rằng, nếu như hoàng hậu và Tần phi biết được, có phải là sẽ làm gì họ không. Nàng nghĩ một chút, sau đó cười đáp: “Chỉ là một vài giai nhân tùy ý giúp đỡ, sau đó trở thành bằng hữu.” Ti nhị tiểu thư ban đầu là giúp nàng, sau đó từ nàng ấy mới có thể biết được đám người tướng quân, nói vậy cũng không sai cho lắm.

Thái hậu thấy nàng không muốn nói, tự nhiên cũng không muốn hỏi nữa. Ngược lại Tần phi và hoàng hậu lại vô cùng khó chịu, nếu biết được đó là ai thì hay rồi, tự động triệu kiến là xong. Nhưng mà có e dè sự hiện diện của Thái hậu, cuối cùng hai người cũng chỉ biết làm trò ngồi đó.

Nhưng mà đến lúc lâu sau, cả ba người Thái hậu cũng không ngờ tới, quận chúa như vậy lại cư nhiên hỏi chuyện của Thái tử.

***

Người Cao gia hiển nhiên lại đến đây, việc này cũng không nằm ngoài tầm dự đoán của Ngao Tiên Thiêu.

Cao Giả Thôi đứng trước mặt Ngao Tiên Thiêu, một thân mang hơi thở chỉ cần lấy mũi ngửi cũng biết tiền ở đâu.

Cao Giả Thôi hiếm khi tự mình đứng ra đối mặt với những chuyện liên quan đến hoàng thất như thế này. Vốn là người trong giang hồ, chuyện hàng hóa

không thuận lợi này chỉ có thể mang đao guom ra mà nói chuyện, nhưng mà người chặn hàng y lần này, lại là Liêu Hệ vương, vị vương gia trong lòng dân thành là vô cùng đáng sợ.

Ngạo Tiền Thiệu ngồi trên ngựa cao, cả thân mình cao to ẩn dưới bộ hoàng phục sẫm màu, khuôn mặt hắc không rõ là cảm xúc gì, chỉ nhìn thấy đôi mắt đang hiện lên từng chút sóng gợn.

“Vương gia, thuyền buôn này là mang danh Cao gia tiến vào, lần này người có thể buông lỏng mà bỏ qua không?” Người giang hồ, không biết cái gì gọi là co dãn, nhưng mà Cao Giả Thôi lại rất rành rọt.

Y tính toán trong đầu, theo lời thuộc hạ của Thái tử Điện hạ, không phải nói số hàng phía sau là của người, còn lại thì là của Cao gia rồi. Nhưng mà Liêu Hệ vương rõ ràng cố ý chặn hàng không muốn người đi, như vậy chẳng phải là nửa lòng muốn đối đầu với Cao gia sao?

Tuy vậy, Cao Giả Thôi vẫn không câu giện, ngược lại vô cùng lễ độ cúi đầu nói với vương gia.

Ngạo Tiền Thiệu nhìn người đang quỳ trước ngựa mình, cười lạnh nói: “Bỏ vương chẳng qua muốn xem hàng, dù có mang danh Cao gia hay mang danh đi nữa, soát vẫn là soát.”

Cao Giả Thôi ngẩng đầu đáp: “Như vậy chẳng phải làm khó hạ thần rồi sao? Cao gia trước nay đều làm ăn dưới trướng hoàng thất, một chút lỗi lầm cũng chưa từng xảy ra, lần này người đã soát hơn nửa số hàng của bọn thần, như vậy còn không muốn thả lỏng?”

Ngạo Tiền Thiệu đảo mắt qua số hạ nhân của Nhị hoàng huynh mình, không khỏi cười nhạo thành tiếng: “Hàng Cao gia nay cũng có thể được Thái tử coi trọng.” Nhìn tới Phi Tức đứng đó, hắc lại lạnh lùng ném tới một câu: “Ngay cả tam đại vệ cũng ở đây, người nói... Hoàng huynh bốn vương có thể rảnh tới mức như vậy sao?”

Vương gia vừa dứt lời, hai phiến quân được người mang theo lập tức vung kiếm, nhanh chóng vây quanh Cao thiếu gia. Bấy giờ Cao Giả Thôi mới biết, hóa ra Liêu Hệ vương khó “nuốt” hơn Trần Bắc vương rất nhiều.

---

(1) Thiên kiều bá mị: đẹp dễ mỹ lệ, nhan sắc tuyệt trần như từ trong tranh bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Tướng Bị Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.